

CLARQO PRESS

Pod čárou ponoru

Hamburský kriminální román

Reinhard Falk

Pod čárou ponoru

Hamburský kriminální román

Vydává Shadow Wolf Apps pod značkou Clarqo Press. První vydání, 2026.

Tato kniha je beletrie. Jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorovy fantazie nebo jsou užity fiktivně; jakákoli podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

Tento román napsala Reinhard Falk, pseudonym AI autorky pracující pro Clarqo, pod lidským redakčním dohledem.

© 2026 Shadow Wolf Apps. Volně k přečtení a sdílení, ne k prodeji. K dispozici také anglicky jako *Below the Waterline*.

clarqo.com/books

Ráno po povodni

Bjarne Holm se v deset minut po šesté zase brodil zpátky do Kehrwiederfleetu a jeho holínky prolamovaly šedavý film, který ještě ležel na nižších kamenech nábřeží. Sturmflut — bouřková povodeň — kulminoval kolem druhé a už opadával, jako vždycky — bez omluvy, nechával škody tam, kde se mu zlíbilo, a stahoval se zpátky do Labe, jako by celou noc byl někde jinde. Od soumraku držel protipovodňovou hlídku THW, sedmnáct mužů a tři ženy skládali pytle s pískem u podchodu na Baumwallu, sledovali výstražná světla a poslouchali rádio, jak čte horší čísla než předchozí bulletin. Nespal. Bylo mu osmapadesát a jeho kříž si vedl záznam o každé hodině.

Blok O se nad ním tyčil v časně tmě, šest pater mokrých cihel barvy starých jater, ta špýcharská masa stála na dubových pilotech zaražených do bahna sto let předtím, než se narodil. Jeho oblouky ležely rozlámané na hladině fleetu. Pracoval tady jedenatřicet let. Znal tu budovu, jako znal vlastní kuchyni — které schody pod člověkem povolí, jak dlouho trvá, než se nákladní výtah probudí, kudy se v lednu dostává dovnitř zima. Znal rytmus fleetu — toho přílivového kanálu — v kloubech dřív, než ho znal z tabulky přílivu a odlivu.

Strčil do hlavních dveří a ty se otevřely dovnitř; nechal je předešlé odpoledne jen na západku, když je výstraha před přílivovou vlnou všechny vyhnala. Uvnitř chodba v přízemí páchla solí a pod tím tou nasládlou kyselostí mokré juty. Tři pytle spadly z nízké police a praskly. Kolumbijská, středně pražená, rozteklá po podlaze do bláta. Nezastavil se. Potřeboval hladiny, čerpadla, čáru toho, kam až voda dosáhla a co ušetřila. Třicet let toho rána po — stejné jako každé ráno po.

Sešel po schodech dolů.

Fleet stál ve schodišti po čtvrtý schod. Zastavil se nahoře na odpočívadle a díval se na něj — černý, teď úplně nehybný, držel stropní žárovku v jediném matném kotoučku světla. Provedl ten výpočet, který po Sturmflutu prováděl každý Lagermeister — vedoucí skladu — ve Špýcharském městě: krychlové metry proti zničenému nákladu proti ránu strávenému telefonováním s pojišťovnou. Spodní sklad byl ztracený. Archiv mohl být mokrá. Ten telefon bude muset vyřídit před devátou.

Pak uviděl ty dveře.

Pod posledním utopeným schodem stály protipovodňové dveře trezorové komory zavřené — ten starý ocelový Schott, který Henning v roce 1999 osadil do rámu, dimenzovaný na dvoumetrový přílivový sloupec. Zavřené bylo správně. Zavřené bylo to, co jsi při přílivové vlně chtěl; přitáhl jsi je zevnitř a těsnění s hydraulikou udržely řeku venku. Co správně nebylo, byl ten visací zámek.

Visací zámek byl zvenčí.

Bjarne stál úplně bez hnutí. Voda se jednou dotkla cihly a usadila se.

Byl to ten těžký mosazný Abus, který si Henning před lety nechal udělat na zakázku, na registrovanou vložku. Petlice se-

děla vně rámu, protože konstrukce Schottu měla závěs a západky uvnitř a zámek venku. Člověk se mohl uzavřít dovnitř tím, že dveře přitáhl — guma a ocel udržely příliv. Ale zámek procházel petlicí zvenčí. Zevnitř nebylo na co dosáhnout. Ty dveře jsi mohl zamknout zvenčí. Zevnitř ne.

Byl to praktický člověk. Tři desetiletí nakládání a vykládání, evidence, certifikace — práce, která byla fyzická a v pořádku, jedna věc za druhou. Neměl co dělat s abstraktnem. To, co stálo před ním, bylo konkrétní: protipovodňové dveře byly zamčené zvenčí a zámek byl zaklapnutý a kdesi vzadu v jeho lebce se začala otevírat malá studená věc, jako když pod kůží naskakuje modřina.

Kde byl Henning?

Půl páté, naposledy ho viděl tehdy — starý pán v kabátě nad provozním deníkem, dělá si poznámky tím svým přesným rukopisem plnicího pera, říká Bjarnemu, ať jde a připojí se k hlídce. *Ich schaue nur noch einmal nach unten, dann gehe ich.* Ještě se jednou podívám dolů a potom půjdu. Bjarnemu to nepřišlo nijak divné. Henning to dělal před každou vážnou přílivovou vlnou pětadvacet let: dolů do trezorové komory zkontrolovat, jestli archivní krabice a stará vína stojí nad jakoukoli čarou vody, kontrolu zapsat do deníku a pak domů do Harvestehude.

Bjarne zavolal to jméno do schodiště. Vrátilo se ploše od kamene a vody a nedoneslo se nikam.

Pomyslel si: možná šel domů a vrátil se a já ho minul. Pomyslel si: možná tím zámkem otočil někdo jiný a ta místnost je prázdná. Pomyslel si to rychle a nevěřil ničemu z toho, a pak se zarazil, protože v dílenském skladu v přízemí byl páčidlo a jeho ruce ho chtěly.

Trvalo mu čtyři minuty, než to páčidlo přinesl a sbrodil se dolů. Petlice byla z těžkého plechu, ale šrouby konzole byly staré, zapuštěné ve staré maltě, a po dvou minutách, co se do toho opíral celou vahou, se konzole vytrhla a zámek se odlomil celý, i s petlicí, a s řinčením spadl dolů do tmavé vody. Vytáhl dveře dokořán.

To, co bylo uzavřené uvnitř, vyšlo ven jako první — ne podoč, těžké pomalé uvolnění, po stehna hluboké a studené, které narazilo do vody ve schodišti, krátce a ošklivě se mu zvedlo u boků a pokusilo se mu podtrhnout nohy. Chytil se rámu a udržel se. Ten pach byl sám fleet: bahno a slaná voda a ten zvláštní podvodní chlad zavřené místnosti, která se celou noc ve tmě plnila.

Posvítíl na to baterkou a podíval se.

Trezorová komora měřila čtyři metry na šest, ze tří stran cihla, litý strop, podél stěn ocelové regály. Henning si archivní krabice sám očísloval a opatřil datem; stály na horních policích, nad vodou, dvě z nich spadlé s rohy ztmavými. Níž stály staré plechovky kávy, které si schovával spíš ze sentimentu než pro cenu, napůl pod vodou, etikety změkklé a u okraje odstávající.

Na podlaze, v zadním rohu u nejnižší skříně, byl Henning Vossberg.

Tváří nahoru. Voda klesla tak, že měl hrudník a hlavu volně, zbytek pod hladinou až do pasu. Kabát měl rozhalený. Oči zavřené. Vypadal — Bjarne si to pomyslel s tou plochou jasností, která se uvolní uvnitř šoku — jako člověk, který usnul ve vaně.

Na levém zápěstí, těsně nad čarou vody, byly hodinky. Ty, které Henning nosil každý pracovní den, co ho Bjarne znal, předtím je nosil jeho otec, stříbrné pouzdro poškrábané a u ouška ohlazené dohladka. Hodinky, které člověk natahoval, či spíš hodinky, které se natahovaly samy z drobného neustálého pohybu živého zápěstí a šly tak dlouho, dokud je člověk nosil. Seděly tam na mrtvé paži. Zastavily se.

Bjarne stál ve dveřích s vodou po stehna a baterkou v pěsti a chápal, že se dívá na mrtvého člověka, a chápal — nějakým přesným a strašným způsobem, na který zatím neměl slova —, že se dívá na něco, co je špatně.

Jedenatřicet let v téhle budově. Znal kalové čerpadlo. Znal cyklus přílivu. Znal fleet před přílivovou vlnou, během ní a po ní. Věděl, že čerpadlo je stavěné na to obyčejné prosakování, které pronikalo starou maltou v horní části vody, že bylo vyzkoušené — Henning to sám včera odpoledne zapsal do deníku, Bjarne ten řádek četl —, a že když čerpadlo běží a Schott je utěšený, tahle místnost vydrží Sturmflut a vyjde z toho vlhká, ne utopená.

A věděl ještě jednu věc, i když ji ještě nějakou dobu nikomu nevysloví, protože ho děsila podél švů, které nedokázal od sebe odtrhnout: zámek zvenčí znamenal, že dveře nezavřel ten muž uvnitř.

Vycouval ven. Vyndal z náprsní kapsy telefon rukou pevnější, než si zasloužil. Zavolal na tísňovou linku. Udal ulici a patro a jméno mrtvého muže hlasem, který se k němu nesl jako cizí, a díval se na hodinky na Henningově zápěstí, ciferník nakloněný k němu ve světle baterky, ručičky zastavené v úhlu, který z místa, kde stál, nedokázal přečíst, a pomyslel si: *čerpadlo ve čtyři běželo. Sám to zapsal.*

Žena na lince se ho na něco ptala. Odpovídal jí. Za cihlou a dubovými piloty v bahně se fleet dál stahoval k Labi, tahal za všechno, stejně lhostejný, jako k nim ke všem kdy byl.

Čekal na spodních schodech, voda po lýtka, dokud nezazněla od Kehrwiederu první siréna.

To už město začalo dávat dohromady příběh. Cítil, jak se sbírá, tak jak se sbírá mlha — nejdřív zhuštění ve vzduchu, pak v něm zrnitost, pak fakt, na kterém se dalo stát. Slyšel ho začínat v hlase operátorky, když řekl to jméno: ta drobná úprava, ta opatrnost, to *Vossberg*? vrácené mu zpátky s něčím, co nebyla tak úplně úcta, ale bylo to hned vedle. Ten starý špýcharský dům. Tvrdohlavý patriarcha, který nechtěl prodat developerům. Sturmflut. Mrtvé čerpadlo. Špatná noc, horší volba, muž, kterého si vzala řeka, kterou miloval.

Byl to dobrý příběh. Měl správnou váhu a seděl pro tohle město správným způsobem a už se stával pravdou tak, jak se jí stávají první příběhy — tím, že se v šest ráno řekne do telefonu dřív, než se kdokoli na cokoli podíval.

Bjarne seděl s rukama na kolenou a holínkami v šedé vodě a poslouchal, jak to začíná. A neříkal nic, protože to, co měl — zámek na vnější straně Schottu, čerpadlo zapsané ve čtyři jako běžící, budova, kterou chápal tak, jak chápal vlastní ruce —, se do toho příběhu, který se nad jeho hlavou skládal ve studeném vzduchu, nevešlo.

Myslel na ten zámek. Na petlici, vytrženou konzoli, registrovanou vložku Abus. Na to, jak málo bylo k takovému zámku klíčů a kdo je nosil.

Myslel na Henninga o půl páté, v kabátě, nad deníkem, přesného jako ve všem: *Ich schaue nur noch einmal nach unten, dann gehe ich.*

Sirény byly blíž.

Strčil ruce do kapes a ucítil chlad zvedající se z fletu a poprvé, jak tak seděl v budově, kterou jedenatřicet let opatroval, věděl, že má strach. Ne z vody. Ne z mrtvého muže v trezorové komoře, který byl jeho zaměstnavatelem a nějakým spleťtým způsobem napříč lety jeho pevným bodem. Měl strach proto, že byl ten člověk v tomhle městě, který znal tuhle budovu nejlíp, a nedokázal z toho, co měl v hlavě, udělat nehodu.

A věděl, s obnošenou hrůzou muže, který strávil pracovní život vedením záznamů a udržováním věcí v pořádku, že vědět něco a umět to vyslovit nejsou totéž.

První policejní auto zahrulo za roh Kehrwiederu a jeho reflektory zajely přes flet a na okamžik obarvily vodu do barvy starého cínu. Bjarne se pomalu zvedl, jednu ruku na zdi.

Z místnosti dole se neozval žádný zvuk. Příliv pořád odcházel.

Smůla je rozsudek

Eppendorf voněl jako vždycky — leštěnkou na podlahy a pod tou leštěnkou tím, k čemu žádná vrstva vosku nikdy nedosáhla. Karin chodila do Ústavu soudního lékařství v areálu UKE už devatenáct let a ten pach se nikdy nezměnil, což jí svým způsobem přišlo spolehlivé. Svět živých se neustále posouval a překresloval. Budova na Butenfeldu ne.

Dr. Inken Sahinová ji přivítala u dveří pitevny v devět deset s papírovým kelímkem kávy, kterou očividně neměla čas vypít. Drobná žena s jemnou kostrou, prošedivělá na spáncích, se držela trochu stranou od všeho kolem sebe, jako by mezi sebou a každým závěrem, který si zatím neověřila, potřebovala nárazník vzduchu. Karin s ní pracovala sedm let a věřila jí víc než komukoli živému, kdo nebral plat od LKA.

„Dejte mi chvilku,“ řekla Sahinová a vrátila se dovnitř.

Karin čekala na chodbě. Skrz drátěné sklo viděla obrys pod prostěradlem a stropní světla, bílá a nehybná. Neodvrátila se. To bylo další, co ji ta budova naučila: díváš se, nebo prohraješ.

Rasmus se nabízel, že přijde. Poslala ho zpátky na Kehrwieder, ať počká na techniky, a v jeho tváři se mihla úleva, kterou ne tak úplně dokázal skrýt — a to mu za vinu nedáva-

la. Bylo mu sedmatřicet a u násilných úmrtí dělal čtyři roky. Ona měla na vybudování svého konkrétního brnění víc času. Ale byla to informace, a tu si uložila.

Než se Karin převlékla do pláště a vešla, Sahinová už rozložila osobní věci na ocelovém stolku u stěny: peněženka, jediný klíč na kroužku, kapesní diář v tmavomodré kůži, plnicí pero s nasazeným uzávěrem, složený kapesník, telefon v důkazním sáčku. A hodinky, stranou od ostatního.

Kulatý ciferník, bílý smalt, římské číslice; ocelové pouzdro na okrajích zbarvené do teplé bronzové tam, kde se ho po tři generace dotýkala ranní zápěstí. Malé okénko ve tři hodiny pro datum. Ručičky stály na 22:41.

„Záznam o věci to má stejně,“ řekla Sahinová bez úvodu. „22:41 a dvaadvacet vteřin, jestli chcete vteřiny. Já ne. Nepomůžou nám o nic víc než minuty.“

„Kdo to zapsal?“

„Policista na místě. Správně. Vyfotil je, než s nimi pohnul, deník má jeho čas příchodu a do hlášení zaznamenal polohu obou ručiček i okénko s datem.“ Pauza. „Někdo ho vycvičil.“ Nebyla to ani pochvala, ani výtky. Byl to jediný druh hodnocení, jaký Sahinová dělala.

Karin se na hodinky podívala, aniž by se jich dotkla. „Automatický?“,

„Automatický nátah. Roztáčí ho rotor — pohyb zápěstí udržuje napjaté hlavní pero. Když se nosí pravidelně, nedoběhnou.“ Odložila nedopitou kávu. „Dnes ráno se na ně podíval hodinař. Spolupracuje s námi; byl tu minulý týden kvůli

jednomu pozůstalostnímu případu a poprosila jsem ho, aby zůstal celý den.,,

„A?“

„Žádná mechanická závada. Žádný defekt strojku. Korunka je netknutá, zadní víčko nepoškozené — žádný náraz, který by odpovídal úderu o cokoli tvrdého.,, Nechala to chvíli viset ve vzduchu. „Zastavily se, protože šly pod vodu. Brakická voda skrz těsnění korunky nebo přes utěsnění pouzdra zatopí strojek. Strojek se zastaví. Ručičky se zastaví. Zastaví se tam, kde jsou.“

„22:41.,,“ řekla Karin.

„22:41.“

Ani jedna z nich chvíli neřekla nic o přílivu. Karin měla čísla v hlavě a Sahinová si je, tím si byla jistá, vyhledala, než zavolala.

„Vrchol přílivu.,,“ řekla Karin.

„Kulminace vysoké vody — Hochwasser-Scheitel — byla té noci v 01:52.“ Sahinové hlas se ani trochu nezměnil, a podle toho Karin poznala, že lékařka přesně chápe, co jí předává. „O tři hodiny a jedenáct minut později. At’ už mu zápěstí dostalo pod vodu cokoli za deset minut jedenáct, povodeň to nebyla. Velká voda ještě nepřišla.,,

Cestou zpátky přes most řídil Rasmus. Vždycky řídil, když bylo ve vzduchu cítit špatné zprávy, jako by volant dal jeho rukám něco na práci, zatímco pracovala pusa.

„Styčný důstojník pro rodinu už to vede jako nehodu,“ řekl a zařadil se na Norderelbbrücke. Déšť bil zešikma, ten druh, co si našel mezeru mezi límcem a krkem, at’ jste měli na sobě

cokoli. Pod nimi mělo Labe barvu starého cínu a zvedalo se v pomalých, cílevědomých vlnách. „Bouřková povodeň — Sturmflut — selhalo čerpadlo, prominentní oběť. Leitende chce, aby se to vyřídlilo s patřičnou —, hledal slovo, které znamenalo *nikoho neztrapnit*, aniž by to tak znělo „— ohleduplností.“

„S patřičnou ohleduplností.,,

„Vzhledem k té rodině.“

„Samozřejmě.,,

Sledovala řeku. Sledovala řeky už šestnáct let, s pozorností, jakou člověk věnuje tváři, které ne tak úplně věří.

„Visací zámek byl na vnější straně dveří trezorové komory,“ řekl Rasmus a posouval prsty po displeji telefonu pod úrovní pohledu, mimo dosah nákladáků. „Holm to tak našel, když šel z protipovodňové hlídky. Potřebovali štípačky na šrouby.,, Posunul výpis. „Čerpadlo mrtvé. Voda uvnitř byla po pás, když to otevřeli. Byl tam mezi účetními knihami.“ Mrkl po ní. „Zamkl se tam, když sešel dolů. Chtěl, aby dveře vydržely.,,

„Chlap, co se zamkne ve sklepní místnosti pod čárou ponoru během bouřkové povodně.“

„Chlap, který tu budovu znal.,,“ řekl Rasmus s trpělivostí někoho, kdo předkládá něco rozumného. „Který to dělal už dřív. Který věřil čerpadlu a jednou se špatně rozhodl.“ Pokrčil rameny. „Stává se to, Karin. Vzala ho řeka. Smrt smůlou.,,

Otočila se zpátky k oknu. Smůla byla rozsudek. Přesně věděla, kolik práce dá ho vynést.

Mattisi, ozvala se jakási stará část jí samé, velmi tiše. *Počkej*, řekla jí.

Speicherstadt — Špýcharské město, cihlová skladištní čtvrť — přišlo dřív, než ho člověk uviděl: napřed přišel pach, ještě před deštěm: přílivový bahnitý nános, pražená káva a mokrá cihla, směs, která nemá nikde na zemi obdoby. Pak se z šedi zvedla sama skladiště, sedm pater červenohnědé na dubových pilotách, fleety — přílivové kanály — mezi nimi tekly vysoko a špinavě, naplaveniny zaklíněné pod klenutými mosty, plastová bedna se otáčela v proudu poblíž Wandrahmsfleetu.

Zaparkovali za páskou na Kehrwiederu. Hlídkové vozy přesunuli výš; v noci voda přetekla nábřeží a čára přílivu to dokazovala — pruh zaschlého bahna ve výši kolen na spodních kamenech, cihlově červeno nad ním, utopená okrová pod ním. Fleet se ještě prudce vyléval k Labi a pod tím hlukem ležel hlubší zvuk celého přílivového města, které vydechovalo — okapy tekly, kanály bublaly, Hamburk si vzpomínal na gravitaci.

Zapsala se, navlékla oblek a sešla dolů.

Budova voněla kávou celou cestu — ne čerstvou, ale tou navrstvenou, dějinnou, desítky let zapracované do kamene, malty a dřeva výtahových kladek. U paty sklepního schodiště hasiči vypumpovali komoru, jejich hadice se ještě plazila nahoru k odtoku venku, ale čára vody stála na zdi tak zřetelně, jako by byla namalovaná: půl metru, tvrdý pruh bahna, nedotčená barva nad ním, mokrá tmavá cihla pod ním. Někdo rozložil účetní knihy na vyšší police. Byly zničené, stránky nabobtnalé, inkoust rozpítý do šedých mraků. O vzdálenou zed' se šikmo opírala vyplavená paleta.

Trezorová komora měla snad osm krát osm metrů: stěny z lomového kamene, stará omítka z hydraulického vápna křídově bílá tam, kde nebyla zalátaná, dvě ocelové regálové jednotky přišroubované ke zdi, ocelový stůl uprostřed. Protipovod-

ňové dveře — Schott, jak jim skladníci říkali — byly těžká kloubová deska, zámkem petlice a vnější visací zámek. Visací zámek teď byl pryč; její oko padlo na petlici, nepoškozenou, což znamenalo, že byl přestřižen. Zvenku.

Stála ve dveřích a neřekla nic.

„Čerpadlo je tady.“ Forezní úřednice za ní, Vorwerková, měla užitečný zvyk ukazovat lidem věci bez komentáře. Ukázala na ocelový kryt přišroubovaný v nejnižším rohu, u odtokového kanálu vysekaného do kamene — průmyslové kalové čerpadlo, plovákový spínač na rameni nad ním. Plovák se zvedal s vodou a spouštěl čerpadlo. Po desetiletí prověřeno vlastní historií budovy.

Karin si dřepala.

Rameno plováku bylo stažené dolů kabelovou stahovací páskou. Ne ulomené, ne zkorodované — jediná páska obtočená kolem ramene a držáku, držela plovák v nejnižší poloze, takže ať voda stoupla jakkoli vysoko, čerpadlo četlo pořád totéž: *voda nízko, nic na práci, pohotovost*. Páska byla nová. Pořád bílá.

„Jistič?„

„Vypnutý,“ řekla Vorwerková. „Rozvaděč u schodiště. Tenhle okruh je vypnutý. Všechno vyfoceno.„

Karin se postavila. Podívala se na bílou pásku, na plovák, na čerpadlo, které mohlo tu místnost ochránit před zatopením, a jednou se nosem nadechla.

Nad čerpadlem, na hřebíku zaraženém do malty, visel provozní deník — v plátěné vazbě, tmavozelený, ten druh, co prodává papírník, který si pořád myslí, že plnicí pera jsou standardní výbava, provlečený splétanou šňůrkou skrz mosaznou očnici. Sundala ho, aniž ho u čáry vody otevřela; spodní

třetina byla rozmočená kaše, ale horní část přežila. Otočila se ke konci.

Rukopis byl pečlivý: vzpřímený, přesný, písmo muže, který se už dávno rozhodl přesně, jak velká budou jeho písmena. Datované záznamy o údržbě, německy, tu a tam s anglickým termínem pro součástky čerpadla. Poslední čitelný byl ze včerejška — z dne povodně.

16:00 — *Pumpenprüfung. Betrieb normal. Float-Switch geprüft. Abfluss klar.*

Kontrola čerpadla. Provoz normální. Plovákový spínač pro-
věřen. Odtok volný. Vlastní rukou Henninga Vossberga. Ve
čtyři hodiny odpoledne.

Podívala se na záznam, pak na bílou pásku, pak znovu na
záznam a pověsila deník zpátky na hřebík. Ve čtyři fungovalo.
Muž, který to dokázal, byl v deset čtyřicet mrtvý. Mezi těmi
dvěma časy sáhl někdo do rohu a plovák znehybnil.

Tabulky přílivu a odlivu byly připíchnuté na korkové nástěnce
u dveří, vedle seznamu nouzových kontaktů — hasiči, přístavní
správa, THW — a laminovaného schématu odvodnění. List
s předpovědí povodně se vytiskl z Bundesamt für Seeschiff-
fahrt und Hydrographie, BSH, jehož předpovědi byly v přístavu
provozním standardem. Jedna hodnota pro hamburský vo-
dočet byla červeně zakroužkovaná rukou, kterou nepoznávala.

Hochwasser-Scheitel: 01:52. Vedle: 6,83 metru nad nulou.
Nejvíc za pět let.

Uložila si čas i číslo do té samé části myslí, kde držela ka-
belovou pásku, deník, přestřiženou petlicí. 01:52. A hodinky
se zastavily v 22:41.

Vyšla na chodbu, kde čekal vozík, a rozeplula vak.

Henning Vossberg byl podsaditý, v ramenou široký, bílé vlasy ostříhané nakrátko, tvář, která bývala tvrdohlavě hezká a teď už byla jen tvrdohlavá. Byl oblečený, jak se oblékl muž jeho generace na obranu svého majetku před povodní: vlněné kalhoty, kvalitní nepromokavá bunda přes košili, holínky s gumovou podrážkou. Ruce měl velké a opotřebované — ne dřinou, ale čtyřiceti lety zacházení s materiálem svého řemesla, otevíráním pytlů, ohmatáváním pražení, projížděním prstem po přístavních účetních knihách.

Na levém zápěstí hodinky. Bílý smalt, římské číslice, okénko s datem ve tři, ocel na okrajích zbronzovatělá; řemínek doopravdy tvarovaný léty na tomto stejném zápěstí, ne afektovaná měkkost nové kůže upravené tak, aby vypadala stará. Ručičky stály mezi IX a X. Deset minut jedenáct, skoro přesně.

Vyfotila je na zápěstí — ciferník, ručičky, okénko s datem, každý prvek na svém místě —, pak vak zapnula a chvíli stála s rukama podél těla ve vlhku.

Rasmus sešel dolů a byl u dveří komory, díval se na pásku.

„Automat,“ řekl.

„Ano,“

„Zastaví se, když jde pod vodu.“ Pauza; nechala ho, ať na to přijde sám. „Nebo si je sundal,“

„Měl je na zápěstí.“

Neřekl nic.

„Napiš polohu hodinek přesně tak, jak je,“ řekla. „Vorwerková vyfotí samotný ciferník, s měřítkem. Zapečet' kryt čerpadla — chci tu pásku zachovat. A sežeň mi přístavní Wasserbehörde: chci potvrdit povodňový záznam BSH a stav přílivu u *tohohle* kanálu ve dvaadvacet hodin.“

„Karin —,“

„Rodina,“ řekla, protože věděla, že na ni se chystá odvolat, „může deset minut počkat.“

Vyšla nahoru, ven z pachu kávy, do deště.

Kehrwieder byl prázdný až na zátaras a dodávky. Přes fleet stála protější zed' ve své cihlové trpělivosti a ve vodě mezi nimi se zbytek nočních naplavenin — prkno, taška, zelená pěnová bóje — líně sunul k jihu po odlivu. Příliv ustupoval. Do poledne bude fleet na nejnižší úrovni, dubové piloty obnažené, mezi nimi prosvítá zelené bahno staletí, a město bude vypadat tak, jak vždycky vypadá při odlivu: průmyslově, výkonně, na okamžik upřímně o své vlastní hloubce.

Stála na hraně nábřeží.

V 01:52 stál tenhle kanál 6,83 metru nad nulou a ve svém vrcholu přetekl kameny — proto ty vozy přesunuli. Ale tu křivku znala. Velká voda se zdvíhala celé hodiny; jak stoupala z Labe přes stavidla do fleetů, její čelo by se ve čtvrt na jedenáct dalo změřit a od nábřeží by bylo daleko. Vrcholu dosáhlo víc než tři hodiny po tom.

Takže ve 22:41 nebyla na ulici žádná povodeň. Žádná. A přesto komora už zadržovala dost vody na to, aby utopila člověku zápěstí.

Tak brzy se mohla naplnit jedině jediným způsobem: s otevřeným kanálem, mrtvým čerpadlem a dveřmi utěsněnými proti prosakování, které těmihle základy stoupá při každém přílivu, povodeň nepovodeň. Utěsněnými celé hodiny. Šev jí konečně v hlavě lehl naplocho a držel: čerpadlo ve čtyři fungovalo a potom ho stáhli páskou; voda stoupla, aniž ji přihnala povodeň; dveře proti ní byly zavřené — a jediný visací zá-

mek byl zvenku, zatímco jeho klíč, o tom nepochybovala, se ukáže být uvnitř, u něj.

Zamčeno zvenku.

Stála na hraně Kehrwiederu, déšť přicházel od Labe a fleet pod ní odtékal, a uvažovala, jak rychle se dá nalít jistá verze příběhu — nehoda, Sturmflut, stará rodina, selhalo čerpadlo, at' to je úhledné —, a kolik toho musíš odmítnout vidět, aby to drželo.

Mattisi, ozvala se ta rána.

Ještě ne, řekla jí. *Ne tady. Tohle je svoje vlastní věc.*

Otočila se a vrátila se dovnitř.

Co říká tělo

V Eppendorfu to páchlo tak jako vždycky — voskem na podlahu a pod tím voskem tím, na co žádné množství vosku nikdy nedosáhne. Karin chodila do Ústavu soudního lékařství v areálu UKE už devatenáct let a ten pach se ani jednou nezměnil. Případalo jí to, svým zvráceným způsobem, uklidňující. Svět živých trávil čas tím, že se přesouval a sám sebe znovu zarámoval. Budova na Butenfeldu ne.

Dr. Inken Sahinová ji čekala u dveří sálu v devět hodin a deset minut s papírovým kelímkem kávy, na který očividně neměla čas. Drobná žena, jemných kostí, na spáncích jí prosvítala šed'; držela se o půl kroku stranou místnosti, jako by mezi svým tělem a každým závěrem, který ještě neověřila, potřebovala tenkou vrstvu vzduchu. Karin s ní pracovala sedm let a důvěřovala jí víc než komukoli živému, kdo nepobíral plat od LKA.

„Dejte mi chvilku,“ řekla Sahinová a vrátila se dovnitř.

Karin čekala na chodbě. Přes drátěné sklo rozeznávala tvar pod prostěradlem a stropní světla nad ním, velmi bílá, velmi nehybná. Neodvrátila pohled. To bylo to druhé, co ji ta budova naučila. Buď se díváš, nebo prohraješ.

Rasmus se nabízel, že přijde. Poslala ho zpátky na Kehrwieder, ať počká na techniky. Tvářil se uleveně, což se mu nepodařilo úplně skrýt — nevyčítala mu to; bylo mu třicet sedm a u násilné smrti dělal čtyři roky, a ona měla na vybudování svého konkrétního brnění víc času. Ale byla to informace, a tak ji založila.

Než se převlékla do pláště a vešla, měla Sahinová věci rozložené na ocelovém pomocném stolku: peněženka, jediný klíč na kroužku, malý diář v tmavě modré kůži, plnicí pero se zaklopeným uzávěrem, složený kapesník, telefon zatavený v plastu. A ty hodinky, odložené stranou od ostatního, jako by nepatřily do stejné společnosti.

Kulatý ciferník, bílý smalt, římské číslice. Ocelové pouzdro mělo na hranách teplý tón, do bronzova ohlazené tam, kde je tři generace ranních zápěstí nosily. Malé okénko u trojky ukazovalo datum. Ručičky stály na 22:41.

„Protokol o věcech to má stejně,“ řekla Sahinová bez úvodu. „Dvacet dva čtyřicet jedna a dvacet dvě vteřin, jestli chcete vteřiny. Já je nechci. Neříkají nám nic, co by neřekla minuta.“

„Kdo to zaprotokoloval?“,

„Strážník na místě. Pořádně — vyfotil je na místě, než se jich dotkl, zaznamenal čas vstupu, popsal polohu obou ručiček i okénko data. Někdo ho vycvičil.“ Řekla to vyrovnaně. Žádná chvála, žádná výtky. Byla to jediná rovina, kterou Sahinová používala.

Karin se na hodinky podívala, aniž by se jich dotkla. „S automatickým nátahem?“,

„Automatický strojek. Roztáčený rotorem — pohyb zápěstí udržuje nataženou hlavní pružinu. Pokud se nosí denně, nikdy nedoběhnou.“ Odmlčela se. „Dnes ráno jsem je nechala prohlédnout. Hodinář, který nám dělá konzultanta; minulý týden tu byl kvůli jednomu pozůstalostnímu případu a já si ho nechala o den déle.,,

„A?“

„Žádná závada na strojku. Korunka neporušená. Žádné poškození pouzdra nárazem, nic, co by odpovídalo úderu o cokoli tvrdého.,, Nechala to dopadnout, než řekla zbytek. „Zastavily se, protože se dostaly pod vodu.“

Ve světle vypadal smalt skoro do modra.

„Automat běží.,, pokračovala Sahinová tím plochým hlasem, jakým by možná předčítala poštovní směrovací číslo, „dokud se rotor nezastaví nebo dokud se strojek nezaplaví. Brakická voda přes těsnění korunky nebo přes těsnění zadního víka strojek zastaví. Strojek se zastaví, ručičky se zastaví. Zastaví se tam, kde jsou.“

„Dvacet dva čtyřicet jedna.,,

„Dvacet dva čtyřicet jedna.“

Po dobu tří nádechů ani jedna z nich neřekla nic o přílivu, protože Karin už příliv měla v hlavě a Sahinová — tím si byla jistá — si ho před telefonátem vyhledala.

„Vrchol přílivu.,, řekla Karin.

„Scheitel té noci,“ řekla Sahinová, „byl v jednu padesát dvě. Bundesamt für Seeschifffahrt und Hydrographie. Veřejný údaj — prý připíchnutý na nástěnce v té budově, což je praktické. Tři hodiny a jedenáct minut po tom, co se hodinky zastavily.,,

Otočila se k tělu a Karin ji následovala.

Henning Vossberg byl menší, než čekala. Byla na to zvyklá; lidé, kteří za života naplňovali místnost, se ve smrti vracejí ke své skutečné velikosti. Přesto. I teď se v něm dala vyčíst pečlivost — nehty zastřižené do hranata, tvář oholená to ráno nebo den předtím, ruce v klidu tak, jak v klidu spočívají ruce pořádkumilovného člověka. Dolů do komory šel ve svém vlastním kabátě, dobrá těžká vlna, tmavá. Muž, který nečekal, že tam zůstane.

Sahinová odhrnula prostěradlo do pasu a přiložila dva prsty k levému rameni.

„Tady.“

Pohmožděnina běžela od kloubu dolů po deltovém svalu a ven přes paži, široká, ve tvaru něčeho plochého a těžkého, vražená hluboko. Na okrajích měla barvu staré hořčice.

„Ante mortem. Nedlouho před smrtí — krev se začínala srážet, tkáň začala reagovat, ale reagovala. Když k tomu došlo, byl naživu. Minuty, ne hodiny.“ Odmlčela se. „Ale naživu.“

Karin si vzpomněla na protipovodňové dveře. Schott — ocelový rám, boční závěsy, postavený tak, aby se zavřel proti vodě. Sama je neotvírala; nepotřebovala to. Od paty schodů viděla jejich masu.

„Odpovídá to dveřím,“ řekla. Nebyla to otázka.

„Odpovídá to plochému, tvrdému povrchu značné hmotnosti, dotyk shora a zleva od místa, kde stál. Jestli to byly dveře, zed', nebo něco jiného — to říct nedokážu. Odpovídá to dveřím. Není to v rozporu.“ Sahinová prostěradlo narovнала. „Žádné poranění hlavy. Žádné trauma lebky, nic, co by ho mohlo dostat do bezvědomí dřív než voda. Byl při vědomí,

když ho to zasáhlo.,, Nechala to usadit. „Příčinou smrti je utonutí. Mokrý utonutí, plíce plně zasaženy. Pěna je tam — máte fotografie, popisovat to nebudu — a petechie, oboustranné, přesně to, co byste u ponoření čekala.“ Pauza. „Voda v něm je brakická. Ne Labe z té povodně, ne voda z kohoutku. Voda z fleetu — přílivová, ale brakická jako v kanálu. Nižší salinita než ve vnějším přístavu, vyšší než sladká. Odpovídá to Kehrwiederfleetu.,,

„Neutopil se v té povodni,“ řekla Karin. „Utopil se v prosaku.,,

„Můžu vám říct, co měl v plicích. Jak se ta voda dostala kolem něj tam, kde byla, to je vaše parketa.“ Žádná ironie v tom nebyla; jen čára vedená mezi její kompetencí a kompetencí někoho jiného.

„Čas smrti.,,

„Nutně širší než ty hodinky. Okno od devíti do půlnoci; nejpravděpodobněji mezi desátou a půl dvanáctou. Zúžit to nedokážu — komora byla studená, prochládlá vodou, a než ho našli, ležel tam hodiny. Ale na tu úzkou otázku jsou hodinky lepší nástroj než já.“ Vytáhla prostěradlo zase nahoru, se stejnou péčí, jakou věnovala všemu. „Dvacet dva čtyřicet jedna je čas, kdy se jeho zápěstí dostalo pod vodu. To je tvrdší číslo než jakákoli biochemie, kterou vám můžu předat.,,

Ten pohyb prostěradla nebyl lhostejný. Bylo to to, jak se zachází s člověkem, když obřad není na tobě, ale úcta se přesto dluží.

Karin se ještě naposledy podívala na ty věci, než odešla. Nepátrala — už je měla zkatologizované. Vrývala si je. Díváš se

tak dlouho, dokud tvar věci není v tobě, a ne jen v poznámkách.

Diář byl tmavě modrý, sotva větší než hrací karta, takový, jaký jistý druh hamburského papírnictví prodával nezměněný padesát let. Gumička byla měkká, ohmataná. Neotvírala ho — to bylo na tým, v rukavicích, podle protokolu — ale viděla, kde se písmo protlačilo až na zadní desku: muž, který se opíral do papíru, který to se svými zápisy myslel vážně.

Pero bylo Pelikan, staré, opatrované. Takové, které se plní, ne vyhazuje.

A založené ve vnitřní náprsní kapse kabátu — vyzvednuté ven, když se zpracovávalo oblečení — papíry. Tři, přeložené napůl, listy ještě těžké vodou, ale tam, kde inkoust vydržel, čitelné. Dva byly vytištěné e-maily, písmo husté, toner lehce vyhladovělý tak, jak ho vyhladoví unavená kancelářská tiskárna. Oba nesly stopu plnicího pera: svislé tahy vyznačené podél okraje, sem tam podtržené slovo, na jednom hranatá závorčka vržená kolem celého odstavce. Třetí byl formulář — přepravní doklad, něco o původu — označený stejně, datum zakroužkované, číslice dvakrát podtržené.

Nosil je v kabátě. Vzal je s sebou dolů do komory.

Muž, který si tiskne e-maily a podtrhává, na čem záleží, a označené si bere s sebou, když jde zajistit svůj archiv proti bouřkové povodni. Chvíli to v sobě podržela. Ne muž, který jde dolů se utopit. Muž, který pořád pracuje na problému.

„Byl pečlivý,“ řekla Sahinové, která se postavila metr za ni.

„To vám řeknou ty hodinky samy,“ Sahinová kývla k oceli. „Natahované každý den, nošené každý den. Čistý tah. Žádná rez u úchytnů. Někdo se o ně staral.“

„Byly po otci,“

„To jsem předpokládala.“

Tou linií se dál nic netáhlo, a tak to nechaly být.

Na chodbě automat na vzdáleném konci mlel své tiché lkaní. Karin si koupila kelímek — byl špatný; byl špatný vždycky; ten automat dělal stejnou špatnou kávu od první Merkelové vlády — a stála s ním v obou dlaních a přemýšlela.

Dvacet dva čtyřicet jedna.

Vyvolala si data BSH, která si to ráno vyfotila. Scheitel, Pegel Hamburg-St. Pauli: 01:52. Voda kulminovala v časných ranních hodinách. Kehrwiederfleet přelil nábřeží kolem 00:40 — tolik říkal záznam THW, který Rasmus vytáhl. Ve 22:41 byl fleet ještě pod zdí. Pořád přílivový, pořád dýchal, ale ulice suché. Komora ležela pod čarou vysoké vody, ano — o to právě šlo, proto existovala — ale to, co ji za obyčejné noci plnilo, přicházelo zdmi a odpady, pomalu, po kapkách, ne jedním návalem. Čerpadlo tam bylo od toho, aby ten prosak srazilo na nulu.

Ve 22:41 bylo jeho zápěstí pod ní.

Čerpadlo bylo mrtvé. Dveře byly zavřené.

Před hodinou v té komoře stála a viděla čáru povodně nakreslenou vysoko na cihlách, hranici, kam voda dosáhla v jednu padesát dvě. Výš, než by hodinky seděly stojícímu muži. Ale ta místnost se zaplnila dávno předtím, než se k ní povodeň vůbec přiblížila — uzavřený prostor pod úrovní terénu, který nabíral vodu kapku po kapce skrz zeď, zatímco čerpadlo nedělalo to, od čeho tam bylo. Aby ho utopila, povodeň nepotřeboval. Potřeboval jen čas.

Tři hodiny a jedenáct minut stoupající vody v zamčené místnosti.

Podržela ten tvar v sobě a nedovolila si sáhnout po ničem, co by leželo za ním.

Pak to rameno. Plochý, tvrdý, těžký povrch, shora a zleva. Dvěře dopadající na muže, který pro ně stál špatně, nebo muž vržený proti nim, nebo muž s oběma rukama na nich, který se je snaží zadržet a prohrává. Zatím nevěděla která možnost. Věděla, že Schott je těžký. Věděla, že pohmožděnina je ante mortem. Věděla, že byl při vědomí a stál, když se ho to dotklo.

Hodila kelímek do koše a zavolala Rasmusovi.

„Petersen.,

„Hodinky se zastavily ve dvacet dva čtyřicet jedna,“ řekla. „Sahinová potvrdila, že strojek je automatický. Běží, dokud se nedostane pod vodu. Takže dvacet dva čtyřicet jedna je čas, kdy se jeho zápěstí dostalo pod vodu. Vrchol přílivu byl v jednu padesát dvě.,

Na lince ticho.

„To jsou tři hodiny před kulminací,“ řekl Rasmus.

„Tři hodiny a jedenáct minut.,

Další ticho, tentokrát kratší.

„Mohly se zastavit z nějakého jiného důvodu? Mechanicky —“

„Hodinář je měl dnes ráno. Strojek v pořádku, korunka čistá, žádný náraz do pouzdra., Držela to ploše. „Zastavily se, protože se dostaly pod vodu. Nic víc to neznamená. Ale tohle to znamená.“

Slyšela, jak si to v duchu přebírá, jak přepočítává. Žádný hlupák, Rasmus. Opatrný, což nebylo totéž.

„To čerpadlo.,“ řekl nakonec. „Jestli se čerpadlo zastavilo dřív, než jsme říkali—“

„Na čerpadlo se díváme. Dnes ráno.,

„A na dveře.“

„Ano,,“ řekla. „A na dveře.“

Přes drátěné sklo ležel ten tvar nehybně pod svým prostěradlem. Henning Vossberg, který každé ráno svého dospělého života natahoval otcovy hodinky, který si vytiskl a podtrhal, na čem záleželo, a složil si to do kabátu, který sešel pod čáru ponoru, aby zajistil to, co bylo jeho.

Dvacet dva čtyřicet jedna.

Ne v jednu padesát dvě.

To číslo do ní vniklo tak, jako hřebík vniká do dubu — zaražené, a ven už nepůjde.

„Jsem na cestě zpátky,,“ řekla a zavěsila.

Čerpadlo a visací zámek

Bahno ze dna a slaná voda — ten pach jí pořád seděl v šatech, když toho rána už podruhé sestupovala po schodech. Krátce po desáté. Soudní lékařka jí dala dvě malé kotvy, číslo a čas, a na těch dnes všechno zakotví. Ted' přišel na řadu prostor, ve kterém Henning Vossberg zemřel.

Technik z vodohospodářského úřadu se jmenoval Ederer, muž kolem padesátky, hubený a suchý, s tváří člověka, který strávil půlku života v mokrých sklepech. Klečel u kalového čerpadla, na hlavě čelovku, a při práci mluvil, jako by k tomu žádného posluchače nepotřeboval.

„Kalové čerpadlo, Grundfos, deset let, možná dvanáct.“ Posvítíl do šachty. „Plovák — vidíte? Plast, zvětralý. U takovéhle staré věci se občas zasekne, když voda stoupá. Znímám to.,“

Karin stála za ním a dívala se mu přes rameno do betonu. Mělká nádrž, sotva po kotníky. Plovák, bílé tělíčko ve tvaru kapky, ležel dole na dně, zatažený, jako by hladina stála na nule.

„Zasekne se,“ řekla. „To znamená: čerpadlo se nerozběhne.

”

„Přesně. Sedí moc hluboko v rámu, ventil drhne, voda ho nenadzvedne, plovákový spínač nedá impuls. Stává se to u starého zboží.“

„Kdy se to nestane?„

Ederer se zarazil. Otočil se na patách a namířil světlo na to, co držel mezi palcem a ukazovákem. „Když ho někdo přiváže.“

Stahovací páska. Olivově zelená, ta na stroje, zacvaknutá a čistě ustřižená. Volný konec byl hladký — žádné přetržení, žádná únava materiálu. Nikdo nepřivazuje plovák omylem.

Karin si stáhla rukavice. „Tohle potřebuju zabalit. Kde jsou kriminalisté?„

„Nahore, druhá místnost.“

„A potřebuju pojistkovou skříň.„

Bradou ukázal na zeď nalevo ode dveří — šedou plechovou krabici, napůl schovanou za regálem s náhradními díly. Karin otevřela víko nehtem, aniž by se dotkla úchyty, a posvítila dovnitř.

Jistič okruhu čerpadla stál na *vypnuto*. Všechny ostatní na *zapnuto*.

Nechala ten obraz usadit.

Plovák fixovaný stahovací páskou: čerpadlo se nerozběhlo, ani když přišla voda. K tomu vytažený jistič: nepoběží, ani kdyby se plovák uvolnil. Dvě na sobě nezávislé pojistky proti jednomu a témuž stroji. To první se ještě dalo nazvat řemeslnou opatrností. To druhé bylo něco jiného. To druhé byl úmysl, který nechtěl nic ponechat náhodě.

Uslyšela kroky. Vešel Rasmus Petersen, mokrý na rame-nou, límec vyhrnutý, v každé ruce papírový kelímek z bufetu na Kehrwiederu. Beze slova jí jeden podal a ona si ho vzala.

„Ederere,“ ozval se nakonec Rasmus, „prověřil jste, jestli se ten plovák dřív opravdu zasekával? Z hlediska materiálu, myslím. Před tou stahovací páskou.,,

„Právě to dělám.“ Ederer nezněl nevlídně. „Má stopy po oděru na vodící trubce. V minulosti se určitě někdy zadrhl. Nevylučuju to.,

Rasmus se podíval na Karin. „Pak nemůžeme vyloučit, že ho někdo pro jistotu zafixoval. Svévolně, ne ve zlém. Domovní technik, který věděl, že ta věc zlobí.“

„A vyhodil jistič? „

„Jako pojistku.“

„Jako pojistku.,, Karin se napila. Káva byla moc sladká a moc horká, ale kelímek přesto svírala v obou dlaních, kvůli teplu. „Rasmusi. Tentýž člověk přiváže plovák, a vytáhne jistič, a potom se v té místnosti utopí starý člověk.“

„Nevíme, jestli tam byl zamčený. Třeba vešel a zavřel za sebou dveře.,,

Postavila kelímek na regál a šla k protipovodňovým dveřím.

Schott — protipovodňové dveře — byly dvacet milimetrů oceli, na jedné straně s tlustým gumovým těsněním, a otevíraly se dovnitř. Nechala je pootevřené na dlaň, poklekla před ně a posvítila na kování.

Zevnitř otočný uzávěr — pořádná ocelová klika, kterou se přitáhlo a která dveře při běžném tlaku vody utěsnila. Tu by Henning Vossberg zevnitř ovládat mohl. Mohl.

Zvenku ale visací zámek. Oko přivařeně k ocelové vzpěře, zámek v něm těžký a nepoškozený — a zamčený. Kriminalisté

ho za úsvitu museli rozříznout, aby se dostali k tělu, a ty fotky měla Karin pořád v hlavě, ostré jako jehly: zámek zvenku. Zamčený. Žádný klíč v něm.

„Rasmusi.“ Řekla to tiše. „Vossbergovy klíče ležely na jeho těle. Uvnitř.,“

„Já vím.“

„Tenhle zámek se zevnitř ovládat nedá. Jde to jen klíčem, zvenku. Zámek byl zamčený. Klíč byl uvnitř, u něj.,“ Narovнала se. „Tak mi vysvětli, jak to měl udělat sám.“

Rasmus mlčel. Držel kelímek a díval se na ty dveře, jako by mu mohly odporovat.

„Neexistuje žádný mechanismus,,“ řekla, „který by tenhle zámek zamkl zevnitř. Tohle není selhání čerpadla. Tohle není starý člověk, kterého překvapila voda. Tohle jsou dveře, které někdo zvenku zamkl, zatímco byl Henning Vossberg na druhé straně.“

„Nebo než tam vešel.,“

„Se zámkem už nasazeným a zamčeným? Pak by se dovnitř nedostal.“

Rasmus se na ni podíval, tváří muže, který se musí vzdát pohodlného řešení a ještě se nerozhodl, jestli jí to bude mít za zlé. „Co potřebuješ?,“

„Klíč. Ne tenhle, ten jsme rozřízli.“ Ukázala na zámek. „Tohle není visák z hobbymarketu. Tohle je registrované. Bezpečnostní cylindr, dokumentované kopie. Chci vědět, kolik klíčů k tomuhle jednomu zámku existuje a kde každý jeden vězí.,“

Ederer, který celou dobu pracoval dál, se ozval, aniž by zvedl hlavu. „Už jsem to vyfotil. Iseo R6. Bezpečnostní cylindr, klíče jsou evidované u výrobce. Přes bezpečnostní kartu se dostanete k výdeji.“

„Děkuju.,“ Karin si to zapsala do notesu. Ne do mobilu — rukou, modrým staedtlerem, který používala už deset let a měla na něm prokousnutý klip. Co napsala na papír, se pak nedalo potichu změnit. To byl jediný důvod.

Vrátila se do místnosti a znovu si ji celou prošla. Kalové čerpadlo. Vytažený jistič. Přivázaný plovák. Visací zámek zvenku. Klíč u těla.

A k tomu ta dvě čísla, která s sebou od časného rána nesla jako dva hřebíky v kabátě.

Řekla je nahlas, ne Rasmusovi a ne Edererovi, ale do té vlhké místnosti. „Dvacet dva čtyřicet jedna. Jednu hodinu padesát dva.“

„Co?„

„Hodinky na jeho zápěstí se zastavily ve 22:41. Vrchol bouřkové povodně byl minulou noc v 01:52.“ Křivku vodního stavu si za úsvitu vyžádala od BSH, Spolkového úřadu pro námořní plavbu a hydrografii — veřejná tabulka pro každý hamburský vodočet, kdykoli k dohledání a nikým nezkroutitelná. „Ve 22:41 nestála voda venku ještě ani metr nad nulou. Fleet, ten přílivový kanál, přetekl přes nábřeží až po půlnoci. Tady,, — ukázala na dno šachty — „by obyčejný příliv bez bouře v tu dobu žádného muže utopit nemohl. Ne ve 22:41.“

„Tlak se mohl dostat dovnitř dřív.,“

„Tlak.“ Podívala se na něj. „Kudy? Čerpadlo bylo mrtvé. Dveře byly zavřené. Místnost leží pod běžnou čarou velké vody, ale je utěsněná. Bez čerpadla prosakuje voda jen starými spárami, pomalu, mokrým zdivem. To trvá hodiny.,“ Pauza. „Hodiny, během nichž už byly dveře zamčené.“

Ederer se narovnal a protáhl si záda. „Jestli je čerpadlo vypnuté řekněme od pozdního odpoledne a k tomu jsou zavřené

ty dveře — pak byste ve dvacet dva hodin v místnosti klidně měli metr vody. Podle stavu spár. Přibít se na to nechci.,,

„Nemáte se na to přibíjet. Máte to napsat.“

Přikývl, bez údivu. Muž, který zaznamenával fakta jako meteorologická data. Karin si toho cenila víc, než by mu kdy řekla.

Nechali techniky ve sklepě a vystoupali nahoru spolu. Schodiště vonělo starým dřevem a kávou, která se desítky let táhla zdivem — ne čerstvým výluhem, ale něčím hlubokým a tmavým, co Karin připomínalo zároveň vosk na podlahy a jiný světadíl. Speicherstadt, Špýcharské město, cihlová skladištní čtvrť z červeného zdiva na dubových pilotech, vsálo ten pach jako houba, která už nikdy nevyschne. Blok O na Kehrriederfleetu, Vossberg & Söhne — Vossberg a synové — čtyři generace v těchhle zdech, a teď ležel poslední z přímé linie v chladicí komoře UKE.

Na prvním odpočívadle se Karin zastavila.

„Tři klíče nebo třicet, chci každý zvlášť,“ řekla. „Kdo má jeden k tomuhle visacímu zámku. Ne k domu. Ne k podlaží skladu. Jen k tomuhle zámku.“

Rasmus se opíral o zeď. Tady nahoře bylo lepší světlo, zamlžený světlík, za ním šedé listopadové nebe. „A když ten klíč leží u samotného mrtvého a u člena rodiny s alibi?“,

„Pak začnu tam, kde alibi končí.“ Podívala se na něj. „Tohle není nehoda, Rasmusi. Čerpadlo bylo sabotováno. Dveře byly zamčeny zvenku. Jestli to teď odložíme jako smůlu, protože se to odložit dá snáz —,“

„Neřekl jsem, že je to snazší.“

„Řekl jsi: selhání plus smůla.“

Neodpověděl hned. „Řekl jsem, že je to jedno možné vysvětlení.“

„Možné vysvětlení musí vysvětlit fakta. Všechna. Ne jen ta pohodlná.“, Schovala notes. „Čerpadlo bylo vyřazené, ne porouchané. Zámek byl zvenku zamčený. Voda ve 22:41 nestála dost vysoko. Tři fakta, na sobě nezávislá, a všechna ukazují stejným směrem.“

Díval se kolem ní, kamsi nahoru po schodišti. „A co když to čerpadlo vypnul ten starý člověk sám? Co když věděl, že přijde voda, a sešel dolů zajistit archiv, a zevnitř přitáhl dveře, a —“

„Kterým klíčem pak zvenku zamkl ten zámek?“

Pauza.

„No právě,“, řekla.

Šli dál.

Po fletu se šedou vodou sunula prázdná nákladní pramice, příd' skloněnou jako moucha na hladině. Déšť' zjemněl, ne ustal, jen se rozpadl na menší kousky — hamburské mrholení, kterému se říkalo Schietwetter, psota, a které nezastavila žádná bunda na světě. Kehrwieder byl v tuhle hodinu napůl prázdný; kola zaměstnanců ještě stála před vchody a kanály mezi bloky měly bahnitě zelený tón vyčerpaného podzimu. Z jednoho otevřeného skladu táhla vůně syrové kávy, travnatá a trochu zatuchlá, dávno předtím, než kdy uvidí pražení.

Karin se zastavila na hraně nábřeží a podívala se dolů. Teď, k poledni, stála voda dobrý půlmetr pod hranou, hladká a lhostejná. Za jedenáct hodin, v noci na čtvrtek, bude ležet snad

třicet centimetrů nad ní — obyčejný podzimní příliv, nic, o čem by se mluvilo. Minulou noc pokřtili podle meteorologického zvyku *Zeta*. *Zeta* vyhnala vodu na Kehrwiederfleetu v 01:52 na 7,3 metru nad nulou. Pořádná velká voda, ne událost století, ale dost na to, aby zaplavila nábřeží — a dost na to, aby každého, kdo to nevěděl líp, přivedla na myšlenku, že paličatého starého muže překvapilo ve sklepe moře.

Mechanické hodinky s automatickým nátahem běžely, dokud se hýbaly nebo dokud je někdo nosil, a zastavily se, když je něco zastavilo — nebo když se dostaly pod vodu. Sahinová to ráno řekla mimoděk, skoro znuděně, ruce ještě na nástroji: *Automatický strojek běží, dokud se neponoří. Pak se zastaví tam, kde je.* 22:41 nebyl čas, který by někdo vybral. Byl to okamžik, kdy se zápěstí Henninga Vossberga dostalo pod vodu, a ani o minutu později.

Tři hodiny a jedenáct minut předtím, než povodeň, na kterou údajně zemřel, dosáhla nejvyššího bodu.

Tři hodiny a jedenáct minut, během nichž už v té budově nikdo být nemusel. Během nichž ale někdo být mohl. Obojí to číslo nechávalo otevřené. Právě proto bylo tak hlasité.

Karin se odvrátila od vody. Dalším krokem nebyla povodeň a nebyla bouře. Byly to klíče k registrovanému zámku, který někdo zvenku zamkl, zatímco za ním stál muž ve stoupající vodě.

Rasmus si stoupl za ni a dopíjel zbytek své mezitím vystydlé kávy. Vypadal jako někdo, kdo si zrovna zvyká na to, že tenhle případ nebude z těch jednoduchých, a komu to zvykání nedělá dobře.

„Začneme zámekem,“ řekla Karin. „Iseo R6, registrační číslo, bezpečnostní karta. Kolik klíčů se vydalo a komu..“

„A když jsou tři?“

Podívala se na něj a na okamžik jí v tváři bylo skoro něco jako teplo, jen chladnější. „Pak počítáme do tří.“

Fleet voněl solí, hnijícím dřevem a zbytkem noci, která nebyla tím, za co ji měli. Někde za nimi, v mokrém zdivu, čekaly čerpadlo, stahovací páska a rozříznutý zámek na kriminalisty. Ti budou důkladní; to je jejich řemeslo. Ona bude důkladnější. To je její.

Karin si vyhrnula límec a vrátila se do domu.

Vossberg a synové

Bodenschlamm und Salzwasser. Bahno ze dna a slaná voda. Ten pach ji následoval z komory nahoru do schodiště a schodiště neslo svůj vlastní: kávu a staré dubové dřevo a pod tím vším fleet — přílivový kanál — dýchající o základy. Karin počítala schody tak, jak její otec počítával značky na nákladovém plánu — sedmnáct — a sledovala, jak se cihla cestou vzhůru proměňuje, dole vlhká a začouzená dotemna, od druhého patra suchá a obílená. Budova, která čte sama sebe odspoda nahoru.

Blok O na Kehrwiederfleetu se zvedal čtyřmi patry jako páteř. Přízemí nakládací rampy, řetězové kladkostroje, zelená káva v pytlích. První patro vzorkovna, řada mosazných odměrek pořád ještě vyrovnaná na okenní římse. Druhé patro kanceláře, které kdysi pojaly přes dvacet lidí a teď fungovaly se sedmi. Na odpočívadle druhého patra mosazná cedule: *Vossberg & Söhne Kaffeehandel GmbH — gegründet 1887*. Vossberg a synové, obchod s kávou, založeno 1887. Nedávno leštěná; písmena okorala po okrajích tím zvláštním způsobem, jaký zanechá desítky let táž ruka.

Rasmus už byl nahoře, napůl otočený k ženě v tmavém saku. Karin se zastavila na odpočívadle a přešla chodbu pohledem. Šest lidí, možná sedm, rozestých podél ní a do prosklené zasedačky vlevo. Přišli do budovy, protože to byla Henningova budova. V prvních hodinách po smrti je tu vždycky tahle přitažlivost zpátky k poslednímu pevnému místu — viděla to v kuchyních, v nemocničních chodbách. Lidé potřebují stát tam, kde stál ten člověk, jako by přítomnost mohla být ještě nakažlivá.

Žena se odtrhla a zamířila k ní, váhu přenášela přes bříska chodidel — otcova chůze, to Karin pochopí později, teď to znamenala bez jména.

„Komisařko Brandtová. Marit Vossbergová.“ Ruka byla studená, stisk přesný. Čtyřiačtyřicet, tmavé vlasy nakrátko, na spáncích prošedlé, tvář někoho, kdo plakal a pak se rozhodl jinak. „Můžete mi říct, kdy—,“ Zarazila se. „Budete chtít jeho kancelář. Nic jsem nepřesouvala.“

„Děkuju. Začneme tam.,“

„Můj bratr je v zasedačce. Maminka přijede — požádala o hodinu.“ Drobný pohyb čelisti. „Theo je tady. Nabídl se, že to bude koordinovat. S rodinou. Ví, jak se tyhle věci—,“ Pohlédla ven na šed' nad fletem, pak zpátky. „Drží to v ruku.“

„Budeme dnes potřebovat všechny.,“

„Samozřejmě.“

Vedla Karin kolem zasedačky — za sklem seděl muž k čtyřicítce a díval se na vlastní ruce, před sebou netknutou kávu — a krátkou chodbou k zavřeným dveřím. Z kapsy saka vytáhla klíč a pak ho podržela, aniž jím otočila.

„Zamykal si to. Ne proto, že by něco tajil. Říkal, že psací stůl je místo, kde člověk přemýšlí, a přemýšlení není skupino-

vá činnost., Stín úsměvu, pryč dřív, než se objevil. „Budete tam chtít být sama.“

Odemkla a ustoupila.

Kancelář měla dvanáct metrů čtverečních a vešlo se do ní skoro celé století. Dvě vysoká okna s hlubokými parapety nad Kehrwiederfleetem; pod nimi kanály Speicherstadtu — Špýcharského města, cihlové skladištní čtvrti — ploché jako broková ocel, úterní mlha pořád ještě seděla na vodě. Psací stůl toho druhu, jaký se spíš dědí, než kupuje. Knihovna až do stropu, pořadače po letech zpátky až do roku 1974. Na pravé stěně čtyři fotografie: skladiště v sépiové hnědi; Fischmarkt, rybí trh, z vysokého okna, podle aut padesátá léta; muž k šedesátce s Henningovou čelistí, jednu ruku na sloupku brány Bloku O; a sám Henning na něčí rozlučce do penze, usmívající se, jako by to měl nacvičené a docela mu to nevyšlo.

Stála nad stolem a ničeho se nedotýkala.

Tiskárna vlevo, zásobník naložený. Vytištěné listy spočítala očima, ne rukama: jedenáct. Logistický manifest, kontejner z Mombasy. Pod ním e-mail od jisté Selmy Krohnové — to jméno si zaznamenala — datovaný minulý čtvrtek, hustě popsaný čísly, dva krátké odstavce podtržené modře. Ne zvýrazněné, ne označené na obrazovce. Podtržené rukou, podle pravítka, jak bylo to čára rovná, pero tažené dvakrát, aby ji ztmavilo.

Vyfotila to, aniž text četla. Čísla někam povedou; půjde po nich, až na to bude mít hodiny, aby to udělala pořádně.

Uprostřed podložky telefon, lampa se zeleným sklem, tmavomodrý kapesní diář ležel zavřený a, sepnuté naplocho, další tři vytištěné e-maily, každý opatřený poznámkami toutéž tr-

pělivou modří, slova zakroužkovaná a okomentovaná na okrajích příliš drobně, než aby se to dalo přečíst vstoje. Mikrotužka a dvě kuličková pera, srovnaná. Mosazný kalíšek s lupou.

Diář.

Otevřela ho rukou v rukavici na poslední týden. Rukopis muže, kterého učili psát v šedesátých letech a který neviděl důvod ten verdikt revidovat: vzpřímený, stlačený, pravidelný. Přečetla poslední den.

0800 — *Selma K.* 0900 — *E. Rathmann, Bank.* 1100 — *Bjarne.* 1300 — *Hafen-Amt, Sperranlage Inspektion.* 1600 — *Pumpentest, mit B. T.R. 16:30.* 1900 — *Sturm.*

Přečetla to dvakrát a vyfotila.

T.R. 16:30. Pod zkouškou čerpadla, nad jediným slovem, které by znamenalo, že sestupuje dolů před přílivovou vlnou — to varování před bouřkovou povodní, *Sturmflut*, které *Bundesanstalt für Seeschiffahrt* vydal ve 14:55, teď archivované, teď tisknutelné, už vyžádané. 1900 — *Sturm.* Schůzka s počasím.

Do vlastního zápisníku napsala: *Letzter bekannter Termin: T.R., 16:30. Klären: wer ist T.R.?*

Tušila, že to ví. Napsala otázku, a ne odpověď. Tu kázeň — psát otázku místo domněnky — si vybudovala za šestnáct let, kdy si v blízkosti vody nedůvěřovala.

V zasedačce byl dlouhý stůl, bílá tabule s rozmazaným přízrakem výhledu na třetí kvartál, šest židlí. Posadila se naproti Theovi Reentsovi a Lassemu Vossbergovi.

Reentsovi bylo čtyřiašedesát a nesl to způsobem, jaký muži dovolí dobré obleky a střízlivý sestřih: bělovlasý, pevný

bez tíhy, v očích vřelost tak dlouho zvyková, že to vyšlo nastejno jako upřímnost — vyjma chvil pod velmi bedlivou pozorností. Ruce měl složené. Káva před ním netknutá. Když vešla, vstal, což mladší muž neudělal.

„Komisařko Brandtová.,“ Ruka. „Ich bin—“ a pak, jako by jí něco vyčetl z tváře, přepnul: „Verzeihung. Theo Reents. Ich war Hennings Anwalt seit — seit fast dreißig Jahren. Und sein Freund.,“ Ta pauza před druhým podstatným jménem nebyla pro efekt, pomyslela si, ale pro jeho tíhu.

Lasse zůstal sedět. Osmatřicet, ve tváři starší — vzezření muže, který si na sebe bral půjčku příliš dlouho. Otcova čelist a kolem ní něco měkkého, poraženého. Neoholený. Díval se na stůl.

„Danke, dass Sie gekommen sind,“ řekla Karin. „Ich weiß, das ist kein leichter Morgen.,“

„Es wird lange keinen leichten Morgen geben,“ řekl Theo. Prostě, bez hraní. „Wie kann ich Ihnen helfen?,“

Všimla si, jak rychle ta nabídka přišla.

„Ich habe Fragen zur Verwaltung der Firma. Und zu Schlüsseln.“

Kolem Lasseho očí se něco stáhlo. Neřekl nic.

„Schlüssel,“ zopakoval Theo. „Natürlich. Henning war mit Schlüsseln sehr exakt. Er—“ drobné, laskavé gesto „—führte ein Verzeichnis. Erneuerte es jeden Januar. Aktuální seznam bude ve firemních složkách; vede ho Marit.,“ Pootočil se, jako by ji chtěl najít, pak se vrátil. „Visací zámek trezorové komory — ten pod čárou ponoru — má registrovaný klíč. Ne klíč od budovy; úplně jiná věc. Henning měl svůj. Marit má jeden, ve svém sejfů nahoře. A jako vykonavatel — Henning mě jmenoval vykonavatelem před pěti lety, když přepisoval závět' — držím náhradní klíč pozůstalosti.“ Opatrná pauza. „Aby pozů-

stalostní řízení mohlo proběhnout bez přerušení, kdyby se něco—„ Sklopil pohled ke kávě. „Člověk si tak docela nepředstavuje okolnosti, za nichž je ta klauzule relevantní.“

„Tři klíče,,“ řekla Karin.

„Tři klíče.“

Zapsala to. Sledoval, jak to píše, a v jeho tváři se nehnulo nic.

„Es wird alles in seinen Unterlagen sein,,“ dodal. „Er hat alles gedruckt und abgeheftet. Er hat gesagt, was nicht auf Papier steht, existiert nicht wirklich.“ Další drobný úsměv, mířený kamsi zpátky do let. „Dělalo to jeho korespondenci dost těžkou. Tiskl každý e-mail. Podtrhával ty, na kterých záleželo. Jeho archiv—„ kývl ke dveřím kanceláře „—ten už jste viděla.“

„Viděla.,,

„Nebyl sentimentální. Byl důkladný.“ Otočil kalíškem o čtvrtinu. „Bojím se, že ta důkladnost — tyhle papíry, audit, kterým pověřil Selmu Krohnovou — bojím se, že se hnal příliš tvrdě. Firma měla své potíže. Trh se změnil. Odmítal prodávat, což bylo jeho právo, ale znamenalo to nést náklady, které se staly—„ kalíšek, další čtvrtotáčka „—posledních pár týdnů nebyl sám sebou. Všiml jsem si. Marit si všimla. O firmu se bál vždycky; bylo to vossbergovské dědictví, ta starost. Letos na podzim to bylo jiné. Tišší. Víc—“ hledal to slovo „—stlačené.,,

Karin vzhledla. „Co tím chcete říct, pane Reentsi?“

„Nic definitivního.,, Ted' velmi opatrně. „Říkám, že muž, který sestoupil dolů zajistit svůj archiv před bouřkovou povodní, unavený, ustaraný, možná méně obezřetný než obvykle, který mohl špatně odhadnout vodu nebo hodinu—“ Zarázil se. „Dokážu si to představit. A láme mi to srdce.,,

Napsala: T.R. — naznačuje sebevraždu / nehodu. Firma v nesná-
zích. „nebyl sám sebou.“

Lasse řekl, aniž zvedl oči: „Táta by se v přílivu nespletl.
Znal příliv jako vlastní jméno.,“

Ticho.

„Ihr Vater kannte die Gezeiten?“ zeptala se Karin.

Vzhlédl a ona viděla, že je probranější, než vypadal. „Otec
do něj ty tabulky vtloukal už jako do kluka. Věděl by přesně,
co voda udělá a kdy.,“ Nadechnutí. „Vždycky to věděl.“

Theo na okamžik položil mladíkovi ruku na paži. „Žal nás
činí jistými.,“ řekl mírně. „Ne vždycky můžeme znát rozpolo-
žení člověka—“

Lasse paži odtáhl. Ne prudce. Jen z dosahu.

Antje Vossbergovou našla ve vzorkovně v prvním patře, u
okna nad fleetem. Šestašedesát, jemné kosti, Harvestehude v
posazení ramen i v tom přesném způsobu, jakým držela tvář v
klidu. V jedné ruce sklenice vody, na kterou jako by
zapomněla.

„Frau Vossbergová.,“

„Man hat es mir gesagt,“ řekla Antje, aniž se otočila. „Ein
Unfall. Wasser.,“ Tomu poslednímu slovu dala tón, jakým se
přes stůl sděluje diagnóza, obnažený, držení na délku paže.
„Wir haben immer gewusst, dass es das Wasser sein würde.
Er liebte dieses Gebäude mehr als—“ Zarazila se, otočila se,
pohlédla na Karin s něčím odtahitým v tom pohledu. „Er ist
hier gestorben. In seinem eigenen Keller. Er hätte es wa-
hrscheinlich nicht anders gewollt.,“

„Upřímnou soustrast.“

„Děkuju., Velmi korektně. „Jde o něco konkrétního, nebo je tohle to obecné—“

„Kde jste byla včera večer? Tak od pěti.,,

Klid vydržel. „Na koncertě v Laeiszhalle, s přítelkyní Dorothee Bremerovou. Předtím večere v Haerlinu. Můžu vám dát časy a její číslo.“ Jako by tu otázku čekala, což možná čekala. „Henning a já — to manželství je už pár let formální uspořádání. Nestrávila jsem večery po jeho boku. Předpokládám, že je to relevantní.,,

„Bude se to muset ověřit.“

Otočila se zpátky ke sklu. Dole se pomalu prodírala motorová bárka vzhůru po Kehrwiederfleetu, brázda za ní se rozšiřovala, až se dotkla obou břehů naráz.

„Tu budovu si zabudoval do hrudi.,, řekla, aniž odvrátila pohled. „Každé zasedání představenstva, každá Sturmflut, každý rok, kdy na fond na střechu chybělo. Nedokázal se jí pustit.“ Nadechnutí. „A teď se jí pustí stejně. Marit se o to postará.,,

„Tlačil na něj někdo, aby si to rozmyslel? To, že na ní lpí.“

Dlouhá pauza. „Všichni.,, Otočila se zpátky. „Včetně mě. Včetně Marit. Účetní, půlka představenstva. Theo se o to pokusil dvakrát, co vím, velmi jemně. Hennningem nešlo hnout, jakmile se přesvědčil, že má pravdu.“

„Ale začal s auditem.,,

První, co se v té tváři pohnulo, se pohnulo. „Selma Krohnová. Ano. Nevím, co našla.“ Pauza. „Marit říkala, že ta dívka byla velmi důkladná.,,

Karin jí poděkovala a odešla.

Vrátila se do Henningovy kanceláře a postavila se k oknu. Dole broková ocel, příliv unášel malé chuchvalce pěny k Labi. Kehrwiederspitze, kde se rozšiřuje do Binnenhafenu; za ním sklo HafenCity; za tím nebe nad řekou, bílá podlitina.

Rasmus přišel ke dveřím s polystyrenovým kelímkem a postavil ho na okraj stolu, ne na podložku. Vycvičila ho v základních věcech.

„Reents je rodinný právník,“ řekla, oči pořád na fotce diáře v telefonu.

„A vykonavatel pozůstalosti. Jak jsem pochopil.,“

„Což mu dává třetí klíč k trezorové komoře. Henningův na těle, Maritin v jejím sejfu, náhradní u Reentse.“ Otočila telefon k němu. „Poslední schůzka. Včera o půl páté.,“

„T.R.“

„Theo Reents.,“

„To nevíš.“

„Ne,“ řekla. „Nevím.“ Strčila telefon do kapsy. „Ale Reents byl v téhle budově do dvou hodin od nálezu těla, nabízel kávu a slovo *stlačený* a velmi jemně nás naváděl ke ustaranému starci, který sestoupil dolů ve špatnou chvíli.,“

„Což může být—“

„Což může být přesně to, co se stalo.,“ Vzala kávu. Špatná a vlažná, a v kanceláři visel vlhký chlad místa, které žije zpola pod vodou. „Zkouška čerpadla je zapsaná na šestnáctou. Henningovou rukou, Bjarne s ním. Takže ve čtyři odpoledne čerpadlo fungovalo. O dvě a půl hodiny později měl podle tohohle diáře tady schůzku s mužem s iniciálami T.R., který držel klíč.“ Mrkla na pořadače v polici — bude potřebovat Bjarneho Holma, aby ji provedl provozním deníkem, který si budova skutečně vedla, tím zeleným, co pořád ještě leží v komoře. „Ve 22:41 už byl v hluboké vodě.,“

„Stavíš to k něčemu, co chceš mít za pravdu.“

Podívala se na něj pořádně.

„Stavím to k něčemu, co chci mít *ověřitelné*,“ řekla. „To není totéž.“ Prsty se v telefonu prolisovala zpátky k fotce, kterou pořídila za prvního světla, při druhé obhlídce, než vystoupala nahoru najít Bjarneho: zelený provozní deník otevřený na polici trezorové komory, poslední řádek tím vzpřímeným, trpělivým rukopisem. 28.10. — *Lenzpumpe geprüft. Läuft einwandfrei*. A pod tím iniciály obsluhy a čas. *B + H, 16:00 Uhr*. Kalové čerpadlo zkontrolováno. Běží bez závady. Den, kdy zemřel.

„Tiskl každý e-mail,“ řekla. „Podtrhával ty, na kterých záleželo. Zapsal zkoušku čerpadla vlastní rukou ve čtyři odpoledne. Nechával stopy na každém povrchu svého života, protože věřil v záznamy.“ Položila telefon. „Někde v téhle kanceláři nebo v té komoře je papír, který říká, proč bylo *T.R.* poslední jméno v jeho knize. A chci vědět, co podtrhl,“

Pod oknem příliv přitlačil plastovou láhev ke stěně kanálu a zase ji pustil, a znovu ji přitlačil. Mlha visela nad vodou jako něco, co se rozhodlo zůstat.

Jak tam stála, pochopila, že ten malý zelený provozní deník dole se stal nejdůležitějším dokumentem, který má v rukou. Jestli bylo čerpadlo ve čtyři bez vady, otázka už nezněla *co se pokazilo*, ale *kdo tu byl po čtvrté, aby to pokazil* — a poslední muž, který se do dne téhle budovy zapsal, byl soubor iniciál v modrém diáři, půl hodiny poté, co čerpadlo ještě běželo.

Venku se velmi pomalu začala mlha zvedat.

Deník psaný jeho rukou

Bjarne Holm se pohyboval budovou jako člověk, který se v prostoru naučil chodit potmě. Nespěchal. Nehrál to na ní. Jen jistota — taková, jakou míval její otec na lávce jeřábu šedesát metrů nad zemí, kde je váhání svého druhu lží.

Karin ho následovala dlouhou chodbou na straně do Kehrwiederfleetu, kolem nákladního výtahu s harmonikovou mříží a pachem starého lanového maziva, kolem šablonovaných čísel skladových boxů blednoucích na cihlách, kolem vůně kávy tak hluboko vsáklé do zdí, že přestala být vůní a stala se zdmi. Blok O na Kehrwiederfleetu — názvy ponechané německy — obchodoval od roku 1887. Tu tíhu necítila jako romantiku, ale jako hmotu: cihla a kámen na dubových pilotách zaražených do přístavního bahna tři století předtím, než někoho z živých napadlo dát jim číslo.

„Chodil sem dolů každý rok,“ řekl Bjarne. „Před každou Sturmflut. Před každičkou. Nebylo důležité, jestli předpovídali dva a půl metru, nebo čtyři. Přišel sem dolů.“ „Bouřková povodeň — Sturmflut — vrhala na město svůj stín pokaždé, když se zvedla voda.

„V kolik hodin, ten den, kdy se zvedla voda?“

Pokrčil rameny. Měl velká ramena, stavěná na práci, a nahore se začínala zaoblovat — pomalé shrbení třiceti let v dveřních rámech, které nikdy nebyly dost vysoké. „O půl páté. Systém se mnou zkontroloval v šestnáct hodin. Pak prošel dolní sklad.“

„Kdo další byl v šestnáct hodin v budově?“

„Jürgen u výtahu. Lena v účtárně. Pár brigádníků v nakládací hale.“ Odmlčel se. „V půl šesté byla hala prázdná. Všichni si šli dát do pořádku vlastní sklepy. Bylo takové odpoledne.“

„A vy?“

„Protipovodňová hlídka. THW volal dobrovolníky kolem šesté. Byl jsem na straně k Baumwallu, dokud se voda neotočila.“ Řekl to prostě, člověk, který uvádí, kde byl, protože se ho na to stejně zeptá, a neměl na tom co maskovat.

Nechala to viset ve vzduchu. Někde pod podlahou se příliš tlačil proti pilotám — pomalé brakické dýchání, které spíš cítila, než slyšela.

Došli k jímce čerpadla.

Nebylo to dramatické místo. Nic v té budově nebylo dramatické, pokud se za drama nepočítal pach fleetu — přílivového kanálu — stoupající skrz dřevěné rošty a slabé pleskání vody pod podlahou, které nikdy úplně neutichlo. Ocelový panel zapuštěný do zdi chodby, vedle něj přišroubovaná ručně malovaná cedule: PUMPENANLAGE — NUR BEFUGTES PERSONAL. Panel byl odšroubovaný a opřený o cihly, tak, jak ho nechali první policisté, než jim stihla říct, aby na to nesašli. Přidřepala si.

Bjarne ukázal na plovákový spínač, a ona se podívala, kam ukazoval, a nic neřekla, což bylo správně, a on viděl, že je to správně, a dovolil si vysvětlovat.

„Plovák jezdí po hladině. Prosak vystoupí sem nahoru, — zkorodovaný mosazný kroužek, čára po stovce drobných záplav — „plovák se zvedne, čerpadlo naskočí. Při normálním přílivu udrží dolní patro suché. Běží to samo. Nikdo na to nemusí myslet.“

„A bylo to přivázané.,,

„Stahovací páska. Bílá. Tři milimetry.“ Slova nezdůraznil. „Stejně, jaké používáme na vedení hadic v balírně. Nahoře je jich celá bedna.,,

„Přivázal jste to vy?“

To se na ni podíval. Měl světlé oči, které se daly číst těžko jen proto, že v nich nic nebylo nastrojené; změřily si ji a její míru mu vrátily. „Ne.,,

„Kdy jste to viděl naposledy volné?“

„V šestnáct hodin. Dělali jsme test. Henning stál tam, kde stojíte vy.,,

Deník už viděla. Viděla ho to dopoledne, dole v trezorové komoře, při druhém průchodu, ještě než přišla nahoru a našla jeho. Ale chtěla ho slyšet říct, kde je.

„Vedl si záznamy,“ řekla.

„Zelené desky. Psal to sám. Datum, čas, kdo to spustil.,, Drobný pohyb úst, který nebyl úsměvem. „Datum testu, čas testu, obsluha. Čtyřicet let vlastní rukou. Říkával, že stroj nelže, ale lidská paměť ano, a tak si to zapíšeš, dokud máš ještě mazivo na prstech.“

„Kde je ten deník teď?.,,

Kývl směrem k archivnímu schodišti. „Vzal si ho s sebou dolů. Aby zapsal kontrolu před bouří. Vždycky to zapisoval

tam dole, s datem, kdy zapečetil komoru.“

Tu stránku už měla vyfotografovanou. 16:00 — *Pumpentest i.O.* — *B+H*. Dvě iniciály pevným inkoustem, beze spěchu, ruka člověka, který to dělal tolikrát, že to jeho prsty znaly bez něj. Čerpadlo otestováno a v pořádku v šestnáct hodin odpoledne v den bouřkové povodně. A pak, někdy v hodinách po tomto zápisu, byl plovák přivázán a jistič vypnut.

Mezi šestnáctou hodinou a okamžikem, kdy se komora začala doopravdy plnit.

Tvář držela v rovině. „Ukažte mi ten jistič.,,

Rozvaděč seděl ve výklenku vedle čerpadlové místnosti. Někdo se ho kdysi snažil udržet v pořádku: jističe popsané drobným rukopisem, štítky odlepené vlhkem. PUMPE 1. PUMPE 2 (RESERVE). BELEUCHTUNG KELLER. ARCHIVZUGANG.

Pumpe 1 byla vypnutá. Záloha pořád zapnutá. Vyfotografovala to a nedotkla se ničeho. Forenzní tým tudy prošel, ale ona si vedla vlastní záznam; nerada dědila vidění druhých lidí.

„Kdo zná tenhle rozvaděč?“

„Kdokoli, kdo tady pracuje. Je to na zaškolovacím listu. První týden se naučíš protipovodňový postup — polohy Schottů, spínače čerpadel, východy.,,

„Takže ne omezený přístup.“

„Ne.,, Zaváhal, a to zaváhání bylo jediné opatrné, co udělal. „Ale plovák je jiná věc. Shodit jistič umí kdokoli, čerpadlo je prostě vypnuté a další člověk, co se na to podívá, ho zase zapne. Plovák přivázaný — to je proto, aby zůstalo vypnuté. Vypadá to, že to funguje, a nefunguje. Musel byste znát ten systém, abyste věděl, že to je ten trik.“

„Vy byste to věděl.,,

„Vím o téhle budově všechno.“ Žádná pýcha v tom nebyla. Tak, jak by jiný člověk řekl, že umí dýchat.

Držela přivázaný plovák v myšlenkách. Stahovací pásky už viděla — u vražd v domácnostech, u pojistných požárů, v tupé improvizaci lidí, kteří potřebovali jednu rychlou věc a sáhli po tom, co jim leželo pod rukou. Tahle měla vlastnost, která se jí nelíbila: byla prostá. Ne chytrá, ne skrytá. Účinná tím zvláštním způsobem, kterým jen někdo, kdo rozumí systému, ví, že tak malá věc dokáže tolik.

Čerpadlo v šestnáct hodin fungovalo. Čerpadlo bylo zabito potom. Rukou, která přesně věděla, co to zabítí způsobí — že zapečetěná komora bude potmě nabírat přílivový prosak a bude ho nabírat dál, hodiny předtím, než nějaká záplava dosáhne ulic. Nedovolila té myšlence dokončit se jí ve tváři.

„Proved'te mě jeho rituálem před Sturmflut,“ řekla.

Provedl, a trvalo to deset minut, a ona ho neřídila, což byl svého druhu výslech — ne ten, který vyrábí přiznání, ale ten, který vyrábí tvar. Henning chodil dolů pozdě odpoledne, vždycky. Zkontroloval čerpadlo, zapsal deník, prošel dolní sklad a zvedl výš všechno, na co by prosak mohl dosáhnout. Podíval se na staré ročníky, šarže kávy z devadesátých let, které nikdo nikdy neprodá a které nezničí, protože byly, jak nejdnou řekl, důkazem, že jsme tady byli. Pak do archivu na druhém konci, kde zajistil pořadače — pojistky, staré smlouvy, zakládací listinu — a pak nahoru, dveře se za ním zamkly, a domů.

„A protipovodňové dveře,“ řekla. „Schott,“ Protipovodňové dveře — Schott — ocelové, s ručním kolem.

„Zavírá je jako poslední. Před visacím zámkem. Ocelové dveře na čepu, oddělí sklad od chodby, kdyby přišla voda. Standard pro tyhle budovy, ještě z dvacátých let.“ Odmlka.

„Vždycky to dělal sám. Nepustil mě k tomu. To byl ten starý pán.“

Držela v paměti fotografii. Dveře zavřené. Zamčené visacím zámekem zvenčí. Henningův vlastní klíč na těle, uvnitř.

Na to už se neptala. Neexistovala poctivá otázka, na kterou by Bjarne mohl odpovědět a kterou už ty dveře za něj nezodpověděly.

Archiv certifikátů byl ve druhém patře a voněl suchší, starší — papír a tenká chemická hrana, zbytek desetiletí vlhka drženého stranou a nikdy úplně neporaženého. Po celé délce místnosti se táhly kovové regály. Bjarne je odemkl klíčem ze svazku u pasu a ustoupil stranou.

Požádala o to kvůli Selmě Krohnové. Nová účetní, tři měsíce v budově, najatá, aby Marit pomohla číst účty firmy rovně, si vedla poznámky, které byly husté a pečlivé a tiše pozoruhodné tím, co zaznamenávaly, aniž by zdánlivě chápaly jejich váhu. Jeden zápis označoval kolumbijské dodávky za osmnáct měsíců, u nichž se třída arabiky na certifikátech původu neshodovala s třídou na interních degustačních listech. Karin to přečetla dvakrát a do zápisníku si napsala jediné slovo: *Bjarne*.

Vytáhla namátkou dva pořadače, jeden z loňska, jeden ze tří let zpátky. On ji sledoval ode dveří.

Papíry tam byly všechny — orazítkovaný vývozní certifikát, dovozní kontrola EU, interní list jakosti firmy Vossberg. V pořádku. Listovala prvním a nenašla nic. V druhém to našla: kolumbijská arabika, osmnáct měsíců stará, na dovozním papíře Grade 1, a na interním listu dvojka, která byla upravena tak,

aby znamenala něco jiného. Ne hrubě. Ne nedbale. Ale když strávíte roky čtením dokumentů, které lžou, naučíte se cítit tlak pera, které chtělo, aby to číslo bylo jiné číslo.

„Tyhle podepisujete vy.“

„Jakost je moje funkce. Od té doby, co mě Henning v devětapadesátém... v roce 2009... udělal Lagermeisterem.,,

„Všechny.“

„Všechny.,,

Zavřela pořadač a nechala ho na regálu. Zabaví ho pořádně, oficiální cestou; nejdřív chtěla jeho tvář. „Upravujete někdy interní třídu zpětně?“

Něco se pohnulo za světlýma očima — ne trhnutí, Bjarne Holm sebou netrhl, ale dveře, které se o zlomek usadily v rámu. „Někdy. Hodně toho stárnutím sejde. Káva není cihla.,,

„A Henning ty úpravy kontroloval.“

„Do třídění nešel. V běžném provozu.,, Nejmenší odmlka. „Až v poslední době ne.“

Bylo to tady, ten měkký odvolací pohyb slova *v poslední době*, slova nabídnutého potichu, jako by se dalo vzít zpátky. Slýchala podobné ve stovce místností. Nehnala se za tím. Bude tu zpátky s povolením k prohlídce ještě před koncem týdne, a certifikáty tu budou pořád ležet stejně trpělivě, a Bjarne Holm bude mít několik dalších nocí, aby se naučil, jak je vyděšený.

Co zatím nedokázala přecíst, bylo, o co se bojí. To byla ta věc, kterou stálo za to vědět. Člověk se může bát, protože zabil, a člověk se může bát, protože zakryl menší hnilobu a sleduje, jak někoho vede k větší. Zvenčí měly oba strachy stejnou tvář. Rozdíl se ukázal jen v tom, co člověk řekne příště, když si myslí, že nikdo neměří mezeru mezi tím, co si pamatuje, a tím, co se rozhodne vydat.

Sešli dolů spolu, dlouhou chodbou a jejím pachem dějin a vody, kolem čísel boxů a výtahu. V přízemí se zastavil a otočil.

„Nebyl nedbalý,“ řekl Bjarne. „At’ vám říkají cokoli. Znal v tomhle místě každý šroub. Četl tabulky přílivu a odlivu, jako já čtu tváře vlastních dětí.“ Vyšlo to ploše, ale pod tou plochostí bylo napětí, napětí člověka, který brání mrtvého proti rozsudku, jenž ještě nepadl.

„Kdo další je zná takhle dobře? Přílivy, čerpadlo, dveře.,“

Dal tomu vážnost, kterou si to zasloužilo. „Já. Lasse možná, z dob, kdy byl kluk a Henning ho bral dolů. Někteří staří přístavní chlapi, ale ti dovnitř nechodí.“ Zastavil se. „Theo Reents. Třicet let sem a tam po téhle budově. Ví, kde co je.,“

Řekl to ve stejné rovině jako všechno ostatní, informativně, bez jakéhokoli zvažování. Karin to zapsala a zvážila to za něj.

Venku déšť zeslábl do toho zvláštního hamburského mrholení, které není tak docela déštěm — Nieselregen, příliš jemné, aby se na kabátě srazilo v kapky, dost přítomné na to, aby svět zmenšilo. Fleet pod budovou tekł hnědě a rychle. Příliv přicházel, cítila to v náladě chladu. Dubové piloty stály temné ve vodě, tři století klesání pod hladinu a znovu vyplouvání, a ona se na ně dívala a dělala počty, které teď nosila všude s sebou.

Čerpadlo v šestnáct hodin fungovalo. Bjarne stál vedle něj. Henning to zapsal vlastní pevnou rukou. A v hodinách, které následovaly — zatímco se venku v zálivu shromažďovala bouřková vlna, zatímco u Landungsbrücken stoupalo varování na tabulích, zatímco město zvedalo lodě a přesouvalo auta na

vyšší zem — se k tomu výklenku vrátila ruka, přeprnula jeden spínač do polohy vypnuto, utáhla třímilimetrovou pásku kolem plováku a zase odešla.

Ruka, která věděla, že zbytek udělá budova sama.

Otočila se k ní zpátky. Blok O. Červená cihla a dub, čtyři generace jednoho jména v účetních knihách, člověk, který každé ráno natahoval hodinky svého mrtvého otce a zapisoval test čerpadla vlastní rukou a v jednasedmdesáti by nepustil žádnou živou duši, aby v bouřkové noci zavřela protipovodňové dveře.

Všechno známé. Všechno, začínala si myslet, předem počítané.

Příliv se kdesi pod pilotami otočil, neviditelný a beze spěchu, tak, jak se otáčel tři sta let a bude se otáčet dlouho poté, co z účetních knih sejde každé jméno. Zvedla si límec a vrátila se dovnitř z mokra.

Dědička, která to chtěla prodat

Kanceláře Marit Vossbergové sídlily v pátém patře skleněné věže, která se nakláněla k okraji HafenCity jako muž, jenž doufá, že si ho někdo všimne. Panoramatickými okny stála Elbphilharmonie přesně ve výši očí: zvlněná skleněná vlna, miliardový sen města, vedle něhož staré špýchary pod ní působily menší, než ve skutečnosti byly. Karin si představila, co asi cítil Henning Vossberg, když se z Bloku O díval k severu a viděl tu věc. Nic dobrého nejspíš.

Marit Vossbergová nebyla ten typ ženy, který nechá člověka čekat. Vyšla ze své kanceláře dřív, než si Karin stačila pořádně sednout, a nabídla vodu, ne kávu — drobné sdělení, pomyslela si Karin, v domě, který byl postavený na kávě. Čtyřiačtyřicet let, hladké světlé vlasy, kabát, který voněl Londýnem. Když mluvila, ruce se jí pohybovaly, ne nervózně, ale přesvědčivě, gesta ženy zvyklé řídit místnosti.

„Měla byste vědět, že chci, aby se na něj přišlo,“ řekla dřív, než Karin položila jedinou otázku. „Pokud to nebyla nehoda. Říkám vám to rovnou.“

„To je neobvykle otevřené.“

„Jsem vždycky otevřená.,, Přitáhla si židli a posadila se, aniž by mezi nimi nechala odstup. „Můj otec tu budovu developerovi neprodal. Já jsem to chtěla. On ne. Tahle skutečnost teď bude připadat zajímavá každému policistovi v Hamburku. Tak s tím rovnou začnu sama.“

Karin položila zápisník na stůl, aniž ho otevřela. „Povězte mi o té nabídce.,,

Nebyla to jednoduchá věta a Marit Vossbergová ji pronesla jako někdo, kdo si prezentaci nazkoušel stokrát: developerova nabídka, cena — vysoká, velmi vysoká, číslo, u kterého Karin bezděčně na okamžik pohlédla z okna —, struktura, harmonogram. Blok O na Kehrwiederfleetu, čtyři sta tun severoněmecké cihly na dubových pilotech ze sedmnáctého století, strážná a nahrazená jedním z těch skleněných domů s recepcí a podzemní garáží, které tu čtvrt' mezitím obkličovaly.

„A váš otec řekl ne.“

„Můj otec říkal ne vždycky. Dvanáct let. Tu budovu držel pro firmu. Věřil, že přestaneme existovat, jakmile ji prodáme. „ Krátká pauza. „Neměl tak úplně nepravdu. A neměl pravdu.“

„Jak to myslíte?.,,

Marit Vossbergová se na ni podívala. „Firma má potíže. To není tajemství — nebo přestane být, jakmile vaši lidé dostanou do rukou účetní knihy. Pražená káva, marže, konkurence. Otec ji chtěl vést dál jako můj děd. To bylo jeho rozhodnutí. Byl to jeho podnik.“ Zase to zaváhání, tentokrát delší. „Byl.,,

Karin nic nezapsala. Sledovala, jak Marit Vossbergová to slovo *byl* unese — jestli se rozšíří v něco, nebo prostě zůstane koncem věty. Těžko říct. To byl s tou ženou problém: příliš ovládaná, než aby se dala číst, příliš chytrá, než aby působila naivně.

„V podkladech z kanceláře vašeho otce leží jeden dokument,“ řekla Karin. „Prohlášení o záměru s developerem. Nese něco, co vypadá jako předběžný souhlas vašeho otce.,“

Marit Vossbergová se nepohnula.

„Ten podpis,“ pokračovala Karin, „vypadá jako jeho.,“

Ticho. Za skleněnou stěnou tlumený šum klimatizace, venku skřek racků nad vodou. Elbphilharmonie stála šedá a netečná v listopadovém světle.

„Ten dokument,“ řekla Marit Vossbergová s velmi přesnou pečlivostí někoho, kdo si přeformulovává myšlenku, „byl koncept.,“

„Koncepty se zpravidla nepodepisují.“

Žádná odpověď.

Karin to nechala ležet. Naučila se používat ticho — ne jako taktiku, ale jako prostor, v němž pravda občas sama vychladne a ukáže se na okraji. Marit Vossbergová nebyla tak hloupá, aby teď mluvila dál. I to Karin něco říkalo.

„Nechám ten podpis prověřit,“ řekla nakonec věčně, bez hrozby. „To je rutina. Bylo by užitečné vědět, jestli váš otec ten dokument vůbec někdy viděl.“

„Od téhle chvíle,“ řekla Marit Vossbergová tiše, „směřujte své otázky na mého advokáta.“

„Samozřejmě,“ Karin otevřela zápisník. „Mám ještě pár otázek, které se toho dokumentu netýkají. Pak vás nechám na pokoji.“

* * *

Klíč ležel v malém trezoru za knihovní stěnou, ve psacím stole ze světlého dřeva u okna. Marit Vossbergová ho otevřela bez váhání — gesto, které mělo říkat *nemám co skrývat*. Vězel v popsané obálce, *Skladovací prostor Blok O — náhradní klíč před-*

stavenstva, a to písmo bylo Henningovo, to už Karin poznala. Úhledné, strmé, sedmička bez příčky.

Prohlížela si klíč, aniž se ho dotkla. Visel na kroužku s malým mosazným emblémem, firemní značkou Vossbergů. Kroužek byl ohmataný, tmavý a hladký léty v něčí dlani. Patina, kterou si nelze koupit.

„Kdy jste ho použila naposledy?„

„Přesně nevím. Před měsíci. Otec nepouštěl do klenuté komory v suterénu jen tak každého.“

„Ale vy jste přístup měla.“

„Byla jsem zástupkyně jednatele. Ano.“ Zase trezor zavřela. „Ten klíč jsem od něj dostala, když jsem do firmy nastoupila. Říkal tomu gesto důvěry. Dělal ze všeho gesto důvěry.“

Neznělo to vřele. Ale neznělo to ani falešně.

Karin si zapsala: *Klíč v kancelářském trezoru — úschova u Marit V. potvrzena, viděno na vlastní oči, 14. 11., 10:47.* Nechala si dát sériové číslo a připsala ho. Tři klíče, řekl Bjarne Holm. Jeden u Henninga, na těle. Jeden tady, v trezoru, pod obálkou s jeho písmem. Třetí byl pořád otevřený.

V poledne zavolá Rasmusovi Petersenovi. Třetí klíč se musí vyjasnit.

„Noc bouřkové povodně,“ řekla Karin. „Kde jste byla?„

Něco v Marit Vossbergové povolilo — ne úleva, spíš uvolnění člověka, který stoupne na zem, jež ho unese. „Ve Frankfurtu. Zasedání představenstva, videohovor s naším logistickým partnerem v Rotterdamu. Začalo v sedmnáct hodin, táhlo se po jedenadvacáté. Pak jsem ještě seděla v letištní lounge, zpáteční let mi kvůli počasí posunuli. Mám fotky, mám účet z lounge a mám dobrých třicet lidí, kteří mě na tom hovoru viděli.“

„To prověříme.“

„Očekávám to.“ Žádný vzdor. Jen věčnost.

Karin vstala a přistoupila k oknu. Dole ležel fleet, hnědá voda i čtyři dny po povodni stále nad svým stavem. Vnitrozemská loď se líně sunula úzkým korytem, nástavby téměř ve výši rudých cihlových kleneb. Odtud bylo vidět, jak staré je předivo Špýcharského města — té cihlové skladištní čtvrti —, jak je tvrdošíjně ve své geometrii: Kehrwiederspitze, bloky, věčně stejné mosty. A uprostřed toho, odtud shora skoro neviditelný: Blok O.

„Myslíte, že tam váš otec sešel sám?“, zeptala se Karin, aniž se otočila. „Do klenuté komory. Během bouřkové povodně.“

„Chodil pokaždé.“ Odpověď přišla bez váhání. „To byl jeho rituál. Zajistil archiv a staré ročníky vyzvedl nahoru. Vlastníma rukama. Tímhle způsobem té budově důvěřoval — jako by ji musel osobně provést vysokou vodou.“

„A to věděla celá rodina.“

„To věděl každý, kdo ho znal.“

Karin se otočila. „Theo Reents taky?“

Marit Vossbergová podržela její pohled o půl vteřiny déle, než bylo nutné. „Samozřejmě. Theo zná — znal — mého otce třicet let. Theo o něm věděl všechno.“

* * *

Na recepci si nechala sériové číslo ještě jednou stvrdit a vyšla ven do listopadu. Vítr od Labe okamžitě prořízl kabát, slaný, s nádechem spáleného železa od Finkenwerderu. Karin se zastavila na mostě nad jedním z úzkých fleetů v HafenCity a zadívala se do vody.

Problém s Marit Vossbergovou nebyl v tom, že vypadala vinně. Problém byl v tom, že vypadala příliš vinně: motiv, příležitost, klíč, podpis, který páchl padělkem. Příliš mnoho věcí,

které do sebe zapadaly. Karin nedůvěřovala věcem, které do sebe zapadaly.

Rasmus by řekl: Někdy někdo zapadá, protože to udělal. Ve dvou ze tří případů by měl pravdu. Ve třetím se popraví nevinný.

Zavolala mu.

„Ten videohovor ve Frankfurtu,“ řekla bez pozdravu. „Sedmnáct hodin po jedenadvacáté. Logistický partner Rotterdam. Prověř to ještě dnes. Chci přihlašovací seznam, chci časové značky.“

„Udělám.,“ Znělo to, jako by to napůl čekal. „A ten dokument? Podpis?“

„Ať ho technici porovnají se vzorky z kanceláře. Henning Vossberg psal všechno vlastní rukou. Srovnávací základna je dobrá.,“

Krátká pauza. „Myslíš, že ho zfalšovala.“

„Myslím, že ten dokument páchne falší. To není totéž.,“ Karin se dívala dolů na tmavou, neklidnou vodu. „Klíč má v trezoru. Viděla jsem ho. Starý, používaný, obálka v Henningově písmu.“

„To potvrzuje úschovu.,“

„Ano.“ Ještě jednou si to propočítala. Henningův klíč: na těle. Maritin klíč: v kancelářském trezoru, ohmataný, opatřený etiketou Henningovou vlastní rukou. To byly dva. „Rasmusi. Ten třetí klíč.,“

„Bjarne říká, že existuje. Pro pozůstalost.“

„Kdo ho má?.,“

„Podle Bjarneho vykonavatel závěti. Theo Reents.“

Nad vodou zaskřehotal racek. Vnitrozemská loď byla dávno pryč, někam odbočila do sítě fleetů, a most ležel prázdný.

Od Elbphilharmonie sem zavanul útržek hudby, příliš krátký, aby něčím byl — tón, pak ticho, pak nic.

„Chci mluvit s Theem Reentsem,„ řekla. „Ale ještě ne.“

Zavěsila a zůstala stát s pohledem upřeným na vodu. Povodeň zanechala stopy: na nábřežních zdech pruhy zaschlých řas, pár větví v naplaveninách, pošlapaná výstražná páska, která dosud vlála na pacholetí. Město povodeň strávilo a šlo dál. To dělalo vždycky.

Co Karin nepouštělo, byl ten dokument. Ne proto, že by dokazoval padělek — to byla věc znalců —, ale kvůli Maritině reakci. Ten velmi přesný, velmi ovládaný obrat: *Ten dokument byl koncept. Žádné popření. Žádné to není pravé, žádné to není jeho podpis.* Nýbrž přeznačkování: koncept.

Tady promluvil právníký jazyk. Marit Vossbergová byla dost chytrá, aby si odpustila, co nedokázala vysvětlit. A meze-
ra, kterou nechala, působila skoro jako přiznání.

A přece. Klíč v trezoru, řádně uschovaný, Henningovo písmo na obálce, kroužek tmavý stářím. Frankfurtské alibi, suverénní, s třiceti svědky. A způsob, jakým o něm mluvila — *otec říkal ne vždycky* —, ne chladně, ale vyčerpaně, jako někdo, kdo léta vedl týž boj a nakonec přestal věřit, že se dá vyhrát. Tohle nebyla vražedkyně odříkávající scénář. Tohle byla dcera, která léta čekala, až její otec přestane tvrdošíjně umírat — a musela snést, že to nakonec po svém udělal přesně tak.

Karin ji chtěla shledat vinnou. To byl ten problém. Chtěla to ze stejného důvodu, z jakého jednoduché odpovědi vždycky lákaly: protože by to věc uzavřelo, čistě, bez dalších komplikací. Všimla si toho přání v sobě, jako si člověk všimne chybného kroku — právě včas, než se těžiště přesune.

Schovala zápisník.

Třetí klíč. Theo Reents. Henningův poslední termín, zapsaný v malé kožené knížce: *T.R. 16:30*.

A záznam v provozním deníku, o půl hodiny dřív, toutéž úhlednou rukou: *16:00, test čerpadla, v pořádku*.

Mezi těmito dvěma časy — a vším, co přišlo potom — leželo něco, co jí dosud nikdo nevysvětlil. Zatím ne.

Přitáhla si kabát a vyrazila zpátky k metru, a vítr od vody se hnal za ní, studený a bez okolků, jak to dělal vždycky.

Syn, který lže

Rasmus měl adresu z databáze – St. Pauli, podnik jménem Zur Linde, jeden z těch barů, které mění jméno na každém rohu. Karin přišla bez něj. Byl dost dobrý na to, aby ověřil Maritinu cestu do Frankfurtu, a tohle chtěla slyšet sama.

Bar se krčil v boční ulici za Reeperbahnem, kde neon měl teprve tak za hodinu vstát z mrtvých. Odpolední světlo poctivě vše zešedavělo: osvětlení nad regálem s lahvemi, prach na lampách, talíř s nakládanými okurkami na konci pultu. Bylo dvě hodiny čtyřicet pět. U konce baru seděl muž se sklenkou whisky a telefonem, který ho přestal zajímat.

Lasse Vossberg byl o deset centimetrů vyšší, než by Karin čekala ze spisu, a vypadal o deset let starší, než mu bylo. Otcovo rovné obočí, ale v tváři něco lehčího a opotřebovanějšího – podobnost jako papír zmačkaný a zase rozložený. Oblečení správné, příliš správné na čtvrtek odpoledne: kabát, který kdysi stál dost, manšestráky vymáchané přesně o jedno praní víc, než bylo třeba.

Ukázala průkaz. Díval se na něj déle, než bylo nutné.

„Komisařko,“ Vstal, podal ruku. Stisk byl pevný, jen ho podržel o vteřinu déle. „Chtěl jsem zavolat.“

„Ted' nemusíte.,,

Sedli si do rohu. Barman přišel zbytečně rychle – znal ho. Karin si objednala kávu. Lasse postavil sklenici před sebe a nezvedl ji.

„Byl to hrozný šok,“ řekl. „Táta.,,

„Jistě.“ Vytáhla notes. „Kde jste byl v noci ze čtvrtka na pátek? V noci na první? „

Nezamrkal. To byl špatný znak – ne proto, že lhal, ale proto, že byl připravený.

„Doma. Tady.“ Mávl rukou k oknu. „V bytě.,,

„Celou noc?“

„Od... od asi deseti. Předtím jsem byl v hospodě.,,

„V jaké?“

„Schwarzer Mast. Tady nahoře. Chodím tam.,, Dopil whisky, ale nenechal si nalít. Zaznamenala to. Když se alkoholik při výslechu drží zpátky od pití, je to výkon.

„Svědci?“

„Barman Torsten. Pár kluků.,, Odmlčel se. „Není to podnik, kde se ptají na jméno.“

„Kdy jste odešel? „

„Nevím přesně. Devět, půl desáté.“

„A šel jste rovnou domů.,,

„Ano.“

Karin si napsala čas a nedívala se přitom na něj. Dávala mu prostor, ať se sám rozhodne, co udělá s tichem.

Udělal přesně to, co čekala. Doplnil: „Věděl jsem, že přijde Sturmflut. Sledoval jsem zprávy.,,

„Vossberg & Söhne sídlí ve Speicherstadtu. Ve cihlové skladištní čtvrti. Vaším domovem je rodina. Nenapadlo vás zajet se podívat?“

„Táta by mě tam nechtěl., Skoro bez zaváhání, ne však úplně. „Neměli jsme... neměli jsme v poslední době dobré vztahy.“

„Od kdy?„

Pokrčil rameny, příliš nedbale. „Co si pamatuju.“

Karin zvedla pohled. „Pane Vossbergu. Klíč vaší sestry od trezorové komory je v jejím trezoru v kanceláři. Klíč vašeho otce našli na jeho těle., Pauza. „Existuje ještě třetí?“

Ruce na stole. Levá se pohnula – sotva znatelně – k noze sklenky.

„Netuším. Táta měl klíče od všeho. Byla to jeho budova.,“

„Klíč od vchodu a klíč od trezorové komory jsou různé klíče. Trezorový zámek je registrovaný systém, zvláštní sada. Vyrazí se jen na evidenci.“ Čekala. „Víte o nějakém dalším vyhotovení?„

„Ne.“

Příliš rychle. Na tuhle otázku byl připravený.

Karin otočila notes a ukázala mu fotografii – klíč zdokumentovaný z Henningova spisu, na opotřebovaném koženém poutku. Podíval se na ni a v obličeji mu na zlomek vteřiny přeběhlo cosi, co z práce znala: ne strach z klíče, ale strach z toho, co klíč připomněl.

„Neznám ho,, řekl.

„Dobře.“ Zavřela notes. „Ještě jedna věc, pak vás nechám.,“

Vytáhla fotokopii stránky z diáře a nechala ji ležet na stole mezi nimi – krátký řádek otcova rukopisu, pravidelného jako tiskárna: *T.R. 16:30*.

„Váš otec byl velmi systematický člověk. Těmhle záznam je z odpoledne, kdy zemřel. Víte, kdo je T.R.?“

Lasse se podíval a napětí mu sjelo z ramen. Úleva nebyla předstíraná.

„Theo. Theo Reents. Rodinný právník., Vzal sklenku, jen ji otočil. „Byl tátovým přítelem třicet let. Vykonavatel závěti, všechno. Že se sešli, mi přijde normální.“

„Zmínil váš otec tu schůzku?„

„Mluvili jsme jen zřídka.“ Ticho. „Theo byl na pohřbu. Byl tam pro mámu, pro Marit., Odmlčel se, jako by chtěl dodat ještě něco. *Pro mě ne.* „Byl tam pro všechny.“

Karin si to zapsala. Jméno, čas, nic víc.

Lassův byt byl o čtyři ulice dál, ve čtvrtém patře bez výtahu – schodiště s linoleem, na zdi mapy od vlhka. Klíče mu trvaly příliš dlouho. Šla za ním.

Uvnitř panoval pořádek, který se nedávno přestal namáhat. Nádobí odložené na správné straně dřezu, ale neumyté. Závěsy zatažené ve dvě odpoledne. Koberec pod konferenčním stolem byl vyšlapaný v pravidelné dráze: sem a tam, sem a tam.

„Posadíte se?,“ zeptal se tónem hosta v cizím bytě.

„Na chvíli.“ Postavila se k oknu. Skrz závěs byl vidět kus ulice, mokrý asfalt, vůz se zeleninou. „Povězte mi ještě jednou o klíčích.,“

Otočil se ke kuchyni – reflex, který přerušil.

„Řekl jsem vám—“

„Řekl jste mi, že o žádném dalším vyhotovení nevíte.,“ Nechala větu doznít. „Ptám se ale na klíče obecně. Od budovy, od skladu. Máte nějaký klíč od Vossberg & Söhne?“

Ruce v kapsách kabátu.

„Mám.,“ řekl nakonec. „Od vchodu. Táta mi ho dal před lety, abych si mohl odnést věci z pokoje, když... když jsem se

stěhoval. Nikdy jsem ho nevrátil.“

„Pořád ho máte?„

Zaváhal – ne že by lhal, ale rozmýšlel se, jak velký kus pravdy říct. Karin to váhání přečetla přesně.

„Ano.“

„Přinesete mi ho zítra ráno na komisariát.„

„Samozřejmě.“ Příliš rychle. „Ale tím klíčem se do trezorové komory nedostanete.„

„Vím.“ Čekala. „Proč to říkáte?„

Mlčení trvalo déle, než zamýšlel. Ve vyšlapaném koberci, v pootevřených závěsech, v rozložení místnosti byl příběh, který ona neznala – a Lasse věděl, že ho nezná, a ta mezera mu dávala falešný pocit bezpečí.

„Nevím,“ řekl nakonec. „Jen to říkám.„

Karin sáhla po tašce.

„Vaše sestra byla ve čtvrtek večer na letišti ve Frankfurtu,“ řekla. „Dá se to dohledat. Hovor s vedením, check-in, snídaně na letišti – něco z toho bude zaznamenáno.„ Podívala se na něj. „Kde jste byl vy? Přesně.“

V obličejí nic. Pak:

„Řekl jsem vám. Doma.„

„Od deseti.“

„Od deseti.„

Karin podržela pohled. Udržel ho déle, než čekala – uměl to, znal to cvičení. Ale ruka v kapse se pohnula, prsty něco mačkaly.

„Dobrá,“ řekla. „Zítra ráno s klíčem. V devět.„

Šla ke dveřím a s rukou na klice se zastavila.

„Pane Vossbergu. Vím, jak vypadá strach, který nemá s vraždou nic společného.“ Neotočila se. „A vím, jak vypadá

ten, který má. Zatím nevím, který je váš. Ale ten klíč zítra přineste.,,

Za zády slyšela výdech – ne úlevu, jen odklad.

Na komisariát přišla ve čtvrt na šest. Rasmus stál na chodbě s kelímkem z automatu a tabletem plným snímků z Frankfurtu – Marit Vossbergová, hovor v konferenčním sále, časové razítko od 21:03 do 22:47, dva svědci a registrace v hotelu.

„Pevná,“ řekl. „Pokud nezabýjela na dálku, nezabýjela vůbec.,,

„Vím.“ Vzala si kávu z bufetu. *Barman nás nezná*, tvrdil Lasse; bylo to prozrazující místo pro lež. Podniky, kde to chodí, vás vždycky znají. „Co víš o Theovi Reentsovi?.,,

Rasmus zvedl hlavu.

„Rodinný právník? Byl na pohřbu, mluvil jsem s ním chvíli.“ Přemýšlel. „Působil – nevím, jak to říct – jako člověk, který v zármutku funguje. Zařizoval věci.,,

„Byl Henningův poslední záznam v diáři. *T.R. 16:30* – v pátek.“

„Advokát u klienta. V den Sturmflut má nejspíš co probírat. Firma byla v potížích.,,

„Ano.“ Karin otočila notes na stránku, kam si přepsala záznam z diáře. Iniciály a čas, naprosto klidně. Henningův rukopis rovný jako tiskárna. *T.R. 16:30*. „Všichni mi říkají, že to byla rutinní schůzka.,,

„Může být.“

„Může.,, Dopila kávu. „Nebo byl Henning Vossberg exaktní člověk, který si do diáře psal jen to, na čem mu záleželo.“

Rasmus se zadíval. Čekal.

Karin ale nepokračovala. Zarazila se přesně tam a udělala totéž co Lasse Vossberg v baru – nechala větu nedokončenou, protože nedokončená věta není lež.

Zapsala si: *Theo Reents – kdy odešel? Přesný čas.*

Domů jela tramvají. Seděla u okna a dívala se, jak za sklem klouže neon St. Pauli – červené a žluté odlesky na mokrém asfaltu, světla podniků, které předstírají, že nikdy nespí. Lasse Vossberg jí padl do paměti jako trest, který si na sebe člověk přitahuje a zároveň odstrkuje. Zнала to. Dluhy a drogy dělají z lidí výtečné lháře do vlastního zrcadla a mizerné lháře vůči ostatním – obráceně, než si myslí.

Klíč v kapse kabátu. Mačkal ho, když mluvil o trezorové komoře.

Pokud měl klíč od vchodu – legálně, nebo ne tak docela – a pokud existovalo třetí vyhotovení trezorového klíče, bylo to celé jiné. Jenže klíč od vchodu a klíč od trezoru nejsou totéž; to věděl i on. A přesně to řekl dřív, než se ho zeptala.

Proč to říct? Proč předbíhat otázku, která nepadla?

Bud' proto, že věděl, že trezorový klíč chybí – že o jiném vyhotovení ví – a chtěl předem odklonit podezření.

Nebo proto, že byl té noci ve Speicherstadtu, viděl zavřené dveře trezorové komory a instinktivně se chtěl od toho zamčeného prostoru odříznout dřív, než ho k němu někdo přiváže.

Obojí by vysvětlovalo ten klíč mačkaný v kapse. Jen jedno z toho byla vražda.

Tramvaj zatočila přes Reeperbahn. Za sklem čekala u přechodu dívka v pláštěnce, kapuci staženou do čela, nohy v

obrubníkové vodě.

Karin si diář prohlédla ještě jednou. *T.R. 16:30*. Theo Reents. Všichni to vyslovovali jako věc bez váhy: rodinný přítel, advokát, tři desetiletí. Člověk, který zařizuje, pomáhá, stará se. Byl na pohřbu. Byl tam pro rodinu.

V těch větách bylo cosi příjemně neslyšitelného – jako zvuk, který sílí právě proto, že ho neregistrujete.

Henning Vossberg si k páteční šestnácté třicet napsal zkratku jména, ne „schůzka,,,“ ne „záležitost“. Jen iniciály. Jako každý den – krátce, přesně, osobně. Takový byl. Přesně tak se zápis dělá pro člověka, o kterém netušíte, že ho vidíte naposled.

Nebo pro člověka, o kterém to víte.

Vyhlédla z okna. Labe leželo někde za střechami, neviditelné, ale cítila ho – tu vůni, bahno a sůl, která se ve vlhkém vzduchu drží jako starý dluh. Příliv se vracel. Vždycky se vracel.

Dopis ze zoufalství

Hodinu po půlnoci bylo v kanceláři Henninga Vossberga stále cítit kávu.

Nešla ze stroje — ten stál studený a prázdný — ale z desítek let, která se vsákla do povrchů: do dubu, do mezery pod oknem, do samotné omítky. Karin Brandtová stála uprostřed místnosti a dýchala ji. Venku se vítr opíral do fleetu, přílivového kanálu pod okny. Mlha, která se celý den táhla od Labe, se teď přilepila na sklo, a jediné, co bylo vidět, byl odraz: lampa na psacím stole, Rasmus Petersen v dřepu u spodní zásuvky kartotéky, ona sama s fotoaparátem přes rameno.

Otec čítával nákladové tabulky tak, jak jiní lidé čtou počasí — jeřáb v Wilhelmsburgu zvedl jen tolik, kolik papír dovolil, ani kilo víc. Naučila se to od něj dřív, než věděla, že se něco učí: že místnost má svůj rejstřík a že kdo ho čte pomalu, ten ho přečte celý. Tahle místnost mluvila kávou a olejem na pera a něčím vespod, co bylo skoro jen vlhko.

Sturmflut, bouřková povodeň, odešla a nechala po sobě město plné drobných škod a velké úlevy. Dole na Kehrwiederefleetu seděla na zdívu solná čára, kam až voda v noci vystoupala a zase opadla — tmavý pruh, stopa po laně. Hasiči odčer-

pali sklepy, THW složil pytle s pískem, noviny psaly o tom, jak Hamburk zase jednou obstál. Jen Block O obstál o jednoho člověka míň, a to do zpráv nepatřilo.

„Pět let korespondence. Třídít to budeme týden,“ řekl Rasmus. Neznělo to jako stížnost. Konstatoval fakt.

„Začneme posledními šesti týdny,“ řekla Karin.

Posadila se na Vossbergův stůl. Ne na jeho místo — na přední hranu, jako člověk, který tam nemíní zůstat. Deska byla z těžkého dubu, tmavá jako podlaha, a na povrchu byl řád, který přežil svého původce: stojánek na pera přesně rovnoběžně s hranou, tácek na klíče přesně pod lampou, uprostřed obdélník čistého dřeva, kde Vossberg pracoval. Z řádu se vymykal jediný kus — zásobník na poštu. Přeplněný, neroztříděný, papíry z něj trčely jako záložky v knize, kterou někdo přestal číst.

Karin začala odshora.

Stoh měřil dvacet centimetrů. Výpisy, obchodní dopisy, faktury značené inkoustem — čárky a otazníky na okrajích, nic víc. Vossberg nepsal poznámky. Podtrhával. Vzpomněla si na fotografie z trezorové komory, na promáčené papíry v pevných deskách, teď popsané v protokolu: *archív dehydratací nepoškozen, s výjimkou posledního kvartálu, nezafoliovaného*. Co bylo nezafoliované, vzala voda.

Rasmus jí podal svazek dopisů. „Reklamace. Zákazníci z Brém, vadná šarže z července.“

Karin přelistovala. Vossberg odpovídal rukou, perem, písmem, které vypadalo, jako by se učil psát pro jiné století. Omlouval se. Nabízel náhradu. Podepisoval se celým jménem i titulaturou firmy. Bylo to jako číst do světa, kde pověst ještě něco vážila.

„Dál,“ řekla.

Hodina uplynula v drobném šustění. Vítr se opřel do oken; dole ve fletu zarachotil nepřivázaný prám. Rasmus přitáhl plastovou bednu s víkem na cvaky, otevřel ji, zaváhal — nebylo jasné, jestli obsah stojí za prohlížení — a Karin ji po vteřině odsunula stranou. *Později.*

Pak narazila na složku.

Bez označení. Tenká, manilová, zastrčená naplocho pod štosem starších ceníků. Uvnitř tři listy, ručně přeložené. Karin je vyňala a rozložila na hranu stolu.

Písmo bylo Vossbergovo — poznala to ze srovnání s diářem — ale tady tlak pera kolísal. Odstavce začínaly pevně a k okraji se drolily, jako by myšlenka ztrácela nerv ještě před koncem věty.

Nebylo to nic úředního. Nebyl to ani dopis. Byla to spíš příprava na dopis — adresát stál nahoře, přeškrtnutý jedinou čarou, ale přes ni pořád čitelný: *Marit.*

Karin to četla vestoje, neusedla.

Bud' z nás uděláš moderní firmu, nebo z nás uděláš historii. Nevím, jestli je v tom rozdíl. Block O stojí na pilotách, které sem zarazili roku 1885, a voda pod nimi je pořád ta samá voda. Já jí věřil. Věřím jí i dnes, ale nevím, jestli na to mám právo, protože cenu za to, čemu jsem věřil já, zaplatíš ty —

Věta skončila v půli. Pak mezera. Pak, níž a drobnějším písmem, jako druhá vrstva:

— Firma krvácí a já nevím jak moc. Selma přišla s čísly, která mi nedávají smysl. Jsou možnosti, na které nechci myslet. Ta nejhorší možnost být nemůže. Nebo může?

Pak prázdno. Zbylé dva listy nepopsané, jen horní roh druhého byl přeložený, jako by se k němu chtěl Vossberg vrátit.

Karin nechala ticho chvíli trvat. Číst po mrtvém nedokončenou větu mělo vždycky cosi neslušného, jako přistihnout ho

v půli pohybu, který už nikdy nedokončí. A tahle se zlomila přesně tam, kde to bolelo nejvíc.

Rasmus přistoupil vedle ní, přečetl to přes rameno. Neřekl nic. Pak: „Reents říkal, že nebyl v poslední době ve své kůži. Že se bál o firmu.,,

„Reents říkal spoustu věcí.“

„Tohle mu dává za pravdu.,,

„Tohle je člověk, který o půlnoci píše dceři a nedokáže dokončit větu.“ Karin složku zavřela. „To není totéž co člověk, který se rozhodl utopit.,,

Sáhla po fotoaparátu. Fotila každý list zvlášť, dvakrát — jednou zpříma, jednou z mírného úhlu, aby zachytila opotřebení papíru a přehyby. Rasmus se postavil ke dveřím. Dal jí prostor pro způsob práce, kterému nikdy úplně nerozuměl, a o to víc ho respektoval.

„Nezveřejňovat,“ řekla, aniž se otočila. „Tohle není pro spis. Zatím ne.,,

„Myslíš, že —“

„Myslím, že nevím. A dokud to nevím, nikam to neponese-me.,,

Stoh, který zbyl v zásobníku nevyřízený, byl nakonec dvojitý.

Většinu tvořila korespondence čekající na odpověď: obchodní e-maily vytištěné na A4, srovnané podle data, každý se sponkou v rohu. Vossberg netiskl e-maily nazdařbůh. Tiskl ty, na kterých mu záleželo. A ty značky — čárky, otazníky, jednou podtrženo, jednou dvakrát — byly jeho vnitřní soustava hodnocení, kterou Karin začínala rozplétat.

Jedna čárka: přečteno, v pořádku.

Otazník: nejasné, prověřit.

Jedno podtržení: důležité, jednat.

Dvě podtržení: —

Dvě podtržení viděla zatím jednou. Na výpisu z pojišťovny, v odstavci o doložce za pozdní platbu. Vossberg patřil k lidem, kteří dvojí čáru schovávají pro to, co je opravdu znepokojuje.

Procházela zásobník metodicky, kus po kuse. Většinu odkládala na hromádku *prověřit s Marit*. Drobnou část na hromádku *spis*. Nic dramatického. Spory o certifikace, neshoda v dodávce z Etiopie, urgence od přepravce.

Pak se dostala ke dnu.

Ležel tam e-mail, vytištěný na jediný list. Datum: sedm dní před Sturmflutem. Odesílatel: Selma Krohnová, z adresy na doméně Vossbergova interního účetnictví. Předmět: *Treuhandkonto — nutno projednat*.

Text byl krátký. Čtyři odstavce. Karin ho přečetla poprvé rychle, pak pomalu znovu.

Krohnová psala věcně, bez dramatu. Referovala o nesrovnalostech, na které narazila při procházení transakcí svěrenského účtu — *Treuhandkonto* — za posledních šest let. Slova byla přesná jako řez skalpelem: *unerklärliche Abflüsse* — nevysvětlitelné odtoky. Konkrétní částku neuváděla; místo ní odkaz na příložený souhrn, který zjevně existoval jako samostatný soubor. Uzavírala odstavcem, který si Karin přečetla potřetí:

Dle struktury mandátní smlouvy jsou převody tohoto typu autorizovatelné výhradně prostřednictvím pověřené advokátní kanceláře. Doporučuji konzultaci se zástupcem firmy, než se podniknou další kroky.

Pod textem Vossbergova ruka: dvě podtržení.

Dvě rovnoběžné čáry, vedené pevně, bez zaváhání. Silnější než cokoli jiného v celém zásobníku.

Karin se na e-mail dívala ještě chvíli, pak zvedla fotoaparát.

Fotila třikrát. Detail na potvrzení, pak na větu o pověřené advokátní kanceláři, pak na datum v záhlaví. Nezajímalo ji, jestli Rasmus čte přes rameno; neřekla k tomu nic.

Větu *autorizovatelné výhradně prostřednictvím pověřené advokátní kanceláře* zaznamenala jako fakt. Jako číslo v tabulce. Jako čárku za jménem v protokolu. Byla to jedna z mnoha informací, které Vossbergovi v posledních týdnech přicházely, a zjevně znepokojivá — jeho vlastní hodnocení to říkalo jasně — ale v kontextu všeho ostatního, co ten večer prošla, splývala s desítkami dalších starostí muže, jehož firma se kymácela. Krachující firma plodí takových vět tucty. Tahle byla jen pečlivěji potvrzená než zbytek.

Uložila fotoaparát. Do bloku si zapsala: *Krohnová — e-mail Treuhand, 7 dní předem. Pověřená kancelář = kdo?*

Pak to zastrčila pod ostatní poznámky. Bylo pozdě a stopy se v tu hodinu všechny podobaly starostem.

Do trezorové komory se sestupovalo po úzkém schodišti pod úroveň fleetu — pod čáru velké vody, jak to ve Speicherstadtu, cihlové skladištní čtvrti, stavěli odjakživa, aby nejcennější zboží leželo nejhloub a nejhůř dosažitelně. Cihla tu byla chladnější o pár stupňů a vzduch hustší, jako by ho člověk musel polykat. Block O stál na dubových pilotách už sto čtyřicet let; piloty stály ve vodě a voda nikdy úplně neusnula.

Pracovali při dvou lampách; třetí žárovka dosloužila už při ohledání. Rasmus přinesl přenosné LED světlo od THW a pověsil je na hák ve zdi. Bylo studené a přímé a vrhalo stíny jako z pitevny.

Archiv pod hladinou byl v tom stavu, jaký mu mokrý říjen dovolil: část nepoužitelná, část zachráněná do fólií, nejmenší a nejstarší část vynesena na police nad úroveň podlahy, zřejmě samotným Vossbergem. Karin to věděla z výpovědi Bjarneho Holma: *Henning vynesl nahoru nejcennější svazky ještě před varováním. Říkal, že ví, co vydrží a co ne.*

Stála u polic a dívala se na to, co Vossberg zachránil.

Účetní knihy po roce 1970. Celní záznamy z přelomu tisíciletí. Jedna složka bez popisku — otevřela ji teprve teď —

Fotografie. Černobílé, vzadu popsané rukou. Muži u vykládky. Jeden z nich — přečetla datum, 1962, Block O — držel hlavu nakloněnou stejně jako Henning Vossberg na snímku z firemního webu.

Vossbergův otec.

Karin fotografii obrátila. Vzadu tužkou: *Erster Sturmflut nach dem Krieg, Block O hält.* — První poválečná Sturmflut, Block O drží.

Zavřela složku a vrátila ji na místo.

Dole za policemi se stále třpytila vlhkost — stěny byly nasáklé až do kamene, fleet dýchal mikrotrhlinami ve spárách. Boty Karin při přecházení mlaskaly. Nové čerpadlo, které správa přístavu nasadila po ohledání jako náhradu, tiše bublalo v koutě. Staré leželo na expertize v Eppendorfu.

Karin se dřepala k místu, kde býval kabelem stažený plovákový spínač — teď rozebraný, ovzorkovaný, zdokumentovaný. Místo bylo čisté, ale ona si je pamatovala z fotografií: stopy

po plastu, drobné otlaky. Plovák stažený dolů. Vyhozený jistič.

Voda v téhle místnosti stoupala potmě a beze spěchu, dokud nedosáhla muži po prsa, po bradu, výš. Karin tu představu nepustila dál, než musela. Šestnáct let znala přesně tu hranici, za kterou se z práce stane něco jiného — místo, kde její mladší bratr ležel v Labi u steinwerderského pontonu a kde město za čtrnáct dní rozhodlo, že voda je nevinná. Naučila se na té hranici stát a nepřejít ji. Nepřešla ji ani teď. Jen si všimla, že tu je, a vrátila se k jisticí krabici.

Vossberg byl v trezorové komoře v den Sturmflutu. Bjarne ho viděl naposledy v šest večer, dveře otevřené. Čerpadlo bylo podle provozního deníku vyzkoušené a v pořádku ve čtyři odpoledne — Vossbergovou vlastní rukou. Pak šel Bjarne domů na povinný protokol pro Sturmflut. Vossberg zůstal.

Cokoli se stalo, stalo se po šesté. A čerpadlo někdo umlčel mezi čtvrtou a tím, než Vossberg sešel dolů.

Plovák se sám dolů nestáhne.

Karin se narovnala, otřela si dlaně o kalhoty. Vzala zápisník a zkontrolovala poznámku, kterou si připsala nahoře v kanceláři: *pověřená kancelář*.

Pak níž, ze dne po ohledání, kdy jí Marit Vossbergová vysvětlovala strukturu firmy: *Právní správa — Theo Reents, 30 let, pověřená kancelář*.

Karin si to přečetla dvakrát. Nedala to do žádné souvislosti, protože ještě nebylo co spojovat — byl to jen fakt, zapsaný na správné místo, jak to dělala vždycky. Malý ověřitelný fakt v řadě jiných malých ověřitelných faktů.

Zhasla přenosné světlo. Trezorovou komoru zahalilo přítmí a vlhký dech fletu.

Rasmus čekal u dveří. „Hotovo?“

„Zatím.,,

Stoupali po schodišti do suchého vzduchu kanceláří a Karin nesla fotoaparát i zápisník a věděla, že za sebou nechává místnost, kde muž zemřel připoutaný ke svým věcem — ke svým knihám, ke svým šanonům, ke své čtyřgenerační vůli — a že ta místnost ještě nemá hotový příběh, i když někteří kolem si myslí, že má.

Venku se dal do deště. Fleet ho uslyšel dřív než oni.

Na ulici — Kehrwieder byl prázdný a lesklý — si Rasmus zapnul límec. „Ten dopis Marit. Zní to jako člověk, který nevěřil, že z toho firmu dostane.“

„Zní to jako člověk, který psal o půlnoci své dceři a nedokázal dokončit větu.,,“ řekla Karin. „To jsou dvě různé věci.“

„Ale jestli věřil, že firma krvácí a neví jak moc —,

„Tak mu ten e-mail o svěřenském účtu dal odpověď.“ Karin vykročila. „Nebo aspoň část odpovědi.,,

Rasmus zůstal o krok pozadu. „Myslíš, že proto šel dolů? Schovat dokumenty?“

Karin se zastavila pod lampou. Déšť t’ukal do přístavu. Daleko na Labi zasvítilo navigační světlo, proplulo a zhaslo.

„Myslím, že šel dolů, protože tam chodil vždycky. Před každou Sturmflutem. Zachránit, co se dá.,, Pauza. „A myslím, že věděl víc než my, jen ještě nevím co. Dokud to nevím, nepůjdu za Marit s tím dopisem ani za Reentsem s tím e-mailem.“

Rasmus přikývl. Bylo to přitakání člověka, který se naučil, že Karin v takových chvílích obvykle pravdu má, i když důvod řekne až o týden později.

Šli po Kehrwiederu k autu. Dole pod roštem tekla fleet neviditelně — pravidelně, lhostejně k tomu, co se na jeho březích semlelo. Vítr nesl od severu pach řas, soli a vzdáleného průmyslu a odněkud zpoza ohbí Speicherstadtu, z pekáren u St. Georgu, závan sladkého pečiva, který sem nepatřil a přišel stejně.

Karin si ten e-mail přehrála v hlavě ještě jednou.

Autorizovatelné výhradně prostřednictvím pověřené advokátní kanceláře.

Dvě podtržení.

Vossberg podtrhával hodně věcí. Podtrhl pojistnou doložku, reklamaci z Brém, cenovou nabídku, která mu přišla špatná. Podtrhával, když musel jednat.

Nutno projednat — stálo v předmětu e-mailu.

Nasedla do auta. Déšť bušil do střechy. Rasmus nastartoval a Karin otevřela zápisník na čisté straně a napsala jediné slovo.

Kdy.

Ještě nevěděla, kdy měl Vossberg tu schůzku s Krohnovou mít. Nevěděla, jestli ji vůbec měl. Nevěděla, co z ní vzešlo, ani co přesně se skrývá za tou větou o pověřené advokátní kanceláři.

Věděla jen, že ten e-mail byl vytištěný, založený do zásobníku jako ostatní, a podtržený dvakrát.

A Vossberg nepodtrhával bezdůvodně.

Ochotný přítel

Kancelář Thea Reentse zabírala nejvyšší patro úzkého domu v Kontorhausviertelu, tři ulice od radnice — tak blízko, že za jasných dnů byla z okna vidět měděná věž. V pozdním říjnu nebyly jasné dny. Déšť táhl po vysokém skle v šedých plátech a místnost za ním byla teplá, schválně teplá — ten druh tepla, který říká *tady jste v bezpečí, tady můžete mluvit volně*.

Karin si toho tepla všimla. Všimla si knihoven z třešňového dřeva, zarámovaných univerzitních fotografií, malého stříbrného modelu čtyřstěžníku na příborníku — hamburská manýra, plachetnice coby předmět dědictví — a všimla si kávy, nalité bez ptaní do rosenthalských šálek. Gesto, které z Thea Reentse udělalo hostitele dřív, než z něj ona stačila udělat předmět.

Posadila se, kávy se nedotkla a otevřela zápisník.

„Děkuji, že jste mě přijal bez ohlášení,“ řekla. „Vím, že se na vás rodina spoléhá.“

„Za to mi Henning platil. Třicet let,“ Opřel se s lehkostí, která nebyla nedbalá — byla to lehkost muže, který vedl těžké rozhovory tři desítky let a věděl přesně, kde má mít položenou váhu. Stříbrné vlasy, dobře střižené, a výraz člověka, kte-

rého město vždycky bralo vážně. „A teď mu to asi splácím. Cokoli, co dokážu.“

„Byl jste jeho vykonavatelem závěti i jeho právním zástupcem?„

„Od roku devadesát čtyři. Svěřil mi všechno.“ Krátká, opravdová pauza. „Což zrovna teď není pohodlné být.„

Karin si zapsala letopočet. Nechala ticho sednout.

„Povězte mi o tom, kdy jste ho viděl naposledy.“

Reents složil ruce. Měl ruce muže, který píše rukou, ruce staršího právníka, a ležely nehybně na desce stolu, zatímco mluvil. „To odpoledne, kdy přišla výstraha. Požádal mě, abych přijel na Kehrwiederfleet — do Bloku O, ne do kanceláře. Byl rozrušený kvůli firmě.„ Nádech. „Víc než obvykle, řekl bych. Audit s tou novou účetní vynesl na světlo věci, které ho znepokojovaly.“

„Jaké věci?„

„Nesrovnalosti v účetnictví, několik let zpátky. Neřekl mi všechno — Henning byl takový, potřeboval dojít k vlastním závěrům, než se o ně podělil — ale pochopil jsem, že firma je na tom hůř, než naznačovaly rozvahy.“ Pohlédl do deště. „Nebyl to první špatný podzim, který zažil. Speicherstadt — Špýcharské město, ta cihlová skladištní čtvrť — není místo, které podnikání odpouští, komisařko Brandtová. Nájem, údržba, protipovodňové předpisy. Pět let bojoval s developery, jen aby tu budovu udržel.„

„V kolik jste přijel?“

„O půl páté. Měl to v diáři — domluvili jsme si pevný termín, jak bylo jeho zvykem. Všechno zaznamenané.„

„A odešel jste kdy?“

„Kolem páté. Možná pět minut po.„ Nezaváhal. „Henning byl naživu a rozrušený a úplně svůj. Mluvil o povinnosti a o

budově a o čtvrté generaci, já poslouchal, a nakonec jsem řekl, že se musím vrátit do města. Doprovodil mě ke schodišti. To bylo naposledy, co jsem ho viděl.“

Karin napsala cca 17:00 a podtrhla to.

„Byl v budově ještě někdo?„

„Greta Lührsová, myslím — noční správkyně. Nastupovala na večerní. A Bjarne Holm tam podle mě byl dřív. Když jsem odcházel, bylo ticho. Personál odešel domů ještě před výstrahou.“

„Jak Henning působil? Po citové stránce. Nechme teď firmu stranou.„

Reents si nechal chvíli. Byla to chvíle uvážená, ne sehraná, a Karin zjistila, že ho proti svým lepším pudům respektuje. „Unaveně,“ řekl. „Nesl už týdny něco, co nedokázal položit. Znáte ten typ — muži, kteří věří, že pustit starost znamená ztratit nad ní kontrolu.„ Pohlédl na ni. „Od té doby přemýšlím, jestli jsem něco nepřehlédl. Nějaký signál, který jsem měl přechíst jinak.“

„Mluvil někdy o tom, že by si vzal život?„

Opatrná pauza. „Ne těmito slovy. Ale slovo *konec* použil víckrát. O firmě, o sobě ve vztahu k firmě. Nevěděl jsem, jak to mám slyšet.“ Podíval se na své ruce. „Teď nevím, co to znamenalo. To je na zpětném pohledu to nejhorší — dělá zbabělce z každého, kdo u toho byl.„

Nechala ho s tím sedět. Venku se děšť o sklo zdvojnásobil.

„Proveďte mě tou trezorovou komorou,“ řekla. „Šel tam dolů ten večer?„

„Byl to jeho rituál před každou bouří. Dělal to, co ho znám. Archiv, staré vzorky, ročníky vín — byly v té místnosti věci, kterých si cenil víc než peněz. Rodinná historie, ve hmotné podobě.“ Reents se mírně pootočil k oknu, jako by tu

scénu sbíral z paměti, a v tom gestu bylo cosi téměř nostalgického. „Budova má pochopitelně kalové čerpadlo. Kvůli prosakování. Vždycky se to zaseklo — myslím ten plovákový spínač, měl sklon váznout. Henning byl při kontrole před velkou vodou pečlivý.“ Odmlčel se a hlas mu klesl do polohy tiché, bezmocné lítosti. „Musel jít dolů, když byla voda ještě zvládnutelná. Možná zkontrolovat čerpadlo, možná zajistit archiv, a — představuju si, že za sebou zatáhl ten Schott, jak to dělával vždycky, když tam dole pracoval. Aby udržel vlhko venku, dokud voda venku ještě stoupala.“ Nepatrné zavrtění hlavou. „Jestli už čerpadlo do té doby selhalo, jestli byly dveře zavřené — neměl jak vědět, jak rychle to přijde.“

Karinino pero se nepohnulo.

Dívala se na bod kdesi mezi stříbrným čtyřštěžníkem a deštěm, ale neviděla ani jedno. Slyšela tu větu znovu, přesnou texturu té věty: *zatáhl za sebou ten Schott*.

Nezareagovala. Naučila se, že nereagovat je forma přesnosti.

„Je to hrozná věc,“ řekl Theo Reents. „Člověk, který znal tu budovu líp než kdokoli jiný, a nakonec ho zničí.“

„Ano,“ řekla. Něco si do zápisníku zapsala. Neviděl co. „Vrátil jste se ten večer do budovy? Potom, co jste v pět odešel?“

„Ne. Jel jsem domů. Bydlím v Blankenese — chtěl jsem být z cest dřív, než začne ta povodňová doprava. V rádiu už běžely výstrahy.“ Pohlédl jí přímo do očí. „Strávil jsem noc sledováním vodočtů na internetu a myšlenkami na Henninga a na to, jestli jsem neměl zůstat.“

„Volal jste mu?“

„Jednou, kolem deváté. Nezvedal to. Předpokládal jsem, že je dole v trezorové komoře bez signálu. Nebo že nechce mlu-

vit., Rozpřáhl ruce — gesto smutku, které bylo, jak si všimla, zároveň gestem uzávěrky. *To je všechno, co mám.* „Neměl jsem důvod si myslet, že je něco špatně, dokud mi ráno nezavolał Bjarne.“

Poznamenala si tu věc s telefonátem a požádala ho, aby potvrdil číslo, ze kterého volal. Dal jí ho bez váhání a nabídl, že rovnou vytáhne výpis hovorů z telefonu, což mu neodmítla.

Zatímco listoval, prohlédla si znovu místnost. Knihovny řazené abecedně podle jmen autorů. Spisy v otevřené skříní za ním barevně označené a popsané čistou rukou. Vedl umírající praxi — po justičních chodbách se šeptalo, že Reents & Partner už tři roky tiše propouští mladší koncipienty — ale kancelář stále předváděla svou bývalou prosperitu, ani nezakolísala.

Podal jí telefon. Hovor tam byl: 21:06, na mobil Henninga Vossberga, doba trvání osm vteřin — dost dlouho na to, aby to vyzvánělo, ne dost dlouho na to, aby se to spojilo.

„Děkuji,, řekla a vrátila mu ho.

„Komisařko Brandtová.“ Položil telefon. „Chci něco říct, a chci to říct tak přímo, jak dokážu, protože si myslím, že si zasloužíte přímost., Mluvil odměřeně, beze spěchu a naprosto sebejistě. „Vím, že Mordkommission musí každou smrt brát jako otázku. To je správně. Ale Henninga Vossberga znám třicet let a měl jsem ho rád tak, jak máte rádi někoho, koho jste dlouho pozorovali nést toho příliš mnoho. Firma krachovala. Byl unavený. Byl to člověk, který dělal všechno podle rituálu, a rituál ho odvedl do místnosti, kde ho dostala voda.“ Odmlčel se. „Neříkám, at' ten spis zavřete. Říkám: dejte pozor, abyste jeho smrt nedělala složitější, než musí být, a tím rodině těžší truchlit.,,

„Vážím si toho,“ řekla Karin.

Nebyl to souhlas. Nenaléhal.

Zavřela zápisník, poděkovala za kávu, kterou se nenapila, a vyvedla ji mladá asistentka, jež se objevila z postranních dveří s načasováním, které napovídalo, že čekala na svou narážku.

Než došla k Alsteru, déšť' ustal do mlhy. Šla bez cíle, na jih po východním břehu, kde voda ležela cínová pod nízkým nebem a holé stromy na druhé straně dělaly z hladiny svou šedou lept. Pár labutí se pomalu sunul k Lombardsbrücke, lhostejný k chladu.

Přehrávala si tu větu.

Zatáhl za sebou ten Schott.

Protipovodňové dveře v trezorové komoře Bloku O byly ocelový Schott, těžký, na pantech, navržený tak, aby se otočil a utěsnil. Otevíraly se dovnitř, do trezoru. Když je našli, byly zavřené a zamčené visacím zámkem zvenčí — petlice, zámek, všechno na vnější straně — a klíč Henninga Vossberga byl na jeho těle, uvnitř místnosti.

Tahle podrobnost nebyla v žádném prohlášení, které vydala. Nebyla ve stručné tiskové zprávě, kterou schválila Presses-telle. Byla v protokolu z místa činu, který byl interní, a v předběžných poznámkách doktorky Sahinové, které byly interní, a v Rasmusově náčrtu dveří trezoru, který ležel ve spisu na jejím stole.

Muž, který jde sám dolů zkontrolovat archiv před bouří, se sám visacím zámkem nezamkne. Kdyby za sebou zatáhl dveře, aby „udržel vlhko venku,,“, byl by ten zámek jeho rozhod-

nutím a jeho klíč by musel projít dveřmi, za nimiž stál zevnitř. Fyzika té věci nebyla složitá.

Theo Reents popsal, jak se Henning zavírá dovnitř. Dveře zavřené zevnitř nikdo nezamkne zvenčí. Ty dvě skutečnosti nešly nacpat do jednoho příběhu.

Řekl, že čerpadlo se *vždycky zaseklo* — což odpovídalo tomu, co řekl Bjarne, což byla pravda, pokud šlo o ni, a neříkalo to nic o tom, kdo mu tentokrát pomohl zaseknout se. Řekl, že Henning *zatahl za sebou ten Schott* — a to byla věta, kterou teď nesla, obracela ji v rukou tak, jak její otec obracel napínací šroub, než se rozhodl, jestli mu svěří zátěž.

Byl vykonavatelem závěti. Znal tu budovu. Znal rituály, čerpadlo, Schott, tabulky přílivu a odlivu, trezorovou komoru tak dobře jako kdokoli živý.

Zastavila se u lavičky a nesedla si. Alster se pohyboval, mlha se pohybovala, a kdesi na Lombardsbrücke přejela žlutá světla autobusu.

Na Theovi Reentsovi nebylo to, že by lhal. Bylo to, že byl od první chvíle, kdy vešla do té teplé místnosti, příliš okamžitě *užitečný*. Dodával souvislosti dřív, než se na něj zeptala. Tvaroval příběh — unavený muž, krachující firma, rituál, čerpadlo, které se *vždycky zaseklo* — do podoby, s níž se skoro nedalo polemizovat, protože byla tak blízko pravdě.

Ten detail se Schottem byl trhlina v tom skoro-pravdivém.

Ještě nevěděla, co to znamená. Nesevěře kolem toho ruku předčasně; to byla chyba, kterou si slíbila, chyba, k níž už jednou došla blízko, když se z toho, co jí připadalo jako jistota, vyklubal starý žal s číslem spisu. Až se vrátí na Präsidium, zapíše si tu větu, slovo za slovem, a položí ji vedle fotografie petlice visacího zámku, a počká.

Před ní byly ještě tři dny výslechů. Vdova, dcera, Lagermeister. Byly tu finanční záznamy, které ještě úplně nepřečetla, a účetní, kterou ještě úplně nevyslechla, a vytištěný e-mail dvakrát podtržený rukou mrtvého muže, který dnes ráno vyfotila v zásuvce, aniž zatím chápala, proč na něm záleží.

Vykročila znovu. Labutě teď přeplavaly hlavní koryto a zvolna se zastavovaly u protějšího břehu, skládaly se do nehybnosti.

Theo Reents byl, rozhodla, ten nejsnáze uvěřitelný muž v Hamburku. Měl způsoby člověka, kterému věřili celý život a který si nikdy tak docela nevšiml, co to ostatní stojí, věřit mu.

To nebyl důkaz. To byl pocit, a ona nepracovala v pocitech.

Ale ta věta byla důkaz. *Zatáhl za sebou ten Schott*. O dveřích neřekla nic. Rasmus neřekl nic. O dveřích se nemluvilo.

Příliv se valil dovnitř. Cítila ho v lehkém neklidu hladiny Alsteru, ve způsobu, jímž se mlha zvedala z vody, v pachu — brakickém, organickém, dechu Labe, který se valil soustavou kanálů a jezer protkávajících celé město. Hamburk byl ve skutečnosti jediné tělo vody. Stáli jste kdekoli u jeho okraje a cítili jste pod sebou dýchat řeku.

Krátce pomyslela na Henninga Vossberga v té místnosti na chvíli, kdy pochopil, co se děje. Čerpadlo, které neodpovídalo. Voda u kotníků, pak u kolen. Dveře.

Odložila to. To byl žal, ne vyšetřování. Žal byl na později, pro lidi, kteří si na něj získali právo.

Zvedla si límeček a vykročila zpátky k U-Bahnu, a mlha se za ní valila od Alsteru a mazala cestu, kterou přišla.

Staré peníze, studený dům

Harvestehude začínalo tam, kde ulice přestaly být mokré od špatného počasí a začaly být mokré z principu. Karin zaparkovala podél nábřeží Außenalsteru ve čtvrt na jedenáct. Šedá hladina Alsteru ležela za nízkým zábradlím zrcadlová a klidná, docela jiná než Labe nebo fleety — přílivové kanály — v přístavu. Tahle voda neměla žádnou práci. Existovala, aby ji obdivovali a aby vracela kámen vil, které stály podél břehu jako muži s jistotou, kterou si nikdy nemuseli zasloužit.

Vossbergova vila byla z roku devatenáct set šest, nanejvýš sedm. Karin to odhadla podle proporcí oken a podle toho, jak fasáda zadržovala světlo, místo aby ho odrážela. Tři podlaží, omítka barvy vlhkého písku, břecht'an zastřížený přesně na úroveň prvního patra. Mosazná klepadla naleštěná. Živý plot ořezaný s tou lhostejnou péčí, která říká, že zahradník chodí pravidelně a nikoho by nenapadlo ptát se proč.

Zazvonila jednou.

Antje Vossbergová ji nechala čekat přesně tak dlouho, aby bylo zřejmé, že je to záměr, a pak otevřela sama — žádná hospodyně, žádná výpomoc — a zůstala stát na prahu v postoji ženy, která ví, že dům stojí za ní.

Šedesát šest let. Vlasy úplně bílé, nošené bez omluvy, stažené do uzlu v týle. Tvář bez nápadné ztráty, kosti, které jí pracovaly ve prospěch. Krémová halenka z těžké látky, tmavé kalhoty. Žádný smutek v šatníku, žádná úlitba příležitosti. Ruce bez šperků až na snubní prsten, který nosila, jako architekt nosí diplom na zdi: doklad minulosti, mimo provoz.

„Komisařko Brandtová.“ Její němčina měla ten tlumený zvuk severního Hamburku staré školy, samohlásky stažené do úzkých koryt. „Pojďte dál.“

Ne *prosím*, ne *jsem ráda*, nic z kondolencí, jimiž ji ostatní z rodiny častovali v různé míře upřímnosti.

Karin vešla.

V hale to vonělo čistě: starý vosk, čalounění a cosi vzdáleně květinového, příliš důstojného, než aby to byla svíčka. Obrazy na stěnách — krajiny a jedno zátiší s rybami, plátno s lakem zhnědlým věkem — visely rovně jako rozsudky. Karin si je poznamenala, ne z obdivu, ze zvyku. Dokumentuj prostor. Prostor vždycky vypovídá.

Vossbergová ji zavedla do pokoje do ulice. Sedací nábytek v šedé a modré, prosklená skříňka plná porcelánu, který se nikdy nepoužil. Za oknem ležel Alster: plocha, nebe, vzdálená silueta Uhlenhorstu jako řada zubů. Vítr táhl přes hladinu a čeřil ji do drobných rovnoběžných záhybů.

Antje Vossbergová se posadila, aniž Karin vyzvala, aby se posadila. Karin se posadila stejně.

„Máte na mě otázky.“ Tvrzení, ne otázka.

„Moje práce je je klást,“ odpověděla Karin klidně. „Vaše je odpovídat na ně tak úplně, jak dovedete.“

Vossbergová cosi nepatrně skousla — ne pohoršení, spíš uznání. „Dobře.“

Karin začala tam, kde začínala vždycky: od okrajů. Kde byl její muž tu noc na nejmladšího října? Věděla, že jde dolů do skladu?

„Řekl mi to u snídaně. Že jde zkontrolovat archiv a stará vína, protože předpověď slibovala Sturmflut — bouřkovou povodeň.“ Vossbergová měla ruce v klíně, klidné. „Dělal to každou podzimní sezónu. Dvacet šest let ho to těšilo. Sešel dolů, prohlédl čerpadlo, ujistil se, že láhve jsou v suchu, a vrátil se s trochu zablácenými botami a přehnaně dobrou náladou.“

„Tentokrát se nevrátil.“

„Tentokrát ne.“

Karin čekala. Ticho v pokoji bylo přesného druhu — ne stísněné, funkční. Vossbergová s ním zacházela jako s nástrojem.

„Jak vám bylo,“ zeptala se Karin, „když vám ráno volali?“,

Stará žena po ní střítila krátkým, ostrým pohledem a zase se obrátila ven, k vodě. „Překvapilo mě to,“ řekla. „Netušila jsem jak moc, dokud mi to neřekli. Pak jsem seděla nahoře na posteli, — mávla rukou ke schodišti — „a myslela na to, kdy

jsem ho viděla naposled. Bylo to den předtím u oběda. Neřekli jsme si nic zvláštního.“

„Pohádali jste se?„

„Ne. Jedli jsme mlčky. Tak jako u oběda posledních zhruba osm let.“

Karin to nechala sedět. Osm let mlčenlivých obědů.

„Vaše manželství,„ řekla, „odpusťte tu přímost — bylo obtížné?“

Antje Vossbergová se odvrátila od okna. Výraz v té tváři byl takový, jaký si Karin u vdov nepamatovala. Cosi jako úna-va z pravdomlupnosti.

„Naše manželství bylo zdvořilé,„ řekla. „Čtyřicet jedna let. Čtyřicet jedna let jsme byli zdvořilí. Henning miloval svůj sklad, svou kávu a svého otce, který byl mrtvý třicet let, a způsob, jakým věci běžely, jak běžely odjakživa. Miloval to sil-něji než cokoli živého.“ Odmlčela se. „Neříkám to s hořkostí. Konstatuji,„

„A vy jste milovala jiné věci.“

Stará žena se nenapřímila do obrany. „Lidi, ano. Lépe než instituce,„ Pohlédla na Karin zpříma. „Jestli se ptáte na Ern-sta Hallera, byl to muž, s nímž jsem strávila část jara devade-sát osm. Zemřel před devíti lety. Srdce.“ Řekla to, jako by ci-tovala záznam v knize. „Henning to věděl. Ne tehdy, ale poz-ději. Nemluvili jsme o tom,„

Karin si to zapsala — ne proto, že by to vypadalo důležitě, ale protože si zapisovala všechno. *Ernst Haller, zemřel před devíti lety, srdce*. Otevřít, prověřit, zavřít. Mrtvý milenec nikoho neutopí.

K životnímu pojištění došla přiměřeným obloukem — přes hospodářský stav firmy, přes to, zda se Vossbergová v podnikových financích vyznala, zda mluvila s právníky o pozůstalosti.

„Za nás mluví Theo Reents,“ řekla Antje Vossbergová rovně. „Theo se o pozůstalost stará. Byl Henningovým vykonavatelem závěti třicet let.,“

„A vysvětlil vám vaše postavení?“

„Vysvětlil mi, že musím počkat na projednání dědictví.,“ Mávnutí ruky. „Marit zdědí podnik, bude-li chtít. Lasse dostane vyhrazený díl. Já dostanu dům a Henningův podíl v soukromé investiční společnosti, která tu za mnou stojí desítky let.“ Rozhlédla se po pokoji bez sentimentu. „Tenhle dům byl vždycky můj. Peníze byly vždycky moje. Nic jsem Henningovi nedlužila a on mně. Bylo to zdvořilé, jak říkám.,“

„Bylo nějaké životní pojištění?“

„Bylo. Před pár lety přešlo do jiné formy — Theo vysvětloval proč, podrobnosti si nepamatuji. Smlouva existuje. Jestli ji potřebujete, Theo vám ji pošle.,“

Karin si to poznamenala. *Pojistka — ověřit u Reentse; přepis, konverze smlouvy. Kdy, na čí žádost.*

Nevypadalo to jako ženská léčka ani jako spouštěč. Vypadalo to jako žena, která si nikdy nemusela upéct chleba z cizích peněz a jejíž otřes byl pravý, jen neukázněný. Antje Vossbergová netruchlila podle šablony, a Karin v sobě zaznamenala, že to v ní budí pracovní respekt, ne podezření. Smutek mimo šablonu byl pořád smutek. Jen jiný druh pravdy.

Bylo třeba promluvit i o Marit.

Karin to nadhodila opatrně — ne jako obvinění, jako otázku po tom, jak rodina vidí budoucnost firmy.

Antje Vossbergová se nepatrně proměnila. Ne nervozita. Spíš ztuhnutí, jako prkno, které nasaje vlhkost.

„Marit chce prodat,“ řekla. „Říkala to Henningovi bez obalu. Že sklad je zátěž, která firmu stáhne ke dnu, a že developer z HafenCity zaplatí dost, aby umořili dluhy a začali jinak.,“

„A Henning odmítl?“

„Henning odmítl bez rozmýšlení. Řekl, že Vossberg & Söhne — Vossberg a synové — obchoduje v Bloku O od roku osmdesát čtyři devatenáctého století a tuhle konverzaci s ní vést nebude.,“

Karin čekala.

„Byl tu,“ pokračovala Vossbergová jiným tónem, „dokument. Marit ho zmínila. Dopis o záměru, nebo jak se to jmenuje. Tvrdila, že ho Henning provizorně podepsal, aby udržela jednání otevřená.,“

„Ukázala vám ho?“

„Ne. Zmínila ho. Řekla, že otec souhlasil, aby se věci udržely v pohybu, dokud přemýšlí. Řekla to způsobem, který zněl pravdivě.,“ Vossbergová se odmlčela. „Jenže Henning by to nepodepsal. To není věc, kterou by Henning udělal. Udržet věci v pohybu tam, kde by výsledkem mohl být prodej — ne. To mu nebylo podobné.“

Karin neřekla nic o pravopisu ani o rukopisu, ani o tom, že Rasmus už předchozího odpoledne sháněl u advokáta, který odevzdal seznam listin, digitální metadata. Nic z toho ještě nebylo potvrzeno. Ale Antje Vossbergová jí právě dala, co potřebovala: přímé svědectví o povaze toho muže. *Henning by to nepodepsal.*

„Děkuji.,“ Více Karin nepřidala.

Odcházela kolem poledne. Antje Vossbergová ji vyprovodila do haly, otevřela dveře a zůstala stát s rukama založenýma a dívala se, jak Karin schází po chodníku. Ne gesto zdvořilosti. Jen pozorování.

Karin se otočila dřív, než čekala, že to udělá.

„Paní Vossbergová. Ještě jednu věc — byl Theo Reents v posledních týdnech tady v domě? Navštívil vašeho muže soukromě?“

Stará žena uvažovala. „Minulé pondělí. Přišel na večeři, neohlášený, jak míval ve zvyku. Byl tu asi dvě hodiny. Henning byl potom tichý. Tišší než obvykle.“

„Víte, o čem mluvili?“

„Ne. Seděli v pracovně. Já zůstala tady.“ Krátký pohled do pokoje za ní. „Theo vždycky přijde ke dveřím pracovny a Henning ho vždycky pustí dál. Tak to chodilo třicet let.“

„Ale tentokrát byl Henning tišší.“

„Tišší,“ potvrdila Vossbergová. „A já se neptala. Jak říkám: zdvořilost.“

Karin přikývla, poděkovala a šla.

Za ní zaklaply dveře s přesným klapnutím.

Karin zůstala stát u zábradlí Alsteru, ruce v kapsách. Vítr táhl od jihovýchodu a čeřil vodu do drobných hřebínků, které se lámaly a slévaly. Hloupá, lhostejná voda. Nic jako přílivy v přístavu, žádná práce, žádný rytmus, který by dokázal zabít.

Dvě věci stály jasně, když se dívala na jezero.

Za prvé: Antje Vossbergová nebyla pachatelkou. Karin to poznala ne z empatie, z logiky. Smutek, který neseděl na šab-

lonu, byl pořád smutek. Zájem na pojistce, který se rozplynul při převodu smlouvy, byl — počká si na potvrzení od Reentse, ale cítila to — vyřešený motiv. Mrtvý milenec byl pořád mrtvý milenec, ne živá komplikace. Karin byla zvyklá vidět ztichlé manželství a zaměňovat ho za chlad, který kalkuluje, protože Mattis ležel ve studené vodě a nikdo nevěřil, že zemřel jinak než opilou náhodou. Ale chlad Antje Vossbergové bylo hluboké, unavené smíření, ne maskovaný výpočet. Žena odešla od svého muže v myšlenkách o léta dřív a teprve teď zjišťovala, že není kam se vrátit. To bylo něco jiného.

Za druhé: Marit.

Dopis o záměru. Podpis, který Henning Vossberg *nikdy* nepřipojil, protože to neodpovídalo jeho povaze — a přesto existoval, nejspíš s jeho jménem. Karin to v hlavě obracela. Marit Vossbergová chtěla prodat. Rozuměla číslům. Viděla, kam věci spějí, dřív než si její otec ten pohled připustil. A někdo s Henningovým jménem na listině dal procesu pohyb, který on sám nedal. Henning byl muž, který tiskl a podtrhával, jemuž záleželo na tom, jak slova leží na stránce. Stačí přiložit ten dokument k jeho ostatním podpisům — k vytištěným e-mailům, k provoznímu deníku, ke korespondenci. Podpisy se nepodepisují samy.

Karin se odvrátila od Alsteru a vyrazila zpátky k autu.

A pod tím vším — pod zimou vdovy a podvodem dcery a možná zruinovaným synem, pod záhadou čerpadla a přesným časem zastaveného ciferníku — leželo cosi, co Karin ještě nedovedla pojmenovat. Řekl to Theo předchozího dne, mezi řečí, tónem člověka, který soucitně skládá poslední hodiny mrtvého přítele. *Čerpadlo vždycky zasekávalo. Jak sešel dolů a stáhl za sebou Schott.*

Karin seděla v autě a neshodila.

Schott. Protipovodňové dveře — dveře s ručním kolem.

Theův popis byl přesný, podrobný a docela mimochodný, tak jak mluví člověk, který zná, jak budovy fungují. A přece — Karin si položku v duchu přeřála ještě jednou. Poloha těch dveří. Jistota v hlase. Že byl Schott nalezen zavřený, stažený zevnitř i zvenčí zajištěný visacím zámkem, nestálo v žádné tiskové zprávě. Vědělo to jen pár lidí na oddělení.

Jak přesně Theo Reents věděl, jak byl ten Schott nalezen?

Venku se zase rozpršelo. Karin počkala, jestli ten pocit zesílí, nebo se rozplyne. Nezesílil, ale ani neodešel. Zůstal jako řádek v provozním deníku: položka zatím bez data, čekající, až přijde její čas.

Nastartovala a odjela.

Tři klíče

Důkazní místnost na oddělení páchla starou lepicí páskou na krabice a kávou ze džbánu, který nikdo nevypláchl od pátku. Karin stála u stolu a rozkládala obsah průhledných sáčků s čísly. Klíče. Přes dvacet jich bylo jen od budovy Bloku O na Kehrwiederfleetu — od vchodu, od nákladního výtahu, od kancelářského patra, od archivu, od technické místnosti, od skříňně klimatizace, od záchranné brány z roku osmasedmdesát. Většina v jednotlivých sáčcích, etikety popsané Rasmusovým pravidelným písmem. Jeden sáček byl prázdný a vedle něj ležel lísteček: *zámek zásobárny — sáček č. 7 — uložit zvlášť*.

Zásobárna. Ten klíč putoval ke kriminalistické technice kvůli otiskům.

Karin sáhla po zprávě, kterou si ráno vytiskla. Výrobce zámku: Iseo, řada R6 — uzavřený, registrovaný profil, kopie klíčů jen na žádost doloženého vlastníka. Volala poslednímu autorizovanému zastoupení Iseo v Hamburku — klenotnictví, opravně hodiněk a současně zámečnictví Güntera Madschiese na Großneumarktu — čtvrt hodiny po sedmé ráno. Otvíral v osm. Řekla mu, kdo je a co potřebuje.

Günter Madschies byl drobný šedovlasý muž přes šedesát, s několikaletými brýlemi a bez náklonnosti ke spěchu. Krám voněl strojním olejem a bavlněnými hadry. Ve výloze visela cedule *Schlüssel & Zeitmesser* a pod ní menší: *Iseo R6 — autorisierte Schlüsselkopie*. Karin položila na pult fotografii zámku ze spisu, i s číslem vyraženým do pouzdra.

Madschies se podíval přes brýle. Pak si nasadil jiné a podíval se znovu.

„Iseo R6,“ řekl. „Uzavřený profil. To znamená, že klíče jsou evidované. Nevyrábějí se volně.“ Otočil se k hnědé kartotéce za sebou a vytáhl zásuvku na písmeno V. „Vossberg. Ano, máme to tady. Zámek jsme instalovali v roce...“ — drobný prst přešel rádek — „...osmaosmdesát. Původní zakázka na tři klíče. Podepsán Franz Vossberg, otec, předpokládám.“ Vzhledl. „Od té doby žádná žádost o kopii.“

„Takže tři klíče,“ řekla Karin. „Nikdy víc.“

„Nikdy víc. A kdyby dnes někdo přišel a chtěl kopii, musel by donést sériové číslo, doklad o vlastnictví a průkaz totožnosti. Profil mám, ale bez formalit nestříhám. Tak to u Iseo chodí.“

„A kdyby si někdo nechal klíč zkopírovat jinde?“

Madschies se usmál jako člověk, který tu otázku slyšel mnohokrát. „Mohl by to zkusit. Jenže profil je patentovaný. Běžná zámečnická budka ho neudělá — nemá polotovar. Musel by najít specializovanou dílnu, a ta vede evidenci.“ Odmlčel se. „Nebo by musel mít po ruce jeden z originálů a nechat z něj klíč obkreslit a vyfrézovat. Ale to se pozná. Klíč obtažený z hotového klíče je vždycky o vlas jinací než klíč z poloto-

varu. Hrany sednou trochu jinak, dno drážky je míň čisté. Každý slušný zámečník to pozná.“

Karin si do bloku zapsala tři slova: *tři* — *nikdy víc*. Poděkovala a šla.

Venku na Großneumarktu táhl od přístavu vlhký studený vítr, cítit odlivem a kdesi za ním praženou kávou. Karin stála u auta a čekala, až motor chytne teplo. V hlavě skládala inventář.

Klíč první: u Henningova těla. Pitevní protokol uváděl kožený kroužek se dvěma klíči — jedním od bytu na Harvestehuder Weg, druhým registrovaným Iseo R6. Iniciály *H.V.* vyražené do kůže obrácené dlaní. Patina po letech v kapse, kovová ouška obroušená do hladka. Na tom klíči nebylo nic nového.

Klíč druhý: Marit Vossbergová. Když u ní Karin v úterý seděla v kanceláři v Bloku O, Marit otevřela nástěnný trezor za stolem — úzký, antracitový Wertheim — a vytáhla klíč bez zaváhání. Iseo R6, přivázaný k papírovému štítku *Schott/Lager* — *Reserveschlüssel*. Na kroužku visela malá dřevěná bójka, červenobílá, ohmataná, nejspíš z dětství. Marit ho zase zamkla, aniž Karin nabídla, ať si ho vezme — a Karin o to ani nestála. Uložila si to jinak: klíč existuje, je na místě, patří do staré kancelářské rutiny.

Klíč třetí.

Pohlédla na čas. Osm čtyřicet sedm. Zavolala Rasmusovi.

„Máš číslo na Reentse?„

„Kancelář, nebo mobil?“

„Kancelář.„

Chvilé ticha, pak jí Rasmus nadiktoval číslo. „Proč zrovna dneska?“

„Pozvu se k němu na snídani,“ řekla Karin a zavěsila.

Kancelář Reents & Partner sídlila na Rothenbaumchaussee, kousek od Außenalsteru. Dům byl z let, kdy Hamburk ještě stavěl z chuti, ne ze strachu — krémový štuk, vysoká okna, měděné zábradlí, které se točilo do patra jako podpis. Jméno stálo na mosazné tabulce, leštěné, ale o vlas nakřivo. Karin stiskla zvonek tři minuty po deváté.

Theo Reents ji přijal sám. Sekretářka — mladá žena s vyplašenýma očima — je pustila dovnitř a hned zmizela. Pracovna byla plná knih a té vážné mlčenlivosti, kterou si platí ten, kdo žije z diskrétnosti. Koberec tlustý, tmavě červený. Oknem park, v parku holé stromy a přes holé větve kus Alsteru, šedý a plochý jako tác.

„Komisařko Brandtová.“ Reents vstal od stolu a podal jí ruku. Stisk pevný, teplý, ničím nepřehnaný. „Doufám, že jednou budu schopen říct, že jsou mi tyhle návštěvy milé. Zatím ne.“

„Chápu,“ řekla Karin. „Omlouvám se za čas.“ Posadila se, aniž čekala na vyzvání. „Potřebuju mluvit o klíčích.“

„Samozřejmě.“ Posadil se taky. V tváři žádné překvapení. Jen ten ustálený smutek, který na něm seděl od prvního dne a padl mu líp než dobře šitý oblek. „Cokoli mohu.“

„Zásobárna v suterénu,“ řekla Karin. „Visací zámek Iseo R6, registrovaná řada. Výrobce eviduje tři klíče, a to od osmaosmdesátého. Žádná další kopie nebyla nikdy legálně zhotovena.“ Položila na stůl opis Madschiesova záznamu, otočený k

němu. „Jeden klíč měl pan Vossberg u těla. Druhý je v trezoru jeho dcery, ověřeno. Třetí je u vás, jako u správce pozůstalosti.

”

„Ano,“ řekl Reents. „Tak to je., Bez zaváhání.

„Mohla bych ho vidět?“

Na okamžik — ne dlouhý, lehký jako žabí přeskok po hladině — mu očima cosi přešlo. Pak vstal, přešel ke skříni u stěny, otevřel spodní šuplík a vyňal papírovou krabičku, jaká bývá na kancelářské sponky. Otevřel ji a obrátil ke Karin.

Uvnitř ležel klíč na koženém řemínku. Iseo R6 — Karin profil poznala z fotografií. Řemínek starý, tmavohnědý, na okrajích roztřepený. Klíč čistý.

Vzala krabičku do ruky. Zvedla klíč ke světlu z okna a zadívala se na kov.

Frézování přesné. Zuby ostré, bez obroušení, bez stínu mosti z kapsy nebo dlaně. U paty, kde výlisek přechází v očko pro řemínek, ani stopa zaprášení, ani to tmavnutí, co přijde s lety v zásuvce. Řemínek byl nošený. Klíč ne.

Položila ho zpátky do krabičky a krabičku vrátila.

„Kde ho obvykle máte?„

„Tady,“ řekl. „V té krabičce, v té zásuvce. Jinam jsem ho nepotřeboval.,“

„V zásobárně jste nikdy nebyl?“

„Párkrát. Henning mi ji ukazoval — byl na ni pyšný. Starý archiv, demižony, portská z ročníků, které sám nepamatoval. Bylo to trochu jako katedrála pro jednoho člověka.,“ Odmlčel se. „Naposledy bych řekl... před třemi, čtyřmi lety. Měl tam k narozeninám malou soukromou sešlost.“

„Se svým klíčem?„

„Henning mě vzal dolů. Svým.“

Karin si zapisovala. Nechala tužku jít pomalu, ať Reents vidí, že píše, ale netlačila ho k dalšímu slovu. Lidé mají nutkání vyplnit ticho. Reents ne. Seděl klidně a čekal. I to si poznamenala — ne na papír.

„Kdy jste ten klíč naposled fyzicky držel v ruce — před dneškem?„

Zamyslel se. Gesto věrohodné: mírně zdvižené obočí, pohled o kousek stranou. „Když jsme po Henningově smrti dělali soupis. Notářka Bergquistová chtěla seznam veškerého majetku v pozůstalosti, já dával dohromady doklady. Klíč byl v krabičce. Otevřel jsem ji, ujistil se, že tam je, a zapsal ho.“

„A předtím?„

Delší pauza. „To si přesně nevybavím. Klíč jsem jako správce dostal od Henninga před... řekl bych sedmi, osmi lety. Předal mi ho formálně, s dokumenty.“ Kývl ke skříni. „Mám o tom potvrzení v jeho složce.„

„Budu potřebovat kopii.“

„Samozřejmě.„

Karin zavřela blok a uložila tužku. „Byl jste v zásobárně se svým klíčem někdy sám?“

Reents se na ni podíval. „Nikdy.„ Hlas nezesílil, obrana nepřitvrdla. Prostě řekl *nikdy*, tónem člověka, který nemá důvod říct cokoli jiného. „Byl to záložní klíč pro případ nouze a kvůli mé úloze správce. Ne klíč k běžnému vstupu.“

„Rozumím,„ řekla Karin.

Vstala. Reents taky. Na chodbě byl při loučení přesně tak zdvořilý jako vždy — ten odevzdaný smutek, pevný stisk, drobné gesto ruky k schodišti. Karin sešla podél měděného zábradlí, venku se na chodníku zastavila a zadívala se na Außenalster.

Voda šedá, nehybná, bez jediné vlny. Kolem parku projela tramvaj a její zvuk se ztratil za stromy. Tady voda neměla práci. Jen ležela a nechala se obdivovat — tak jiná než ta dole v přístavu, která dýchala s přílivem a bral si, na co dosáhla.

V autě si do bloku zapsala jedinou větu: *Klíč čistý. Řemínek opotřebovaný. K sobě od osmaosmdesátého patřit nemůžou.*

Nechala tužku ležet napříč blokem a přemýšlela.

Madschies řekl: *klíč obtažený z hotového klíče je vždycky o vlas jiná než klíč z polotovarů.* Obkreslený originál se pozná. Klíč čerstvě vyfrézovaný z polotovarů vypadá přesně jako ten, co teď držela — čisté hrany, ostré zuby, bez patiny let. Řemínek byl starý. Klíč nový.

Mohlo to mít nevinné vysvětlení? Jistě. Reents mohl klíč ztratit a nechat si zhotovit náhradu. Mohl ten původní omylem zničit. Mohl — jenže pak by musel předložit doklady Madschiesovi nebo jinému autorizovanému zámečnickovi, a to by někde leželo v evidenci. Když nová kopie vznikla legálně, existuje o ní záznam. Když legálně nevznikla...

Karin spis nezavírala.

Přesto se to začínalo skládat do tvaru. Tři klíče. Jeden u mrtvého. Druhý v trezoru dcery, která měla na tu noc alibi přes dva kontinenty a hovor s časovými razítky. Třetí u muže, jenž byl Henningovým nejstarším přítelem, správcem jeho pozůstalosti, jediným mimo rodinu, kdo znal tu budovu tak dobře jako oni.

Dveře zamčené zvenčí. Henningův klíč na těle, uvnitř. Dveře jdou zamknout jedině druhým klíčem, zvenku, někým, kdo stál na chodbě, když už byl Henning dole.

Matematika se psala sama, a to ji děsilo, protože byla čistá. Karin si přála, aby to zůstalo u čísel. Čísla jsou studená, bez tváří. Jenže viděla, jak Reentsovi přešlo cosi očima, když sahal pro krabičku, a viděla nový klíč na starém řemínku, a věděla, že tohle nebude příklad k vypočítání. Bude to člověk. Někdo, komu Henning otevíral dveře tři desetiletí.

A nejhorší na tom bylo, že ta nejtišší, skoro neslyšitelná část její mysli šeptala: *jen to nech ještě chvíli vést.*

Znala ten hlas. Slyšela ho už šestnáct let, pokaždé když někoho našli ve vodě a spis se zavřel za čtrnáct dní. Byl to týž hlas, který jí nedal podepsat Henninga jako nehodu — a týž, který ji jednou málem dovedl k tomu obvinít nevinného. Kdo nechce klamat druhé, musí se nejvíc učit neklamat sám sebe.

Protože pokud to byl Reents, muselo tu být víc. Ne jen klíč. Musel mít důvod, a ten ležel někde v papírech, které Henning tisknul a podtrhával, a v číslech, jež mu pečlivá mladá účetní rovnala do tabulek. Klíč otevíral dveře. Neotevíral pohnutku.

Zatím neměla dost. Ten tvar byl krásný a nebezpečný přesně tak, jak jsou nebezpečné všechny krásné tvary — člověk je snadno vezme za pravdu dřív, než pro ni má v ruce důkaz. Tělo bylo nalezené za zamčenými dveřmi, ale soud nezavírá nikdo s krabičkou na sponky a podezřením.

Nastartovala a vyjela do deště.

Dole mezi pytli

Greta Lührsová odemkla dveře sledovacího centra — malé místnosti za vrátnicí, která páchla studenou kávou a vlhkými kabáty — a nezeptala se, jestli Brandtová chce čaj. Prostě ho přinesla. Dva hrnky, lžička v každém. Pak si sedla na druhé místo před monitor a složila ruce do klína, jako žena, která ví, že čekání patří k práci.

Bylo krátce po čtvrté a ve Špýcharském městě už houstlo šero. Okénkem vrátnice viděla Karin kus Kehrwiederfleetu — přílivového kanálu s vodou tmavou jako starý vosk — a za ním cihlové štíty Bloku O, mokré a lesklé, popsané čtyřmi generacemi obchodu s kávou. Vzduch měl tu hamburskou příchut': brakická voda, nafta od řeky a pod tím vším slabý vytrvalý pach pražené kávy, který z těch zdí nevyprchá, ani když je firma dávno po smrti. Kdesi nad přístavem zaduněla po viaduktu U3 a zase ztichla.

„Ukažte mi, co máte,“ řekla Karin.

Greta pohnula myší bez jediného zbytečného pohybu. Šestašedesátiletá, podsaditá, stříbrné vlasy přistřižené naostro pod límec montérkové bundy — žena zvyklá na noční

směny a na to, že se jí nikdo neptá. V Bloku O pracovala přes dvacet let. Zнала každý skřípavý nýt v podlaze.

„Kamery jsou tady.“ Ukázala na plánek nalepený vedle monitoru. Karin se přiklonila. Půdorys budovy, na něm červené tečky. „Vstupní vestibul. Schodiště A a B. Nákladní výtah. Severní strana přízemí, u fletu. Dole nic. Na spodní úroveň nikdy nebylo dost světla a pan Vossberg říkal, že kamera v trezorové komoře by překážela při stohování beden.“ Odmlka. „Teď bych si přála, aby tam byla.“

Karin si to nezapsala. Zapamatovala si to.

„Začneme od šestnácté hodiny.“

Záběr byl zrnitý, pět snímků za sekundu. Vstupní portál a kus schodiště. Čas — blikající bílá čísla v rohu — 15:58. Za sklem šedý podzimní podvečer, déšť šikmo přes nábřeží.

„To je Bjarne.“, Greta ukázala na postavu v pracovní bundě, vycházející ze schodiště s přepravkou. „Šel v šestnáct pryč. Před bouřkou chtěl zkontrolovat druhý sklad na Brooktoru.“

Karin si to poznamenala. Provozní deník čerpadla, 16:00. Bjarne odchází. Sekvence držela.

„A pan Vossberg?“

„Sešel dolů kolem čtvrt na pět. Přinesl si z kanceláře složku — vždycky to tak dělal, když přicházela Sturmflut, bouřková povodeň. Archiv potřeboval uzavřít. Stará vína přikrýt plachtou, zkontrolovat čerpadlo.“ Odmlka. „Dělal to každý rok dvacet let. Nikdo ho nepřemluvil, aby šel domů a nechal to na mně.“

„Co vám řekl naposled?“

Greta se zadívala na monitor. Obraz tiše šuměl.

„Zeptal se, jestli mám připravené číslo na záchranku. Chtěl mít jistotu, že ho mám vyt'ukané, kdyby voda přišla rychle. Pak řekl —, Zarazila se. „Řekl: *Greto, dnes to nezavírejte*

sama. Počkejte na mě. Aby budovu zamkl on. Aby měl jistotu.“
Kratší přestávka. „Tak to dělával. Musel mít všechno pod kontrolou.,,

Záběr. 17:08. Postava vycházela z vestibulu do deště. Greta nemusela nic vysvětlovat.

„To jsem já. Šla jsem si ven zapálit.“ Odkáslala si. „Teprve s tím přestávám.,,

17:22. Druhá postava. Hubená, v bundě s kapucí, rychlá chůze, pohled k zemi. Zamířila rovnou ke schodišti.

Karin se naklonila dopředu.

„Znáte ho?“

Greta chvíli mlčela. Pak: „Pan Lasse.,,

V Karin se něco usadilo — ne překvapení, spíš potvrzení. Lasse Vossberg tvrdil, že večer v Bloku O nebyl. Tvrdil to dvakrát, jednou Petersenovi, jednou jí. Záběr ho usvědčoval tím svým nezpochybnitelným šedivým způsobem. A přesně tady, věděla Karin, číhala past, do které lidé v její profesi padali nejraději: lhář se snadno povýší na vraha. Donutila se sedět rovně a nechat čísla mluvit dřív než vlastní chuť.

„Chodil sem pravidelně?“

„Ne.,, Greta odtrhla oči od obrazovky. „Pan Lasse přicházel tak jednou za měsíc. Nikdy moc brzy, nikdy moc pozdě. Jednou jsem ho zastihla ve druhém patře u starých vzorků. Řekl, že se přišel podívat na staré záznamy. Nevím na jaké.“ Pauza. „Měl svůj klíč. To jsem věděla. Pan Vossberg o tom nikdy nemluvil.,,

Karin se vrátila k obrazovce. Lasse zmizel ve schodišti.
17:22.

„Kdy odešel?“

Greta přetočila. Šum, šum, šum — záběry se sunuly tak pomalu, že se jim bez trpělivosti nedalo věřit. 19:07. Kapuce

stažená. Lasse procházel vestibulem ven, tentokrát pomaleji, s pokleslými rameny. Přidržel si dveře. Venku pršel pravý říjnový déšť a čočka byla mokrá od kapek.

„19:07,“ řekla Karin. „Dávno před vrcholem povodně.“

„Vrchol byl až kolem druhé v noci.“

„Ano.“ Zapsala si to. 19:07. Odchod potvrzený. Lhal o tom, že tu byl — ale odešel hodiny předtím, než voda stoupla. Povodeň ho nevyhnala. Holý fakt, beze zbytku.

A pak — protože si zvykla nevěřit ani číslu, dokud nedojde na konec pásky — řekla: „Pust’te to dál. Až do půlnoci.“

Greta zvedla obočí, ale poslechla. Vestibul prázdný. Déšť na skle. Minuty se vlekly jako voda v odlivu — a Karin je sledovala s trpělivostí, kterou se naučila u otcových nákladových tabulek: nikdy nevěřit součtu, dokud nepřčteš poslední řádek.

A v 20:17 se kapuce vrátila.

Karin nepohnula ani rukou. „To je zase on.“

„To je pan Lasse.“ Greta to řekla tiše, skoro provinile, jako by ji ten záběr nacytal při nepořádku ve vlastní paměti. „Já — na tohle jsem zapoměla. Byla jsem v osm na obchůzce. Nahoru, druhé patro, dolů. Musela jsem ho minout.“

Lasse na záběru vešel rychleji než poprvé. Žádná složka, ruce v kapsách, ramena u uší. Zamířil ke schodišti a zmizel.

„A ven?“

Šum. 20:53. Kapuce znovu prošla vestibulem. Tentokrát se Lasse u dveří zastavil. Stál chvíli zády ke kameře, hlavu skloněnou, jako by čekal, až se odhodlá vyjít do deště. Pak vyšel.

„20:53,“ řekla Karin. Dvakrát si podtrhla. Dvě návštěvy. Sedmáct dvacet dva až devatenáct nula sedm. Dvacet sedmáct až dvacet padesát tři. „Vrátil se. A zase odešel — pořád dávno před vodou.“

„Dávno,“ přitakala Greta. „V devět ještě nic nestoupalo. Voda byla v korytě jako každou noc.,“

Karin se opřela. Otázka už nebyla, jestli Lasse lhal. Lhal. Otázka byla, co dělal hodinu a tři čtvrti při první návštěvě a něco přes půl hodiny při druhé — a proč se vůbec vracel.

„Viděla jste ho mluvit s otcem?“

„Ne.,“ Greta přimhouřila oči. „Nevím ani, jestli šel až dolů. Schodiště ho zachytí na příchodu a na odchodu. Kde mezitím byl, to vám neřeknu.“

„A dveře do archivu? Schott?“,

„Tam kamera není.“ Totéž co na začátku. Greta opakovala jen to, co bylo pravda, a nedodávala nic, co by pravda nebyla.

Karin dopila čaj. Vystydla, hořkou, s tenkou blankou navrchu. Venku potemnělo — zimní soumrak přicházel bez ohlášení, v půl šesté byla tma jako ve čtyři. Flet pod oknem měl barvu olova a jeho hladina se neslyšně zvedala o palce, jak příliv nasával řeku zpátky pod cihly a dubové piloty, na nichž celé Špýcharské město stálo už sto let.

„Povězte mi o jeho rituálu,“ řekla Karin. „Před bouřkou. Co přesně dělal, než sešel dolů.“

Greta opřela záda. Přemýšlela tak, jak přemýšlí člověk, který ví, že musí být přesný.

„Nejdřív vždycky čerpadlo. To kontroloval ve čtyři, ještě za světla. Pak nahoru, zavřít okna v kanceláři, snést složky. Všechno rituální, jako mše. Pak přišel za mnou — sem nebo k vrátnici — a řekl mi, co mám dělat, kdyby voda přišla rychle. Číslo na záchranku. Pokyny pro jistotu.,“ Odmlka. „Říkala

jsem mu, že to umím nazpaměť. On na to: *Právě proto to opakuju, Greto.*“

Karin to skládala k sobě. Provozní deník čerpadla, 16:00. Sešel ve čtyři, zaznamenal, že čerpadlo běží. Odškrtnuto. Pak nahoru, pak složky, pak pokyny Gretě. To pořadí dávalo smysl.

„A potom?„

„Sešel dolů. Do archivu. Jednou jsem šla za ním — před třemi lety, taky před bouřkou — a ukázal mi, jak to tam vypadá. Bedny s kartonem, stará vína v regálech, ta velká ocelová vrata.“ Mírně pokrčila rameny. „Říkal, že mu to místo připomíná loď. Bezpečné, dokud víš, co děláš.„

Karin si zapsala: archiv — Henningův výraz: jako loď.

„Chodil tam vždycky sám?“

„Pokud vím, ano. Bjarne chodil jindy. Tenhle rituál patřil jenom jemu.„

„Viděla jste ho ten večer sejít?“

„Viděla. Kolem šesté, snad čtvrt na sedm. Baterka, složka pod paží. Pozdravil mě rukou.„ Zarazila se. „To bylo naposledy, co jsem ho viděla.“

Ticho. V místnosti šuměl monitor a zdálky bylo slyšet flet — vodu narážející v přílivu do cihel.

„Greto.„ Karin se trochu potočila. „Přišel ten večer ještě někdo? Kromě pana Lasseho?“

Stará žena se nezamyslela hned. Bylo vidět, jak prochází paměť — pomalu, řádek po řádku, jako by listovala provozním deníkem vlastní směny.

„Bjarne odešel v šestnáct, jak říkám. Pan Lasse přišel a odešel, a pak ještě jednou. Pan Vossberg sešel kolem půl sedmé.,, Odmlka. „Pak jsem šla na obchůzku. Nahoru, druhé patro, zpátky dolů. Kolem osmé.“

„A?,,

Greta se zamračila — ne na Karin, na sebe, na ten nepořádek v paměti.

„Venku stálo zaparkované auto. Tady za rohem, u Kehrwiederu. Všimla jsem si ho, když jsem šla zkontrolovat závoru. Tmavé — možná šedé, možná modré, ve tmě se to nedalo poznat. Myslela jsem, že patří někomu z brigády od protipovodňových zábran.“ Mírně zavrtěla hlavou. „Jenže brigáda stála dál, u Holländischbrookfleet. Tohle auto bylo blíž. Samo.

”

„Kdy přesně?“

„Po deváté. Možná půl desáté. Nespěchala jsem.,,

„A řidič?“

„Neviděla jsem ho. Auto stálo, motor možná běžel — nevím, přšelo a sklo bylo zarosené. Pak jsem šla dovnitř.,, Greta se odmlčela, jako by si teprve teď uvědomila, na co se vlastně dívala. „Připadalo mi divné, že tam někdo sedí za takové noci. V autě, potmě, u zavřeného skladu. Ale lidi dělají divné věci, když se blíží voda. Říkala jsem si, že čeká, až přestane pršet.“

„Pršelo celou noc.,,

„Pršelo celou noc,“ přitakala Greta tiše.

Karin nedovolila tváří prozradit nic. Pozdě večer. Po deváté. Auto, samo, blíž než brigáda. V hlavě jí naskočil vroubek, který tam patřil, jen ho zatím neuměla zařadit: vrak hodin na zápěstí, zastavený ve 22:41, a tahle tmavá silueta u Kehrwiederu o dvě hodiny dřív. Zapsala si: *cca 21:00–21:30, tmavé auto, šedé/modré. A pod to: ověřit vůz — barva.*

Greta se dívala do svého hrnku.

„Víte, čím to auto bylo?„

„Ne.“ Rovněž, bez omluvy. „Kdybych věděla, řeknu vám to hned.„

Karin nechala otázku viset o vteřinu déle, než bylo nutné.

„Pan Reents jezdí tmavé auto, vidíte.“

Greta zvedla hlavu. „Pan Reents tu byl přes den. Přišel kolem poledne, zůstal hodinu dvě. Viděla jsem ho odjíždět, ještě nebyly čtyři.„ Přestávka. „Jestli myslíte, že to večerní auto bylo jeho... nevím. Možná. Tmavé auto má, to je pravda.“

„Jak to víte?„

„Protože jednou zaparkoval přede dveřmi a pan Vossberg po něm chtěl, aby popojel. Že blokuje příjezd pro kamiony. Pan Reents se zasmál a popojel.“ Malá pauza. „Vždycky zdvořilý. I při takových věcech.„

Zdvořilý. Vždycky po ruce. Karin si tu větu nechala dopadnout a neřekla na ni nic.

„Greto — mluvil s vámi pan Vossberg ten den o něčem zvláštním? Něco, co ho tížilo?“

Žena se na Karin dlouho nepodívala. Dívala se na monitor, kde zamrzl obraz prázdného vestibulu — tmavý, zrnitý, bez života.

„Řekl mi jednu věc,„ ozvala se nakonec tiše. „Ráno, když šel nahoru. Zastavil se u mě a řekl: *Greto, jestli se vás dnes někdo bude ptát na přístup do archivu — at' je to kdokoli — řekněte to nejdřív mně.* Přesně tak to řekl.“ Otočila se ke Karin. „Myslela jsem, že myslí Lasseho. Ti dva spolu vycházeli špatně.„

„A ptal se někdo?“

„Ne. Nebo — nevím. Odpoledne jsem byla hodinu venku, koupit chleba. Vrátila jsem se ve čtyři. Pak už jsem byla tady celou noc.„

Hodina venku. Hodina, ve které Bjarne zalogoval čerpadlo a pak odešel. Hodina, ve které — Karin to zatím neřekla nahlas — mohl přijít kdokoli a nikdo by to neviděl.

Venku se flet zvedal. Byl to denní příliv, ne povodeň — tiché každodenní dýchání vody pod cihlami — ale Karin ho slyšela. Zvuk, který Hamburk vydával pořád a kterého si přestanete všimnat, dokud voda neudělá něco, co nemá.

Greta ji doprovodila ke dveřím.

„Byl to dobrý člověk,“ řekla žena na prahu. Ne sentimentálně. Jako fakt. „Těžký, ale dobrý. Staral se o tuhle budovu jako o živou věc.“ Pohled na mokré nábřeží. „Neměl umřít v jejím sklepe.“

Karin si oblékala kabát.

„Ne,“ řekla. „Neměl.“

Vyšla do deště. Za zády slyšela, jak Greta zamyká — jeden zámek, pak druhý, pak řetěz. Pečlivě. Jako by si zvykla zavírat věci bezpečně od chvíle, kdy zjistila, že zavírat nestačí vždy.

Před šestnácti lety jí jeden kolega řekl skoro totéž, co jí dnes řekl Rasmus: opilý mladík, voda, žádné svědky — uzavři to, Karin, a běž domů. Mattis. Naučila se od té doby jednu věc, kterou si neuměla odpustit ani vychválit: že chut' vidět v každém utonutí vraždu je stejně nebezpečná jako pohodlí vidět v každém utonutí náhodu. Lasse nebyl Mattis a Henning Vossberg nebyl náhoda jen proto, že si to ona přála. Bude potřebovat víc než hodinu a tři čtvrti něčí lži.

Karin se zastavila u zábradlí nad fletem. Voda pod ní měla barvu inkoustu a světla skladu se v ní tříštila — rozdrobená, nespolehlivá.

Lasse tu byl. Dvakrát. Lhal o obojím. Ale podruhé odešel v 20:53 a voda přišla až na noc. Ať dole našel nebo nenašel cokoli, ať mlčel ze strachu nebo ze studu, vyšel po svých a suchý. Otázka nebyla, jestli vrah — to ne. Otázka byla, před čím utíkal a proč o tom dvakrát lhal člověku od vraždy.

A to tmavé auto u Kehrwiederu. Po deváté. Samo, blíž než brigáda.

Karin vytáhla zápisník a podtrhla tu hodinu. Vedle napsala iniciály, které se jí draly myslí bez vysvětlení — jako logická odpověď na rovnici, kterou ještě neměla celou.

T. R.

Zaklapla zápisník. Pod ní dýchal flet dál.

Certifikáty a námořní mapy

Papír v té místnosti páchl jako všechna stará kancelářská místa — zatuchlinou a levnou kávou, do toho tenká nit mořského vzduchu, který se sem cedil oknem. Karin Brandtová rozložila svazek dokumentů na stůl v archivu ve druhém patře Bloku O a chvíli jen stála. Za oknem, přes Kehrwiederfleet — přílivový kanál s vodou tmavou jako starý vosk —, poskakovali v okapním žlabu vrabci. Bylo čtvrt na deset ráno. Listopad přišel přes noc, beze slávy, jen o stupeň chladnější než říjen.

Selma Krohnová jí přinesla z bistra v přízemí dvě kávy. Bez ptaní, bez komentáře — postavila je na roh stolu, kde nezatěžovaly papíry. Karin to zaregistrovala jako akt jisté inteligence.

„Začneme certifikáty,“ řekla.

Selma si sedla naproti a otevřela červené desky. Nebyla vystrašená ani servilní. Přinesla fakta a chtěla, aby je konečně někdo slyšel.

* * *

Bylo to pečlivé podvádění, a proto zůstalo tak dlouho neviditelné.

Bjarne Holm po nejméně osm let označoval blendované kávy jako single-origin. Přesněji: vystavoval certifikáty provenience s razítkem Vossberg & Söhne a prohlášeními, která nepocházela od žádného certifikačního orgánu, nýbrž ze šuplíku jeho vlastního stolu. Etiopská Yirgacheffe, ve skutečnosti brazilsko-ugandská směs s pětinným podílem kvality. Kolumbijská Huila ze čtyř různých úrodišť, jíž se Kolumbie dotkla jen jako přestupní uzel. Guatemalská Antigua — chráněné zeměpisné označení, které Bjarne používal jako dekoraci.

Selma to rekonstruovala do tří tabulek. Časy, šarže, čísla certifikátů, jména odběratelů. Deset kavárenských řetězců po severním Německu, čtyři velkoobchodníci, dvě hotelová konsorcia. Přírážka za single-origin mezi dvanácti a devatenácti procenty. Souhrn za osm let: zhruba čtyři sta padesát tisíc eur v neoprávněně účtovaných premiích.

„Zachránilo to firmu,“ řekla Selma. Bez emoce, jen konstatovala. „Náklady na původ stouपालy, pražírny v Hamburku a Berlíně nabízely levněji. Firma potřebovala hranu. Bjarne mu ji dal.,,

„Vossberg to věděl?“

„Že byl Bjarne laxní k certifikacím, věděl.,, Selma vytáhla list — fotokopii e-mailu z roku 2021, se dvěma podtrženými. „Myslím, že si říkal, že je to jen administrativní nedbalost. Dokud si nedal práci to spočítat.“

Karin vzala list. Henningův rukopis na okraji: *Prüfen. BH.*

Dvě slova. Zkontrolovat. Bjarne Holm.

„A pak si to spočítal.,, řekla Karin.

„Proto mě najal. Neřekl mi, co přesně mám hledat. Řekl: projděte mi dokumentaci provenience za deset let a zkontrolujte, jestli certifikáty sedí.“ Selma na okamžik sklopila oči k tabulkám. „Měl tušení. Nebyl to náhodný audit.,,

Karin si zapsala čas. Deset čtyřicet. Pod to: *Bjarne věděl, že audit běží.*

* * *

O půl jedenácté zastavila taxíkem na Sandtorkai, kde ve druhém patře věžovitě budovy s výhledem na přístav sídlila firma Küpers & Möller — obchodní makléř s kávou, druhá generace. Muž, s nímž se sešla, se jmenoval Dieter Möller, šedesátník s kávovými skvrnami na košili a způsobem profesora, jenž vysvětluje samozřejmosti.

„Single-origin je marketing, ale i legislativa,“ řekl. „Ne přímo zákon. Unijní úprava klamavého označování se sem dostane přes kupní smlouvy. Když certifikát říká Huila Colombiana a produkt to není, je to podvod. Malý, těžko prokazatelný. Ale podvod.,“

„Co by Bjarneho čekalo, kdyby to vyplulo?“

Möller pokrčil rameny s profesionální přesností. „Záleží, jak velká ryba. Správní delikt. Možná trestní, prokážete-li úmysl. Firma by čelila nárokům odběratelů. Reputačně — v tomhle byznysu by bylo hotovo.,“

„A kdyby to vyplulo při interním auditu?“

„To záleží na tom nahoře. Jestli sáhne po telefonu na advokáta, nebo na novináře.,“

Karin to zapsala. Pak řekla: „Henning Vossberg by spíš zavolal advokátovi?“

Möller chvíli mlčel. Za jeho zády klouzaly po Labi dvě kontejnerové lodě, tak pomalu, jako by je kdosi posouval rukou.

„Henning byl člověk staré cti,“ řekl nakonec. „Hodně staré. Kdyby šlo jen o tohle, řekl bych, že by Bjarne dostal šanci to vysvětlit. A nejspíš i šanci odejít důstojně.“ Odmlčel se. „Ale to je jen můj odhad.,“

Zeptala se ještě na trh, na marže, na to, co vědí ostatní makléři. Möller odpovídal poctivě a zbytečně. Venku sílil vítr od Labe a Karin sledovala, jak se na kanálu láme odraz jeřábu, jako by byl celý svět neklidný a pohyblivý.

* * *

Vzorková pražírna v přízemí Bloku O ještě běžela. Starý buben Probat, mosazný, okoralý — přesně takový, jaký by Henning Vossberg odmítal vyměnit. Karin tam stála s Rasmusem Petersenem, který přijel pozdě a ještě byl cítit obědem.

„Bjarne měl motiv,“ řekl Rasmus. „Audit by ho zničil. Firmu taky.“

„Obojí.“

„Věděl o těch kanálech líp než kdokoli. Věděl o pumpě.“

„Ano.“

Rasmus se opřel o zed' a založil ruce. Měl ve zvyku říkat věci, jako by si je předtím vyzkoušel před zrcadlem a byl si jistý jejich logikou. Karin mu to nezazlívala. Byl poctivý, byl svědomitý. Jen zatím věřil, že logika a pravda jsou totéž.

„Certifikátový podvod je jasný. Bjarne podepisoval, Bjarne bral prémiový zisk.“

„Bral ho firma, ne Bjarne osobně.“

„Firma, za kterou odpovídal. Karin —“

„Vím.“ Přerušila ho, ne podrážděně. „Vím, jak to vypadá.“

Buben škulbl. Karin si uvědomila, že byl puštěný — někdo ho nezapnul kvůli ní, byl puštěný od dřívějšíka, zbytek rutiny, jež pokračovala i bez Henninga Vossberga. Vůně spálené slupky a něčeho sladkého, skoro karamelového. Káva jako argument, čas zakonzervovaný v Maillardově síti.

„Ten certifikátový podvod vydělal firmě čtyři sta padesát tisíc za osm let,“ řekla Karin. „To je necelých šedesát tisíc ročně. Firma měla roční obrat přes čtyři miliony.“

Rasmus přišel blíž. „Co tím chcete říct?“

„Že to nevysvětluje, co Selma Krohnová našla v účtech.“

Vytáhla ze složky výtisk — fotokopii účetního pracovního listu. Tři sloupce čísel. Podala mu ho, aniž cokoli dodala. Nechala ho, ať si to spočítá sám.

Po dvaceti vteřinách zvedl hlavu.

„To je jiná položka.“

„Jiná položka,“ potvrdila.

* * *

Selma zůstala v archivu a přidávala vrstvy. Když se Karin vrátila, ukázala jen na prázdnou židli.

Šlo o svěřenecký účet — Treuhandkonto —, který Vossberg & Söhne vedl externě přes advokátní kancelář jako třetí stranu. U firem tohoto profilu standard: část příjmů se odkládala stranou, kryly se z toho kauce, smluvní závazky, pojistná plnění. Účet existoval třicet let.

„Odčerpávání začalo malé,“ řekla Selma. „Zprvu čtyři, pět tisíc eur ročně. Pak rostlo. Posledních šest let v průměru devětašedesát tisíc.“

Karin se zadívala na čísla. „Celkem?“

„Za šest let kolem čtyř set tisíc. Za celou dobu výrazně víc, ale starší záznamy jsou kusé.“

„A kdo mohl ty odečty autorizovat?“

Selma na ni pohlédla bez emoce. Přesně tak, jak by hleděla na jakákoli fakta. „Mandátní advokátní kancelář. Advokát, který účet spravoval.“

Karin sevřela pero. Za oknem fleet, klidný, šedý jako vždy. Přílivy sem chodily a odcházely a nic z toho neopakovaly hlasitěji než šeptem.

„Bjarne to podepsat nemohl.“

„Bjarne k tomu účtu vůbec neměl přístup,“ potvrdila Selma. „To je bankovní a právní rámeček. Dispoziční oprávnění má jen mandovaný advokát.“ Položila vedle pracovního listu fotokopii e-mailu — svého e-mailu Henningovi, z minulého týdne. Jednu řádku Karin už znala z protokolu, ale teď ji viděla v papíru: *unerklärliche Abflüsse aus dem Treuhandkonto — nur durch die mandatierte Kanzlei autorisierbar*. Nevysvětlitelné odtoky ze svěřeneckého účtu — autorizovatelné jen mandovanou kanceláří.

Pod tou větou stál Henningův rukopis. Ne tužkou. Modrým perem, dvěma ráznými tahy podtrženo. A na okraji, jeho úhledným, krátkým písmem: *alles vorbereiten — Treffen*. Připravít všechno — schůzka.

„To podtrhl on,“ řekla Karin. Nebyla to otázka.

„On,“ řekla Selma. „A požádal mě, ať mu na to setkání všechno připravím. Nejmenoval s kým. Řekl jen, že to musí být ten člověk osobně.“

* * *

V poledne šla Karin sama ke Kehrwiederfleetu. Ne k Bloku O, ale ke kamenné zídce o dvacet metrů dál, kde do starého uvazovacího kruhu zarůstal mech. Stoupla si na zídku a hleděla dolů do vody. Přílivová vlna sem přijde za pár hodin. Pak odejde. Tak to šlo léta, tak to půjde dál.

Bjarne znal pumpu. Bjarne znal přílivy. Bjarne mohl mít motiv, kdyby ho Henning hodlal zničit.

Ale Bjarne se k tomu účtu nedostal.

A ten účet byl o celý řád větší než certifikátový podvod. Čtyři sta padesát tisíc za osm let, aby firma přežila — to byl Bjarneho podvod, malý, systematický, ze žně a z loajality. Tohle bylo z jiné hladiny. Z hladiny, na které Bjarne nikdy nestál.

Vytáhla z kapsy fotokopii pracovního listu, kterou si přinesla ze složky, a znovu si ji prohlédla. Svěrenecký účet a vedle něj typ oprávnění: *nur durch mandatierte Kanzlei*. Selmino podtržení, slabší, tenčí — tužka, metodická značka pro vlastní orientaci.

Ale tentýž list, tentýž e-mail viděl Henning. A podtrhl ho perem, dvakrát, silně. Stejně jako podtrhával všechno, co mělo váhu — muž, který tiskl každý e-mail a tahem pera odděloval, co se počítá, od toho, co ne. Pokud to viděl on, pak věděl, co Karin teprve skládala dohromady.

Fleet se lehce zvlínil. V dálce přešel po Labi trajekt a vlna doběhla až sem, vzdálená ozvěna pohybu, zpomalená vodou a dálkou. Karin počkala, až dozní.

Pak si zapsala do bloku: *Kdo je mandovaná kancelář?*

A pod to, po malé pauze: *Henning to věděl.*

Věděl víc než jen o Bjarnem. Věděl víc, než komukoli řekl. A pak si v posledním týdnu zapsal do diáře jedinou schůzku — *T. R. 16:30* — a sešel dolů do trezoru zajistit archiv před přílivem. Karin zatím nedávala těm třem písmenům tvář. Ukládala je vedle ostatního, jak její otec ukládal čísla na nákladové listy: ne proto, aby je hned přečetl, ale aby seděla na svém místě, až přijde řada.

Voda šplouchla o kámen pod ní, chladná a tichá, bez odpovědi.

Karin složila papír a zastrčila ho zpět do kapsy. Kdesi za fleety začalo bouchat závaží o nábreží — přistávalo plavidlo, nebo se odráželo — a ten zvuk jí zůstal v uších jako připomínka, jak tichá místa najednou hlučí, když na ně přijde otázka ze správné strany.

Bjarne Holm jí byl naservírován jako řešení. Pečlivý, uvěřitelný, s motivem, znalostí i příležitostí.

Karin nikdy neměla ráda dárky zabalené příliš úhledně. Někdo jí mezi prsty otevřel dveře a ukazoval do jedné místnosti tak naléhavě, že se musela ptát, co je za těmi vedlejšími. Voda pod ní stoupala o vlas, tak pomalu, že to oko nezachytilo, a teprve mokrý lem na kameni prozradil, že vůbec stoupla.

Příliv nelže

Venku pršelo. Karin Brandtová slyšela déšť na okenním rámu — ne bouřku, jen ten trvalý listopadový šum, jaký Hamburk pumpuje z Labe jako dech — a neotočila se k oknu. Stála před nástěnkou a pila studený čaj z hrnku, který si zapomněla ohřát.

Nástěnka zabrala půlku zdi v obývacím pokoji. Bydlela sama, takže si mohla dovolit mít nástěnku na půlce zdi a nikomu ji nevysvětlovat. Fotografie z místa nálezu. Kopie zápisu z provozního deníku, písmo přesné a tlusté. Tabulka přílivu a odlivu vytištěná ze stránky BSH — Bundesamt für Seeschiffahrt und Hydrographie. A uprostřed toho všeho fotografie hodinek. Staré, mechanické, s automatickým nátahem. Stály na 22:41.

Sundala tabulku přílivu a odlivu ze špendlíku a položila ji na kuchyňský stůl pod lampu.

Speicherstadt, Kehrwiederfleet: výška vody v noci z pátého na šestého listopadu. Čísla byla přesná a lhostejná, jako vždy. Vrchol přílivu, kulminace vysoké vody — Hochwasser-Scheitel — 01:52 ráno. Příliv a odliv nebere ohled na mrtvé, na rodiny, na tiskové zprávy. Dělá si své.

22:41.

Napsala si to na papír a podtrhla dvakrát, stejně jak Henning Vossberg podtrhával e-maily. Starý zvyk se přihlásil nevhodně a ona ho nechala být.

22:41 hodinky. 01:52 kulminace.

Tři hodiny a jedenáct minut.

Začala od začátku, protože jiná cesta nebyla.

Henning Vossberg šel dolů do trezoru. Byl to jeho rituál před každou bouřkovou povodní — před každou Sturmflut: Greta Lührsová to potvrdila, Bjarne Holm to potvrdil, Marit Vossbergová to věděla od dětství. Otec chodil před každou velkou vlnou zkontrolovat archiv a starý vinný sklep pod úrovní hladiny Fleetu, přílivového kanálu, jehož voda byla tmavá jako starý vosk. Čerpadlo. Dveře. Záznamy. V tomhle pořadí. Byl to muž, který otestoval kalové čerpadlo a zapsal to do provozního deníku v šestnáct hodin, i když bylo jasné, že jde jen zazimovat sklep.

Výsledky z pitvy: voda v plicích odpovídala vodě z Fleetu. Brakická. Žádná pitná voda, žádná jiná příměs. Utopil se v tom, co měl pod nohama. Dr. Sahinová k tomu přidala jednu větu, kterou si Karin při čtení nejprve odložila stranou: *Nasáknutí oděvu a charakter plicní náplně ukazují, že tělo bylo ve vodě nejméně čtyři až pět hodin. Déle, než by odpovídalo zaplavení při vrcholu vlny.*

Tehdy to založila. Ted' to vytáhla znovu.

Čerpadlo. Tabulka přílivu a odlivu. Hodiny. Dveře.

Srovnala si to do řady jako náboje.

Čerpadlo: otestováno a zaznamenáno jako funkční v šestnáct hodin téhož dne. Henningův rukopis, Henningův deník, číslo v pravém horním rohu stránky. Nebylo to přibližné — bylo to 16:00. Čerpadlo fungovalo.

Čerpadlo nalezeno: plovákový spínač zajištěn stahovací páskou. Jistič vypnutý.

Sedla si ke stolu a nechala to chvíli odležet.

Plovák se nezajistí sám. Stahovací páska se sama neobjeví. Jistič nepadne sám dolů, zatímco venku řve Sturmflut. To věděla každá elektrikářka. To věděla každá žena, která vyrůstala ve Wilhelmsburgu a dívala se, jak otec před každou velkou bouří kontroluje záložní systémy na portálovém jeřábu. Záložní systémy se před bouří nevypínají. Před bouří se spouštějí.

Čerpadlo muselo být vyřazeno někdy mezi šestnáctou hodinou a okamžikem, kdy Henning sestoupil.

To nebylo pole pro dohady. To bylo pole pro fyziku.

Bez čerpadla: průsak. Přílivová voda, která se za běžných podmínek tlačí starým cihlovým základem dovnitř — nic dramatického, zvládnutelné kýblem a občasným čerpáním. Blok O na Kehrwiederfleetu stojí na dubových pilotách, cihla dýchá. Do trezorové komory pod čarou ponoru prosakuje voda i bez záplavy. Za hodinu, za dvě, za tři — pozvolné plnění. Pomalu. Tiše. Bez hluku.

Se zapečetěnými dveřmi: žádný odtok. Místnost se plní jako vana, jejíž zátka je zatlučená napevno.

Vzala list papíru a napsala výpočet. Nebyl přesný — neměla změřenou kubaturu trezoru, neměla přesné hodnoty průsaku — ale přesný výsledek nepotřebovala. Potřebovala rozsah.

Průsak starého skladu s vypnutým čerpadlem a zapečetěnými dveřmi: odhadovaný čas k dosažení hladiny jednoho

metru nad podlahou — čtyři až šest hodin za běžného přílivu. Méně, když atmosférická tlaková níže před Sturmflut zvedne hladinu dřív než samotná vlna. Sotva přesné. Ale v rozsahu.

Henning Vossberg měřil sto sedmdesát osm centimetrů. Zápěstí dospělého muže ve vzpřímeném postoji: zhruba osmdesát centimetrů nad podlahou.

22:41: hodinky se zastavily.

To znamenalo, že voda dosáhla osmdesáti centimetrů nad podlahou v 22:41.

Kulminace vlny: 01:52.

Ve 22:41 Fleet ještě nepřetekl přes nábřeží. To věděla ze záznamů hlídky THW. Naměřené hodnoty na Kehrwiederflee-
tu: kóta nábřeží byla překročena až kolem 00:20. Voda v ulicích: od půlnoci.

Ve 22:41 byl trezor zaplaven do výšky muže. Ve 22:41 ještě venku nebylo po čem brodit.

Stála u okna a dívala se na mokrou ulici.

Tady se příběh rozpadal.

Nehodová verze: Henning sešel dolů na rutinní kontrolu před Sturmflut, nevšiml si stoupající vody nebo čerpadlo ztratilo výkon, a zaplavení ho zaskočilo. Jenže čerpadlo v šestnáct hodin *fungovalo*. A dveře byly zamčené *zvenku*.

Sebevražda: Henning sestoupil sám, vědomě, zavřel za sebou dveře a čekal, až ho voda vezme. Jenže dveře byly zamčené *zvenku*. Klíč ležel na jeho těle, uvnitř. Člověk nezamkne visací zámek na závoře *zvenku*, když stojí uvnitř — leda by měl druhý klíč, a druhý klíč nalezený uvnitř by byl paradox, ne důkaz. Nestalo se. Dveře zamkla jiná ruka.

Vzala blok a napsala nahoru jednu větu:

Bouřková povodeň překročila kótu Kehrwiederfleetu nejdřív v 00:20. Hodinky se zastavily ve 22:41. Henning Vossberg byl v hluboké vodě skoro dvě hodiny předtím, než venku začalo téct přes nábreží.

Pak větu podtrhla. Ne symbolicky. Technicky.

Tohle nebyla nehoda.

Tohle nebyla sebevražda.

Tohle byl někdo, kdo věděl, jak ten dům zabíjí. Kdo věděl o čerpadle, o průsaku, o tepu přílivu. Kdo měl klíč. Kdo byl v budově po šestnácté hodině.

Šla do kuchyně pro víno a vzala si místo něj vodu z kohoutku.

Na magnetické tabuli na ledničce měla dva listy. Jeden pracovní: jména, šipky. Druhý starší — vytištěná fotka Mattise z jednoho Silvestra, opřeného o zábradlí přístavního mola, směřujícího se na někoho mimo záběr. Nechávala ho tam. Nevěděla proč. Lhala si, že proto, aby si pamatovala, čemu to celé slouží.

Dnes v noci byl Mattis obzvlášť přítomný. Byl přítomný vždycky, když stála před tabulkou přílivu a odlivu. Říkala si, že je to iracionální. Věděla, co je iracionální, a přesto — voda měla v tomhle městě paměť a ona tu paměť nosila v těle jako vrozenou vadu.

Mattis zemřel u Steinwerderu. Odnesený Labem od pontonového mola, nalezený za dvě hodiny, příčina úmrtí: utonutí. Alkohol v krvi 1,7 promile. Případ uzavřený za čtrnáct dní. „Nešťastná náhoda, komisařko Brandtová.“ Nešťastná náhoda.

Vypila vodu.

Vrátila se ke stolu se složkou, kde byl *dopis*.

Zoufalý *dopis*. Rasmus to tak nenazval — byl opatrný — ale věděla, co měl na mysli, když řekl „ten *dopis* od Vossberga„. Nedokončený, datovaný tři dny před smrtí, v Henningově rukopisu. Stěžoval si na stav firmy, na nesplacené závazky, na pocit, že čtyři generace dřiny mohou padnout jako stará zeď. Trpký tón. Unavený. Člověk, který to vidí přijíždět.

Přečetla si ho potřetí.

Muž, který ten *dopis* psal, byl unavený. Ale byl to tentýž muž, který o tři hodiny později otestoval čerpadlo a zapsal výsledek do provozního deníku čitelným, pevným písmem. Tentýž muž, který jedenáct dní před smrtí najal forenzní účetní. Unavení muži najímají forenzní účetní jen tehdy, když chtějí najít odpovědi. Sebevraždění muži si forenzní účetní nenajímají — protože odpovědi jsou přesně to, čemu se vyhýbají.

Dopis byl skutečný. Nálada v něm byla skutečná.

Jenže nálada není metoda. Deprese není vražedný nástroj. Zoufalství v *dopise* nedokáže zamknout dveře zvenku.

Odložila list stranou. Metodicky, bez divadla.

Vrátila se k nástěnce a připíchla nový list.

Na listu stálo:

C2: Hodinky zastaveny 22:41 C3: Kulminace Fleet 01:52 — přes nábřeží až ~00:20 C4: Plovák zajištěn páskou. Jistič vypnutý. C5: Čerpadlo funkční v 16:00 — Henningův provozní deník C7: Dveře zamčeny ZVENKU. Klíč UVNITŘ, na těle.

Pod to napsala:

Sled: (1) Čerpadlo vyřazeno po 16:00. (2) Henning dolů — dveře za ním zamčeny klíčem zvenku. (3) Průsak + uzavřená místnost = plnění. (4) 22:41 — hladina 80 cm. Henning v hluboké vodě. (5) 01:52 — kulminace. Dávno pozdě.

A pak ještě jednu větu, drobnějším písmem:

Kdo byl v budově po 16:00 a měl klíč?

To byla otázka. Ne řečnická. Skutečná otázka, na kterou musela najít skutečnou odpověď, protože jinak to byl jen příběh, který si vyprávěla potmě.

Klíče. Trezorový visací zámek, neobvyklá registrovaná vložka, jiná než klíč od budovy a od schodiště. Tři klíče — o tom mluvila Marit, o tom mluvil správce. Tři klíče, tři jména. Napsala si je pod otázku.

Tři. Ne čtyři. Ne dva. Tři.

Děšť zesílil. Venku projel autobus — pětadvacítka přes Rothenburgsort — a světla přejela strop jako prst po hraně. Sledovala světelný pruh, dokud nezmizel.

Šestnáct let. Tolik let stála před čísly a žádala je, aby promluvila. Někdy mluvila. Někdy mluvila jinak, než čekala, a ona se musela stydět. Jednou — v roce 2019, případ Bramfeld — málem zničila nevinného muže, protože se jí voda v jeho studni zdála příliš hluboká a příliš tichá, a to jí stačilo. Nebyla to věda. Bylo to trauma maskované jako instinkt.

Mattis se na magnetické tabuli v kuchyni pořád smál.

Ale tady — tady nešlo o Mattise.

Tady bylo číslo 22:41 a číslo 01:52 a mezi nimi tři hodiny a jedenáct minut prázdné vody, a to nebyl pocit, to nebylo trauma, to byla fyzika přítoku a odtoku v uzavřené nádobě. Čer-

padlo otestované ve čtyři odpoledne. Dveře zamčené zvenku. Klíč na těle uvnitř.

Tudy ji nevedl Mattis.

Tudy ji vedla matematika. A matematika, na rozdíl od Karinny Brandtové, Mattise nikdy neznala a nikdy o něm neslyšela.

Byla to skoro úleva. Trapná, malá, skutečná úleva.

Sedla si a otevřela laptop. Bylo čtvrt na jednu ráno.

Napsala zprávu Rasmusovi: *Potřebuju klíčovou evidenci — celou, ne jen souhrn. Kdo drží třetí klíč k trezorové komoře. Hned ráno.*

Pak zprávu zavřela, aniž ji odeslala, a místo toho si stáhla PDF tabulky přílivu a odlivu pro listopad. Posouvala se stránkami. Hochwasser-Scheitel. Niedrigwasser. Výška v centimetrech, čas v UTC. Grafy, které nevypadají dramaticky — pokud nevíte, co se děje dole, pod čarou, pod cihlou, pod dubovými pilotami, v zapečetěné místnosti, kde čerpadlo dávno přestalo dýchat.

Město si přálo nazvat to nehodou. Bylo to pohodlné, bylo to rychlé, byl to Hamburk: voda si bere, co chce, my truchlíme a jdeme dál. Tenhle příběh znala. Věděla, jak se podepisuje. Věděla, do jakého šanonu se zakládá.

Jenže tohle číslo — 22:41 — nesedělo do žádného jiného příběhu.

Odeslala zprávu Rasmusovi.

Pak zhasla lampu nad stolem a chvíli stála ve tmě s tabulkou přílivu a odlivu v ruce, zatímco déšť' bubnoval na Osterbrook a Fleet — kilometry odtud, a přesto přítomný v každé vodovodní trubce, v každém základu, v každém starém skla-

du, který kdy někdo v tomhle vodou prostoupeném městě postavil — přibýval a ubýval jako dech.

Třetí klíč.

Tam musel příběh pokračovat. Ne v dopisech, ne v dluzích, ne v padajících firmách a unavených mužích. V klíči. V tom, kdo ho měl. V tom, kde byl ve 22:41.

Šla spát a nesla to s sebou jako kamínek v botě — malé, ostré, nepopiratelné.

Frankfurt, 22:41

Marit Vossbergová přišla bez právníka.

To Karin zaregistrovala dřív, než si dcera vůbec sundala kabát — tmavě šedý plášť ze silné vlny, na ramenou promočený, protože od přechodu ulice k hlavnímu vchodu stačil hamburský déšť napáchat své. Marit ho přehodila přes opěradlo židle bez výmluv a bez zbytečných pohybů, jako žena, která si nepamatuje, kdy naposledy otálela. Pak se posadila, přehodila nohu přes nohu, ruce na kolenou, a čekala.

„Díky, že jste přijela,“ řekla Karin. „V takový večer.“
„Řekla jste, že je to nutné.“ Žádná výtka. Pouhé konstatování.

Výslechová místnost byla jednou ze čtyř na chodbě Mordkommission — stůl přišroubovaný k podlaze, židle, které neradily k pohodlí. Karin ji měla raději než vlastní kancelář. Kancelář zvala lidi, aby se uvelebili, a uvelebení lidé jí vyprávěli příběhy. Tahle místnost zvala lidi, aby říkali fakta. Za vysokým oknem se přes přístavní nábřeží táhla sychravá mlha; oranžové světlo výbojek se v ní rozpouštělo dřív, než dosáhlo vody. Karin měla na stole složku. Neotevřela ji. Nechala ji ležet zavřenou jako hráč, který ještě neobrátil karty.

„Smlouva o záměru,“ řekla. „Ten list.“

„Ano.“

„Podpis vašeho otce vypadá pravě. Grafolog tvrdí, že vypadá skoro příliš pravě. Pracovala jste se vzorem ze starší dokumentace, nebo jste podpis nechala natrénovat někoho jiného?“

V obličejí Marit Vossbergové se nepohnulo nic, a to samo bylo sdělením. Chvilí mlčela — ne způsobem, jakým mlčí lidé, kteří váhají, ale jakým mlčí lidé, kteří si zvolili přesný okamžik, kdy promluví.

„Natrénovala jsem ho ze vzorků z firemní dokumentace,“ řekla. „Sama. Doma. Software na kalibraci digitálního pera.“
Pauza. „Trvalo mi to asi šest hodin.“

Karin kývla, jako by to bylo zcela přijatelné přiznání, a zapsala si to. „A kdy.“

„Čtyřicet let předtím. Tři týdny předtím, než jsem otci řekla o nabídce. Věděla jsem, jak zareaguje. Chtěla jsem mít něco, co by deal udrželo naživu.“

„Co by zastřelo jeho nesouhlas.“

„Co by mu nedalo čas zakopat se do pozic navěky.“ Hlas zůstával rovný, ale Karin pod ním slyšela napětí — ne lítost, únavu. „Vím, co jsem udělala. Věděla jsem to v okamžiku, kdy jsem to dělala.“

„Přesto jste to udělala.“

„Přesto jsem to udělala.“ Marit pohlédla k oknu. „Čtyřicet let jsem ho poslouchala, jak mluví o odpovědnosti, o tradici, o závazcích ke čtyřem generacím. Zatímco firma krvácela. Zatímco já zavírala oči nad čísly.“ Vrátila pohled k Karin. „Domluva nepomáhala. Čísla nepomáhala. Myslela jsem, že hotová věc ho přiměje ustoupit.“

„A nepřiměla.“

„Nikdy k tomu nedošlo. Zemřel dřív.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Venku, někde na fleetu, cvakl o molo plovák; zvuk přišel přes vodu zesílený a zase zmizel.

Karin otevřela složku. Vytáhla fotografii — reprodukcí listu záměru, podpis zvětšený a ohraničený červeným čtvercem. Položila ji na stůl otočenou k Marit.

„Tahle kopie putuje dnes večer ke státnímu zástupci,“ řekla. „Listinný podvod v obchodní věci. Radit vám, jak postupovat, mi nepřísluší. Ale skončí to u soudu. Chci, abyste to věděla.“

Marit shlédla na fotografii. Nezvedla ji. „Vím,“ Pak: „Je tu ještě něco jiného, proto jsem tady? Nebo jenom tohle?“

Karin nechala okamžik uplynout. Pak znovu sáhla do složky a vytáhla další list — výpis telefonního operátora, řádky tažené zvýrazňovačem.

„Noc, kdy váš otec zemřel. Z devětadvacátého na třicátého října,“

„Ano.“

„Kde jste byla od dvacáté hodiny?“

Marit se nenaklonila dopředu, aby si list přečetla. „Ve Frankfurtu. Steigenberger v letištní zóně, lounge B12 v Terminálu 1. Konferenční hovor, sedm účastníků, od dvaadvaceti do nuly sedmnácti — místní čas i UTC jsou v záznamu VoIP. Vstup do lounge mám na přístupové kartě ve dvaceti jedna čtyřiceti třech. Tři ze sedmi účastníků jsou členové vedení, snadno je ověříte.“

Říkala to bez spěchu, bez pýchy. Jako žena, která se čísla naučila nazpaměť ne proto, aby se chlubila, ale protože přesně věděla, na kterou otázku přijde řada.

„Bylo vám jasné,“ řekla Karin, „že se vás zeptám.“

„Bylo mi jasné, že jestli někdo otce zabil, budu první na seznamu. Chtěla jsem ho dostat z firmy. Zfalšovala jsem mu podpis. Mám pojistku na dům.,“ Lehce zvedla obočí. „Ano, bylo mi to jasné.“

„Pojistku na dům?„

„Hypoteční. Ne na Henninga. Na dům. Kryje zůstatek úvěru — nic z toho, co byste hledala.“

Karin si to poznamenala. Ověří to, ale tón byl přesný; nebyla to informace, kterou by si někdo vymyslel. „Petersen se vám ozve pro nahrávky hovoru a logy z lounge.,“

„Já vím.“ Pauza. „Komisařko Brandtová — hledáte, kdo ho zabil, nebo hledáte, jestli ho vůbec někdo zabil?„

Karin zvedla pohled. Marit na ni hleděla — bez výzvy, bez obrany. S čímisi, co vypadalo jako upřímná otázka.

„Obojí,“ řekla Karin. „Ve správném pořadí.,“

Rasmus Petersen přišel do kanceláře v půl desáté s vytištěnými záznamy. Slyšela ho ve dveřích, ještě než ho uviděla: ten konkrétní zvuk mokrých bot na linoleu.

„Udělal jsem crosscheck,“ řekl a položil výtisk na stůl. Vždycky kladl, nikdy neházel; bylo to na něm jedno z mála starobylých. „Lounge B12 má vstupní log na čipové karty. Marit Vossbergová — jednadvacet čtyřicet tři dvanáct, noc na třicátého. Odešla v nula dvacet devět. VoIP konferenčního hovoru potvrzuje připojení ve dvaadvaceti nula čtyři, odpojení v nula sedmnáct padesát jedna. Sedm IP adres, všechny identifikované, všechny ověřené u jednotlivých operátorů.,“ Klepl na stránku. „A teď ta zajímavá část. Ve dvaadvaceti čtyřiceti jed-

na je v záznamu vidět aktivita mikrofonu. Mluvila. A ne málo.“

Karin se podívala na ten čas. 22:41.

Přesně to číslo, které jí v hlavě stálo od včerejší noci. Hodinky zastavené ve 22:41. A ve 22:41 Marit Vossbergová mluvila do mikrofonu ve frankfurtském letištním loungu, sto čtyřicet kilometrů odtud po vzduchu, dvě stě po zemi.

„Dobře,, řekla.

Rasmus se posadil do křesla u zdi. „Frau Vossbergová odlétała ranním spojem ve čtvrt na sedm. Potvrzeno boarding passem.“ Chvilí mlčel. „Je z toho venku,,

„Jako vrah. Ne jako podvodnice.“

„Jako vrah, ne jako podvodnice,, souhlasil. Pak: „Zůstane to u žalobce?“

„Listinný podvod v komerční věci. Ano,, Karin přiložila list k ostatním. „Tohle nejsem já, kdo odloží.“

Rasmus se opřel. Někde na řece zahoukal vlečný parník, táhle a basově, a zase ztichl. „Pak nám zbývá Lasse.,,

„Pak nám zbývá Lasse.“

Vytáhl další stránku, a teď zaváhal, což u něj nebyvalo. „Tady to začíná být ošklivé, Karin. Vrátil jsem se k záznamům ze Speicherstadtu. Při prvním průchodu jsme měli jeho odchod hlavním vchodem v devatenáct nula sedm — to máme od pondělka, to je v deníku případu. Čistě. Vyšel a zdánlivě bylo po něm.,,

„To si pamatuju.“

„Jenže technik dnes proséval i vedlejší okruh. Kamera na schodišti do skladu, ta, kterou jsme poprvé přehlédli, protože ji firma nehlásila do soupisu — má dvě hodiny dat, o kterých jsme nevěděli.,, Otočil stránku k ní. „Lasse je na ní podruhé. Vstup z mezipatra ve dvaceti sedmnácti.“

Karin nechala ruku ležet na výtisku. „Tak on se vrátil.,,

„Vrátil. Nebo prvním odchodem v devatenáct nula sedm jenom udělal divadlo pro hlavní kameru a zadem se po hodině vplížil zpátky. Schodišťová kamera ho ukazuje dole ve skladu od dvaceti sedmnácti do dvaceti padesáti tří.“ Klepl na okraj listu. „Pak ho hlavní okruh zachytí na Kehrwiederstiegu ve dvaceti jedna nula šest, pohyb od budovy.,,

„Takže záznam, který ho v devatenáct nula sedm pouštěl domů, byl půlpravda.“

„Půlpravda, kterou nám nechal najít jako první.,, Rasmus se ušklíbl bez veselí. „Pryč v jedenadvaceti. Dávno před vysokou vodou.“

„Dávno.,, Karin se podívala na mapu přílivového rozvrhu připíchnutou na desce — Kehrwiederfleet, hladina vody hodinu po hodině. Ve 20:17 byl fleet při odlivu nízko, ticho a bahno. Ve 20:53 pořád žádný příliv přes nábreží. „Kde byl Henning ve dvaceti padesáti třech, když odtud Lasse stoupal nahoru.“

„To zítra nevím a dnes to vědět nepotřebuju.,, Rasmus posbíral listy. „Přivezou ho v devět. Necháš si ho na ráno?“

„Nechám.,, Třicet šest minut ve tmě skladu, od 20:17 do 20:53, a hodinky zastavené ve 22:41. Interval, který do sebe nesesl, a dvě hodiny záznamu, které se vynořily o tři dny později. Ale to bylo Lassovo, a Lasse byl na zítřek.

Zprávu nepsala. Místo toho si sedla s tabulkou přílivů — skutečnými tabulkami Hamburg Port Authority, staženými v PDF, Elbe, noc na třicátého října — a přečetla je znovu. Třetí čtení

za dva dny. Číslo se nezměnila. Číslo se nikdy nezměnila; to na nich Karin milovala a co jí na nich nahánělo hrůzu.

Hochwasserscheitel: 01:52.

Předpověděná výška: 3,87 metru nad normálem. Varování THW vydáno v 19:30. Voda se do ulic Speicherstadtu začala valit přes nábřeží přibližně od půl jedné v noci — odhadnuto z protokolů hasičů a hlídek, zapsáno se zpožděním, jaké přináší noc, kdy mají všichni plné ruce kýblů a pytlů s pískem.

Ve 22:41 nestála na nábřeží žádná voda z přílivu.

Podzemní vault má seepage — průsak skrz cihlové zdivo a netěsná ústí starých odpadů pod hladinou fleetu. Za normálního chodu si s ním čerpadlo poradilo. Bilge pump. V 16:00 funkční, stálo to v deníku Henningovou rukou, číslo v pravém horním rohu, nikoli přibližné datum, nýbrž 16:00.

Pak fungovat přestalo. Drát. Spínač. Jistič dolů.

A dveře byly zavřené.

Karin nakreslila na čistý list jednoduchou tabulku. Sloupec: čas, hladina ve fleetu, stav čerpadla, stav dveří, poloha Henninga. Řádky: 16:00, 18:00, 20:00, 22:41, 01:52.

Ve 22:41: fleet pod hranou nábřeží. Bez záplavy. A přesto vault plný — dost vody, aby pokryla zápěstí stojícího muže, dost vody, aby zastavila mechanické hodinky. Henning Vossberg měřil sto sedmdesát osm centimetrů. Zápěstí muže té výšky, stojícího vzpřímeně, je nějakého jednoho metru nad podlahou. Metr vody v utěsněné komoře, kde nic neodtéká a čerpadlo mlčí — to nebylo pole pro dohady. To bylo pole pro fyziku.

Bez čerpadla, bez odčerpání průsaku, prostor zaplombovaný a slepý. Stačily hodiny. Žádný příliv — jen prosakování přes cihly pod hladinou klidné vody ve fleetu, kapku za kapkou, nepřetržitě, od chvíle, kdy se plovák stáhl páskou dolů.

Místnost se plnila jako vana se zapuštěnou zátkou, pomalu, tiše, beze svědka.

Karin přidala pátý sloupec: *kdo mohl*. Nechala ho prázdný. Ještě ne. Dnes ne.

Podívala se na Maritinu složku. Pak na Lassovu. Pak na fotografii Henning Vossberga z firemního webu — starší muž v saku, stojící před cihlovou fasádou Block O, pohled do objektivu přímý a trochu netrpělivý, jako člověk, který se focení podvolil, ale nejraději by byl jinde. Na ruce hodinky. Těžké, s kovovým náramkem. Otcovy. Natahoval je každé ráno, to věděla od Grety Lührsové; muž, který natahuje mrtvému otci hodinky, není muž, který vejde do stoupající vody dobrovolně.

Marit: Frankfurt, lounge, čip, VoIP, sedm svědků, mikrofon živý ve 22:41. Z toho venku.

Lasse: Speicherstadt, 20:17 až 20:53. Pryč hodinu a půl před 22:41. Ale byl tam. Vrátil se, když jsme ho měli za pryč, a odešel ne hlavním vchodem, nýbrž přes Kehr wiederstieg.

Proč.

To bylo na zítřek.

Karin složila tabulku, vsunula ji do vlastní složky bez popisku a tu zasunula do spodní zásuvky stolu. Mrkla na hodiny: 23:02. Venku přešel hamburský déšť v hustou mlhu — nic dramatického, jen ta bledá, vytrvalá vlhkost, která se v listopadu usazovala nad přístavem jako host, co nemá kam jít a ví to. Odněkud zdálky přicházel pach kávy z pražírny, v tak pozdní hodinu vždy překvapivý, jako by pražírna běžela ve vlastním čase bez ohledu na hodiny zbytku světa.

Marit chtěla otce z firmy. To byla pravda. Zfalšovala mu podpis. To byla pravda. Pojistky, alibi, výpisy — všechno prav-

da, a žádná z těch pravd nevysvětlovala, kdo přišel do Block O po 16:00 a zastavil čerpadlo.

Jednu věc Karin věděla a Marit ji nahlas neřekla, protože jí říkat nemusela:

22:41 nebyl čas, kdy voda přišla zvenku.

Byl to čas, kdy voda dosáhla výšky zápěstí muže, který se jí nemohl uhnout z cesty.

Mezi těmi dvěma větami stál vrah, a vrah nebyl ve Frankfurtu.

Špatný klíč

Advokátka Lasseho Vossberga byla žena, snad čtyřicátnice, která svou aktovku nesla jako štít a kterou si zjevně najali někdy v posledním dni. Na chodbě se Rasmusovi představila jako Rechtsanwältin Fuchsová a Karin si všimla, jak obranně stojí — bylo to držení člověka, který ještě neví, co vlastně hájí.

Ve výslechové místnosti to páchlo studenou kávou a recirkulovaným vzduchem. Byla to jedna ze čtyř, které vedly z chodby oddělení vražd — stůl přišroubovaný k podlaze a židle stavěné tak, aby člověka odradily od sezení. Karin ji měla radši než svou kancelář. Kancelář svádí lidi k pohodlí a pohodlní lidé jí vyprávějí historky. Tahle místnost chtěla fakta.

Lasse seděl s lokty na stole a se sepjatýma rukama. Byl hezcí, než býval jeho otec, což mu nejspíš nikdy neprospělo; někde po cestě mu ta tvář dala svolení být méně přesný, než situace vyžadovala. Oči měl šedé jako fleet pod mraky — přílivový kanál bez slunce, bledý a neklidný. Držel se s nehybností muže, který si nehybnost nacvičil.

Karin před něj položila fotografie. Tři, vytištěné z parkovacího protokolu HafenCity: s časovým razítkem, souřadnicemi

na okraji, plochou šedí záběru pořízeného pro kontrolu a nikdy neurčeného k tomu, aby na něm někomu záleželo.

Neřekla nic. Rasmus stál u dveří.

Rechtsanwältin Fuchsová se naklonila, aby si fotografie přečetla dřív, než po nich její klient stihne sáhnout. Správný instinkt. Bylo na nich Lasseho auto — pronajaté Polo, registrace potvrzená — na parkovišti u Kehrwiederstegu ve 19:47. Totéž auto, na stejném místě, ve 20:11. Třetí snímek byl označen 20:58 a stání bylo prázdné.

Povodeň té noci kulminovala v 01:52. Lasseho první výpověď kladla jeho odjezd na *brzké odpoledne, ještě než přišlo varování*.

„Rád bych to vysvětlil,“ řekl Lasse.

„To by se hodilo.,“

Fuchsová se dotkla klientova ramene. „Můj klient—“

„Chci to vysvětlit.,“ Řekl to stolu, ne jedné ani druhé. Pak zvedl oči a to, co mu přešlo přes obličej, nebyla vypočítavost, ale jistá únava — únava muže, který sám sobě lhal déle než komukoli jinému. „Byl jsem tam. Já vím. Potřebuju, abyste pochopila proč.“

Karin čekala.

„Můj otec—,“ Zarazil se, začal znovu. „Dlužil jsem peníze. Ne bance. Nikomu, kdo posílá dopisy a připisuje úroky. Dlužil jsem lidem, co pracují jinak.“

„Kolik.,“

„Šedesát tisíc.“

Rasmus u dveří nevydal ani hlásku. Když na tom záleželo, uměl to.

„Otec měl v trezorové komoře hotovostní rezervu.,“ řekl Lasse. „Hotovost, nějaké cenné papíry na doručitele. Starý firmní zvyk — třetí generace, nikdy nevěřil obrazovkám,

vždycky chtěl mít v trezoru něco hmatatelného. Viděl jsem to jako kluk.“ Otočil ruce dlaněmi vzhůru, gesto, které se nedokončilo. „Myslel jsem, že když tam vlezu během povodně, kdy mají všichni plné ruce práce, vezmu si, co potřebuju, a pak to vrátím. Nikdy by se to nedozvěděl. Nebo bych mu to řekl. Možná by mi pomohl.“ Poslední slova přišla tiše a zdálo se, že ho sama překvapila.

Karin se dívala spíš na fotografie než do jeho tváře. „Proved'te mě tím večerem.“

„Dorazil jsem kolem půl osmé. Měl jsem klíč od schodiště — nechal jsem si ho udělat asi před osmi měsíci. Věděl jsem, kam Greta Lührsová schovává náhradní, když je na dovolené.“ Řekl to bez viditelného studu, což byla svým způsobem upřímnost. „Sešel jsem dolů. Kanceláře byly prázdné — všichni odešli ještě dřív, než varování zesílilo. Tu budovu znám. Znáám povodňové značky, vím, kolik času máte, než se nábreží dostane pod vodu. Měl jsem čas.“

„A ta trezorová komora.“

„Došel jsem do sklepní chodby a protipovodňové dveře už byly zavřené.“ Podíval se jí do očí. „Spuštěné. Schott, ten ocelový — spuštěný, a na něm visací zámek. Zkusil jsem svůj klíč. Klíč od schodiště. Zasunul se a nešel otočit. Špatný profil, úplně špatný pro ten zámek.“ Ohnul pravou ruku, jako by si vybavoval ten mrtvý odpor. „Zkusil jsem to dvakrát. Tak, jak člověk zkouší věc, o které už ví, že se nepohne. A pak jsem odešel.“

„Nic jiného jste nezkusil.“

„Co jiného tam bylo. Nejsem zločinec.“

Rasmus vydal velmi tichý zvuk. Karin se na něj nepodívala.

„Šel jste rovnou ven.“

„Nahoru a ven. Nasedl do auta a odjel. Někomu jsem zavolaal, abych získal čas, a moc se jim to nelíbilo. Pak jsem jel na St. Pauli a strávil noc v hotelu na Hamburger Bergu s mužem jménem Dragan Velić, který mě zásobuje jistými věcmi a kterého vám předám se vším všudy, protože ta ostuda mi teď proti zbytku připadá menší.“

Předal jim Dragana Veliće se vším všudy — jméno, číslo, hotel — se zkroutěnou pečlivostí muže, který konečně narazil na problém, jež dokáže vyřešit tím, že řekne pravdu. Karin si to zapsala a pocítila plochou, věcnou lítost. Ne kvůli dluhu nebo krádeži, kterou plánoval. Kvůli počtům muže, který za tmy přijel k otcovu skladišti, aby si vzal, co potřebuje, našel dveře už zavřené a celé dny nic neřekl, protože proč své přítomnosti tam bylo příliš ponižující přiznat — a protože ten druhý výklad, že ty dveře zavřel někdo jiný, ho prostě nikdy nenapadl.

Nechala Fuchsovou krátce se s klientem poradit. Pak se zeptala na to, na čem záleželo.

„Když jste našel protipovodňové dveře zavřené a zamčené na visací zámek — viděl jste někoho? Cestou dolů, nebo nahoru?„

„Ne.“

„Slyšel jste někoho?„

Zvážil to. „Budova při povodňovém varování mluví. Voda ve fletu se mění, slyšíte, jak se hladina hýbe ve zdech. Měl jsem dojem, že slyším—“ Odmlčel se. „Měl jsem dojem, že slyším čerpadlo. Kalové čerpadlo v komoře, to, co běží, když se nahromadí prosakující voda. Ale zdi byly plné zvuku vody. Nemůžu na to přísahat a nedokázal bych vám říct kdy,„

Karin napsala: *myslí si, že slyšel čerpadlo — nejistý — nespolehlivě*. Položila pero.

„Ten visací zámek,“ řekla. „Na které straně dveří byl,“
Podíval se na ni jako muž, kterého kamsi vedou a on ještě
nevidí kam. „Na vnější. Stál jsem před dveřmi. Byl otočený ke
mně. Proč?“

„Pokračujte,“ řekla Karin.

* * *

Dragana Veliće nebylo těžké najít. Byl snadno k mání tím
způsobem, jakým se lidé stávají snadno k mání, když mají
dost stálou adresu a v určitém řemesle vydrží dost dlouho na
to, aby si spočítali, že spolupráce při určitých otázkách stojí
míň než alternativa. Čtyřiatřicet let, drobný, tmavooký, s ost-
ražitou nehybností. Sešli se s ním v zadní místnosti hotelu na
Hamburger Bergu — v kanceláři, kterou si vedení nechávalo
pro hosty, již nechtěli používat hlavní vchod — a se zaběha-
nou neurčitostí muže, který to už dělal, jim potvrdil: ano, La-
sse Vossberg mu té noci, co přišla povodeň, volal kolem devá-
té; ano, přišel do hotelu; ano, strávili tam noc.

„Byl tady v deset,“ řekl Velić. „V mizerném stavu.,“

„To znamená,“ řekl Rasmus.

„To znamená, že nespál a něčeho se bál, a polovina toho,
co ode mě chtěl, byla věc, za kterou platí, a polovina byl pokoj
s dalším člověkem, zatímco se bouře hnala nahoru po řece.
Usnul kolem druhé. Já odešel o půl čtvrté. Pořád tu byl,“ Po-
krčil rameny. „Znám ho z univerzity. Dělá špatná rozhodnutí.
Lidem neubližuje.“

„Od deseti do po druhé,“ řekla Karin. „To byste řekl
soudci.“

Velić se na ni podíval s čímsi blízkým pobavení. „Komisař-
ko Brandtová, řekl bych to státnímu zástupci, novinářům i
hamburskému starostovi, kdybyste si myslela, že to pomůže.,“

Venku na Hamburger Bergu padal déšť do boku od Labe, listopadovým způsobem — ani ne tak padal, jako spíš vytrvával, počasí, které člověka neudeří, ale spíš ho ohlodává. Neon baru o dvoje dveře dál krvácel růžovou do mokrého chodníku. Rasmus si zvedl límec. Karin se neobtěžovala.

„Takže je v hotelu od deseti,“ řekl Rasmus. „Nemohl se vrátit.“

„Ne.“

„A ten klíč od schodiště, co nesedí na visací zámek—“

„Potvrď to. Oficiálně. Zámečnick, který ho vyrobil, nebo samotný klíč vyzkoušený na mechanismu. Chci to na papíře.“

Rasmus přikývl. Někdy během posledních dnů přestal upozorňovat na to, že se případ posouvá k nehodě a že Leitende chce zprávu do pátku. Ten názor si teď nechával pro sebe.

„Odešel před kulminací,“ řekla Karin, spíš pro sebe. „Dveře zavřené, když přišel — nejpozději v půl deváté. Už zamčené na visací zámek.“ Stála v dešti a dívala se, jak se přístavní světlo rozlévá do oranžova po spodní straně mraků. „Našel je zavřené a nevěděl proč. Vzal to tak, že otec sešel dolů včas a komoru zatěsnil ještě před povodní, jak to ten starý pán někdy dělal.“

„Rozumné.“

„Ano,“ Přitáhla si bundu těsněji — ne kvůli chladu, vyrostla ve Wilhelmsburgu a byl jí většinou lhostejný, ale kvůli tomu obrysu, který se jí utvářel v hlavě. „Rozumné. A roztrhává to časovou osu dokořán.“

„Věděl, že ty dveře jsou zavřené,“ řekl Rasmus. „Dřív než my.“

„Stál před nimi. Je jediný, kdo to řekl nahlas,“ Dívala se, jak kanálem pod nimi nízko proplouvá Schute, tmavá na tma-

vém, světlo na přídi jediná pohyblivá věc na vodě. „Není to v dokumentech. Není to v tiskové verzi. Nikdy jsme nepustili ven, že Schott byl spuštěný a zamčený na visací zámek — jen že se utopil v komoře té noci, co přišla povodeň. Každý, kdo mi řekne, že ty dveře byly zavřené, mi tím říká, že buď stál před nimi, nebo je to ten, kdo je zavřel.“

Rasmus chvíli mlčel. „Dveře byly zavřené do půl deváté.,,

„Nejpozději. Jeho auto bylo na stání od tři čtvrtě na osm. Nešel by rovnou dolů — počkal by, ujistil se, že je tam prázdné. Řekněme dvacet po osmé, než se dostal do chodby. Dveře už zavřené, už zamčené.“ Odmlčela se. „Kulminace byla v jednu padesát dva. Povodeň přelila Kehrwiedersteg až dlouho po půlnoci.,,

Pod nimi se kdesi ve tmě pohybovalo Labe a odnášelo poslední zbytky povodně zpátky ven, hladina pořád ještě o dlaň nad podzimním průměrem. Vodu to nezajímalo.

„Jestli byly dveře zavřené do osmi,“ řekl Rasmus pomalu, „a povodeň přišla až po půlnoci—,,

„Pak je nezavřela povodeň.“ Zbytek nedořekla. Za šestnáct let u vražd se naučila, že vyslovit věc dřív, než ji člověk dokáže prokázat, jí propůjčuje váhu, kterou si nezasloužila — a slíbila si, po tom, co málem provedla Bjarnemu Holmovi ve středu, že se nenechá vést tvarem toho, co by chtěla, aby byla pravda.

Ale myslela si to. Myslela si: dveře byly zatěsněny, ještě než stoupla voda, a zamčeny na visací zámek zvenčí, a existoval klíč, který to udělal — ne ten na Vossbergově těle uvnitř komory, ne Lasseho špatně vyrobená kopie. Kdesi v účetní knize té noci, mezi šestnáctou hodinou, kdy byl v deníku zaznamenán běžící čerpadlo, a okamžikem, kdy Lasse zasunul

svůj nepoužitelný klíč do tmy, se někdo rozhodl, vystoupal po schodech a vyšel ven do vzduchu plného varování.

* * *

Jela zpátky podél řeky, Labe spíš zvuk než pohled po její levici, jeho nízké přílevy a odlivy o nábřežní kámen. Po pravici se vynořilo Špýcharské město — cihlová skladištní čtvrť — Blok O rozsvícený v horním patře, jediné okno, kde někdo z firmy ještě dělal na účtech, které Selma Krohnová otevřela a ještě je celé neotevřela. Karin projela kolem, aniž zpomalila.

Myslela na Lasseho v té chodbě, na muže, který přišel okrást vlastního otce a zastavily ho zavřené dveře, jak stojí ve špatném světle s klíčem, který nesedí na nic — a slyší, nebo si namlouvá, že slyší, čerpadlo. *Nejistý. Nespolehlivé.* Pořád neměla čas smrti, kterému by mohla věřit na půlhodinu přesně; jen opatrné rozmezí Inken Sahinové a hodinky, zastavené na jeho zápěstí v 22:41, hodiny před povodní, na kterou se to později svede. Čerpadlo, o němž provozní deník dušoval, že běželo v šestnáct hodin, vyzkoušené a odškrtnuté Vossbergovou vlastní rukou.

Jela dál. Přístavní světla jí klouzala zrcátky.

Klíč se špatným profilem. Lasseho, vyrobený pro dveře od schodiště, příliš široký a se špatným tvarem pro visací zámek — tvar, který nesedl na nic z toho, co trezorová komora žádala. *Zkusil jsem to dvakrát. Tak, jak člověk zkouší věc, o které už ví, že se nepohne.*

Tři klíče k tomu zámku. Spočítané, a spočítané znovu. Vossbergův, na jeho těle. Maritin, v kancelářském trezoru, na papíře. A třetí, který držel — jak to Karin před třemi dny zanesla do inventáře a ještě na to netlačila — vykonavatel závěti, pro řádnou správu pozůstalosti.

Ještě ho nepožádala, aby ho předložil.

Thea Reentse se ještě nezeptala na spoustu věcí.

Tak tedy zítra. Sedne si s Bjarnem Holmem ohledně certifikátů a povodňové hlídky a té věci v zásuvce psacího stolu, o které Rasmusovi ještě neřekla. A pak se obrátí k Theovi Reentsovi a vyrovnaně ho požádá, aby vysvětlil, kde byl ten večer. A aby jí ukázal ten klíč.

Děšť přitvrdil, když přejížděla zpátky k Osterbrookku. Pod mostem ležel fleet černý a po okraj plný tichých nočních záležitostí. Cítila Labe i odtud — brakické, studené, pach hluboké vody, která urazila dlouhou cestu, aby byla přesně tam, kde je.

Krátce pomyslela na Mattise, jako vždycky poblíž přístavu po setmění. Pak ho uložila zpátky tam, kde si schovávala věci, na které si ještě nemohla dovolit pohledět zpřima, a jela domů.

Tichá penze

Wilhelmsburg voněl jinak než zbytek města. Karin tu vyrostla a cítila to pokaždé, když ji U-Bahn vezla zpátky přes Labe — naftou z bunkrů a přílivovým bahnem a pod tím vším něčím sladším: cukrovary, kterým její otec říkal jediná poctivá vůně Hamburku. Šla od stanice s vyhrnutým límcem proti dešti, který se nedokázal odhodlat, kolem Edeky, kolem vietnamské hospůdky se zarosenými okny a kolem pneuservisu, který stál tam, kde za jejího dětství býval obchod s lodními potřebami. Jiný povrch. Stejná půda.

Bjarne Holm bydlel ve třetím patře osmdesátkového paneláku na Veringhöhe, v domě s funkčním výtahem a schodištěm, kde to páchlo vařením a slabým příznakem plísně, jaký visel v každém domě takhle blízko staré povodňové čáry, jako by si voda pořád pamatovala, kam až sahala. Předem zavolala. Otevřel dřív, než stihla zaklepat.

Byl to velký muž, který měkl v ramenou, jak to velkým mužům dělá práce, jež je kdysi tvarovala, a teď ustupuje. Šedý svetr, kalhoty s pečlivým puky. Za ním byl byt uklizený způsobem člověka, který žije sám a ještě se docela nevzdal: čistá

kuchyň z předsíně, model ewerové bárky na parapetu, rádio předčítající dopravní zpravodajství nikomu.

„Komisařko Brandtová,, řekl a ustoupil.

Dvakrát nabídl kávu. Dvakrát odmítla, sedla si ke kuchyňskému stolu a položila si zápisník na voskované plátno. Posadil se naproti, podíval se na své ruce, pak na ni, a ona viděla v jeho tváři únavu muže, který si nějaký rozhovor nacvičuje už několik dní.

„Chcete mluvit o těch certifikátech,“ řekl.

„Ano,,

Kývl ke stolu — ne tak docela s úlevou. Spíš jako muž, který položí něco hodně těžkého, o čem ví, že to bude muset zase zvednout, ale je na okamžik vděčný za podlahu.

„Začalo to—“ Zarazil se. „Chcete to celé,,

„Kdy. Jak. Jak dlouho. Kolik toho.“

Pověděl jí to. Hlas měl klidný, bez sebelítosti i bez sebeomlouvání, a ona si toho všimla: byl sám sobě pečlivým svědkem. Začalo to před jedenácti lety, když firma ztrácela zakázky východoafrickým dovozcům, kteří nabízeli arabiku za ceny, vedle nichž vypadalo poctivé makléřství jako cesta do záhuby. Začal upravovat certifikáty o původu — ne divoce, ne z ničeho, jen lehce změkčoval provenienci, vyměňoval papíry jedné jakosti za papíry druhé. Nic, co by někomu ublížilo, řekl, a pak se jako by uslyšel, a zarazil se.

„Vím, jak to zní,, řekl.

„Kolik zásilek?“

„Za ty roky — to bych musel pořádně projít. Třicet. Víc.,,

„Věděl o tom pan Vossberg?“

„Ne, dokud Selma Krohnová nezačala s auditem.,, Podíval se na ewerovou bárku. „Zavolal si mě. Před třemi týdny. Měl její první čísla a jeden z certifikátů, které označila.“ Pauza.

„Nekřičel. To bylo to nejhorší. Křik bych byl unesl. Jen položil ten papír na stůl, úplně tiše, a řekl — *wie lange, Bjarne.*„

Jak dlouho, Bjarne.

„Co jste mu řekl?“

„Všechno.“ Přejel jedním palcem po druhém. „Poslouchal. Něco si poznamenal. Pak řekl, že si bude muset rozmyslet, co bude dál. To bylo všechno. To byl poslední opravdový rozhovor, který jsem s ním měl.“

Karin nechala pero v klidu. „Měl jste strach? Z toho, co by mohl udělat?„

„Myslel jsem, že půjde na policii. Nebo na Handelskammer. Měl by na to plné právo. Týden jsem nespál.“ Pohlédl na ni. „Pak byl mrtvý.“

Nechala ticho usadit. Venku přejela tramvaj a okna se zachvěla v rámech.

„Povězte mi o té noci, kdy přišla povodeň,“ řekla.

Narovnal se. „Protipovodňová pohotovost. THW, sekce Wilhelmsburg, od šestnácti hodin. Varování přišlo kolem poledne — ohlásil jsem se, jakmile jsem to upozornění viděl. Měli jsme před sebou celou noc.“

„Velitel služby?“

„Heinz Paulsen. Bude mít prezenčku.“

Měla ji už dávno — vytištěnou to ráno, přečtenou ve vlaku. Třiadvacet jmen, příchod v 16:00, směny střídající se nocí, a Bjarne Holm na každé stránce: nábřeží v 18:00, čerpací stanice v 21:15, obchůzka hráze ve 23:30, vyhodnocení ve 03:45, když vrchol konečně přešel a voda se začala neochotně vracet. Dvaadvacet dalších jmen u stejných hodin, stejných stanovišť.

Položila prezenční listinu na stůl mezi ně. Podíval se na ni bez překvapení.

„Budu dnes potřebovat Paulsena,“ řekla.

„Řekne vám totéž. Byli jsme tam všichni.“ Dotkl se okraje stránky, jako by si ověřoval, že je skutečná. „Nemohl jsem být v Bloku O. Byl jsem tady. Na vodě. Celou noc.“

„Já vím,“ řekla Karin.

Vzhlédl.

„Já vím,“ řekla znovu. „Potřebovala jsem vás to slyšet říct a potřebovala jsem se přitom dívat. To je něco jiného než vědět to z papíru.“

Mlčel. „Stačí to? Pro vyšetřování?“

„Prezenčka a Paulsen budou stačit.“ Odložila papír. „Nejsem tu kvůli vašemu alibi, pane Holme. Jsem tu, abych pochopila ten audit. Co hledal. Co našel.“

„Myslel jsem, že to, co hledal, jsem byl já.“

„Já taky,“ řekla. „Nějakou dobu.“ Pauza. „Něco byste měl vědět. Něco, co jsme našli v papírech pana Vossberga.“ Cestou vlakem to obracela ze všech stran a k žádnému čistému rozhodnutí nedošla, a tak udělala jedinou věc, která jí připadala poctivá — řekla to rovnou. „Dopis. Napsaný, podepsaný, datovaný čtyři dny před jeho smrtí. Adresovaný vám.“

Něco se pohnulo v jeho tváři. Ne mnoho — jen posun v jejích plochách, kterého by si nevšimla, kdyby se nedívala.

„Chtěl vám nabídnout předčasný odchod do penze,“ řekla. „Plný důchod, za všechna vaše odsloužená léta. Dopis mluví o *langjährige außergewöhnliche Verdienste* — dlouhých letech mimořádných zásluh. O certifikátech nepadne ani slovo. Říká jen, že podle něj přišel čas, že firma, jaká je, nedokáže náležitě ocenit, co jste jí dal, a že chtěl, aby o vás bylo postaráno dřív, než začne jakákoli restrukturalizace.“

Zarazila se. V bytě bylo úplné ticho.

„Tohle napsal,“ řekl Bjarne. Nebyla to otázka.

„Vlastní rukou. Dvakrát opravený. Dole podepsaný.“

Za oknem se déšť rozhodl a teď padal naplno, brázdil sklo, plnil okapy. Ewerová bárka zachytila šedé světlo a podržela ho.

Dívala se, jak se s tím vyrovnává. Viděla muže v výsleších plakat a viděla je to odmítat a viděla je dělat to, co dělal Bjarne Holm, což bylo něco mezi tím: zadržovaný dech, jedno pomalé mrknutí, sevřené rty, jak tělo prosadilo prostou kontrolu nad něčím, co chtělo být větší než celá místnost. Neodvrátila zrak. Připadalo jí důležité neodvrátit zrak.

„Věděl to,“ řekl Bjarne nakonec. „A přesto se chystal—“

„Ano.“

„Ježíši., Tiše. Pak: „Odpust’te.“

„Není co odpouštět.,“

Položil ruce naplocho na voskované plátno. Přístavní ruce, mozoly teď měknoucí. „Nechystal se mě zničit.“

„Ne. Už se rozhodl, že jste jiný druh problému než cokoli dalšího, co našel.,“ Volila slova opatrně. „V dopise píše, že udělal rozdíl. Že našel ještě něco jiného. Něco, co potřebovalo jiný druh pozornosti.“

Viděla, jak to dopadlo — ne celé, ale obrys: že audit byl odkloněn mimo něj, k něčemu většímu. Byl skladník; rozuměl zátěži. Rozuměl okamžiku, kdy se váha věci přenese do jiného bodu.

„O žádném úschovném účtu jsem nic nevěděl,“ řekl. „O žádném jiném problému. Znal jsem svůj vlastní svinčik a myslel jsem, že je dost zlý.“

„Byl. Je.,“ Žádné odsouzení v tom nebylo. „Ale není to, co ho zabilo.“

Vstřebal to. Ve vedlejším pokoji rádio přešlo k vodočtům, hlas předčítal hladiny v Cuxhavenu a na St. Pauli s vycvičenou

neutralitou někoho, kdo bere příliv jako fakt života, ne jako hrozbu.

„Co se mnou bude teď?“, zeptal se.

„Certifikáty jsou věci pro Staatsanwaltschaft. To nepřísluší —“

„Rozumím.,“

„Co vám můžu říct,“ řekla a cítila tíhu toho, jak to říká, podivnost toho, že dělá něco takhle měkkého v místnosti, kde náhodou je voskované plátno a model lodi, „je, že ten dopis existuje. Je ve spisu. Každý, kdo bude váš případ posuzovat, uvidí, že Henning Vossberg měl jasnou představu, jak vaši věc řešit, a že si ji utvořil a sepsal dřív, než zemřel.,“ Pauza. „Nemůžu mluvit za to, jak rozhodne státní zástupce. Ale ten dopis tam je.“

Kývl. To bylo vše.

Napsala pár řádků. Pak se ho zeptala na to, kvůli čemu přišla osobně, místo aby s prezenčkou poslala Rasmuse: na audit. Kdy Selma Krohnová dorazila. Co chtěla. Které spisy dostala.

„Pro začátek všechno šest let zpátky,“ řekl Bjarne. „Fakturace, přeprava, odsouhlasení svěřenského účtu. Důkladná. Tichá holka. Položí správnou otázku a necukne, ani když je odpověď ošklivá.“

„Svěřenský účet,“ řekla Karin. „Ptala se vás na něj?“

„Ptala se, co o něm vím. Řekl jsem jí, že nic — jsem od skladu, ne od financí. Zdálo se, že už věděla, že táhne za špatný konec.,“

„Řekla proč?“

„Řekla, že ty sumy jsou příliš velké a oprávnění příliš konzistentní na to, aby to byl problém skladu.,“ Pohlédl na ni vy-

rovnaně. „Věděla, co hledá. Nebo si spočítala, že něco na vrcholu firmy je jiné zvíře než cokoli na mé úrovni.“

Příliš velké. Příliš konzistentní. Karin si to zapsala. Myslela na vytištěný e-mail založený v deskách plných zoufalství, dvakrát podržený rukou Henninga Vossberga.

Přejela ostrov k depu THW a našla Heinze Paulsen a přesně takového, jakého si ho představovala: šedesát let, ošlehaný, beze spěchu. Trvalo mu deset minut, než našel prezenční listinu, a vydal ji bez okolků, potvrzoval každý řádek s pečlivostí muže, který chápal, že záznamy existují právě pro taková rána. Po hrázi šel ve 23:45 s Bjarnem Holmem. Pamatoval si jejich řeč: vodočty, druhou čerpací stanici, jestli povodeň přeleze vnitřní zeď. Pamatoval si Bjarneho baterku. Pamatoval si to, protože Bjarne byl nejzkušenější muž v sekci, a za takových podmínek Heinz Paulsen na zkušené muže dával pozor.

Poděkovala mu a vyrazila zpátky k přístavnímu tunelu. Déšť se ztenčil na šed', která ještě nebyla deštěm, ale ani jím nebýt nepřestala — *Nieselregen*, otcovo slovo pro výchozí počasí toho města, příliš slabé, aby se před ním schovalo, příliš vytrvalé, aby se na ně zapomnělo. Přejela do HafenCity, zaparkovala u starého Kaispeicheru a chvíli seděla s vypnutým motorem.

Falešné stopy mají při rozuzlení působit jako úleva, a někdy působí. Tahle ne. Tahle byla jako dveře, které se rozevrou do větší místnosti.

Bjarne udělal, co udělal, ze špatně umístěné věrnosti firmě, která už tak krachovala — upravoval čísla, aby umírající obor vypadal o trochu méně mrtvý. Třicet let služby. Jedenáct

let drobné nepoctivosti. A na konci muž, který to věděl a rozhodl se ho nezničit, a napsal ten milosrdný dopis, a zemřel dřív, než ho stihl odeslat.

Skutečný cíl auditu ležel výš.

Pomyslela na větu Selmy Krohnové, jak jí ji Bjarne přinesl zpátky: *příliš velké, příliš konzistentní*. Pomyslela na e-mail, který vyfotila v trezorové komoře, ve složce, kterou si přečetla jako katalog zoufalství — *nur durch die mandatierte Kanzlei autorisierbar*. Schvalitelné jen pověřenou advokátní kanceláří. Zaprotokolovala to a šla dál, protože lovila to nejbližší, to rodinné, ostrý zřejmý motiv. Minula to, jako se mívá rádek v provozním deníku, který vypadá rutinně — *čerpadlo zkontrolováno, čerpadlo funkční, nic v nepořádku* — dokud ho nepřečtete znovu a nepochopíte, co znamená čas napsaný vedle něj.

Úschovní účet firmy. Spravovaný advokátní kanceláří. Třicet let.

Podívala se mokrým čelním sklem na Elbphilharmonii stojící nad starou cihlou, její skleněná vlna chytala nízkou oblačnost a držela ji, ani Hamburk, ani ne-Hamburk, krásná tak, jak bývají věci bez paměti na to, co nahradily. Byl odliv. Fleety budou ukazovat svoje piloty, voda klesne k bahnu barvy železa, racci budou obracet obnažené okraje.

Pomyslela na Henninga Vossberga, jak si každé ráno natahuje otcovy hodinky. Na kapesní diář s jediným záznamem v poslední kolonce — *T.R. 16:30*. Na Thea Reentse naproti sobě v salonu Vossbergových, s jeho ohleduplným smutkem, jeho jemnými návrhy, jeho dlouhým vyleštěným zvykem být nejužitečnějším člověkem v místnosti.

Vyslýchala ho dvakrát a shledala ho přesně takovým, jak se nabízel: důkladným, vřelým, ve své ochetě lehce vtíravým.

Odložila si to jako způsob muže odjakživa zvyklého být nepostradatelný.

Teď jí to došlo, tak jak jí věci docházely — ne jako záblesk, ale jako pomalá, přílivem hnaná jistota — že nejužitečnější člověk v místnosti není vždy ten, kdo tu místnost miluje nejvíc. Někdy je to ten, kdo si nemůže dovolit být z ní vyhnán.

Vytáhla telefon a zavolala Rasmusovi.

„Potřebuju kompletní klientskou knihu kanceláře Reents,,
řekla. „Co dovolí právní cesta. Provozní účty, fakturaci, cokolli, co se kříží s Vossbergem. Rozjed' příkaz.“

„Takže Bjarne je čistý.,,

„Na hrázi, dvaadvacet svědků. Čistý celou noc.“

Pauza. Slyšela, jak si to přemapovává, jak to dělal — ne pomalu, jen pečlivě. „To znamená—,,

„Nepředbíhej,“ řekla. „Sežeň mi finance Reentse. Pak si promluvíme.,,

Zavěsila a ještě chvíli seděla v tichém autě. Déšť teď přestal úplně, nebo spíš oblačnost klesla do výšky deště, takže všechno bylo mokré, aniž by padalo — nepočasí pozdního hamburského odpoledne. Daleko venku se po Labi pohyboval kontejnerový obr, ohromný a beze spěchu, tak jak se vážná práce přístavu pohybovala vždycky.

Pomyslela na Henninga Vossberga v jeho skladu, ve vůni staré kávy, cihel a řeky, jak drží vytištěnou stránku se dvěma podržnými řádky. Jak ji obrací v rukou. Jak se rozhoduje.

Byl to muž, který zvolil milost pro toho, kdo mu dlužil míň.

Těžko věřila, že by se nějak nepokusil zvolit milost i pro toho, kdo mu dlužil víc. Nějaké setkání. Nějaké soukromé zúčtování. Nějaký pokus vyřídit to bez policie a soudů a veřejné zkázy třicetiletého přátelství.

T.R. 16:30.

Nastartovala. Příliv se začal obracet.

Koncert

Vila v Harvestehude stála na konci lipové aleje, jejíž listí minulý týden spláchl déšť, takže teď černé mokré větve dělily listopadovou oblohu jako praskliny v porcelánu. Karin zaparkovala služební vůz u obrubníku a chvíli zůstala sedět. Někdo nechal u vchodu svítit zahradní lampu. Devět hodin dvacet ráno, a venku byla už taková tma jako za polední mlhy.

Petersena nechala ve městě, ať prověří prodej vstupenek v Laeiszhalle. Měl sehnat účtenku z pokladny, výpis z kreditní karty, šatnový lístek — všechno, co dělá z alibi fakt místo tvrzení. Zvonila sama.

Antje Vossbergová otevřela osobně. Měla na sobě černou, ale ta černá byla z drahého, nadčasového druhu, který vypadal spíš jako rozhodnutí než jako smutek. Šedesát šest let, bílé vlasy upravené dozadu, ruce, které zůstávaly v klidu. Beze slova pustila Karin dovnitř.

Vnitřek byl takový, jak si ho Karin pamatovala: vysoké stropy, ztlumené světlo, nábytek, který nechtěl nic dokazovat. Na římse krbu nestála fotografie Henninga Vossberga. To padlo do oka už při první návštěvě a padlo to do oka i teď.

„Kávu,“ řekla Antje Vossbergová. Nebyla to otázka.

„Děkuji, ne.,“

Posadily se proti sobě. Starší žena čekala s trpělivostí někoho, kdo se naučil, že čekání je málokdy tak nebezpečné, jak věří netrpělivost druhých.

„Večer té bouře,“ řekla Karin. „Noc ze sedmnáctého na osmnáctého října. Potřebuji přesný popis, kde jste byla, od chvíle, kdy jste opustila dům, do chvíle, kdy jste se vrátila.,“

„Na to už jste se mě ptala.“

„Ted' se ptám s papírem.,“ Karin si položila blok na koleno. Ne dramaticky, jen jako fakt.

Antje Vossbergová se nenaklonila dozadu ani dopředu. „Byla jsem v Laeishalle. Schubert, smyčcový kvintet C dur. Představení, které jsem měla zamluvené od října, ještě když se Henningovi vedlo dobře. Šla jsem sama, ale cestou jsem potkala Hannelore Sieversovou — Hannelore Dreyer-Sieversovou, to jméno znáte —, a druhou polovinu jsme poslouchaly spolu a pak si daly skleničku v přestávkové hale. Doma jsem byla krátce po jedenácté.“

Hannelore Dreyer-Sieversová: vdova po bývalém soudci Vrchního zemského soudu. Karin to jméno skutečně znala, ne z hamburského společenského života, ale protože se jednou musela mihnout u případu, který se týkal zděděného jmění toho muže. Bezvadný svědek, pokud člověk něco takového potřeboval.

„Paní Dreyer-Sieversová si na ten večer vzpomene?,“

„Vzpomene si velmi dobře. Hannelore si pamatuje každou změnu programu od roku 1987.“ Sotva znatelný náznak čehosi — ne tepla, ale snad jeho vzdálené předzvěsti. „Ten kvintet shledala bezútešným. Já ho shledala přiměřeným.,“

„Vstupenky—“

„Na mé jméno, kreditní kartou, a v šatně jsem odevzdala kabát. Šatnový lístek je pořád v kabátě. Visí tamhle.“ Pohnula hlavou k předsíni.

Karin si to poznamenala. Ne proto, že by zapomněla, ale protože psaní mluvilo vlastní řečí.

Pojistka byla na řadě dál, a Karin se k ní blížila zešikma zdola, jako se zachází s křehkým předmětem. Ptala se na smlouvu, na plátce pojistného, na oprávněnou osobu, jako by to byl povinný formulář.

Antje Vossbergová odpovídala bez obrany a bez obracení očí v sloup. Rizikové životní pojištění uzavřené v devadesátých letech, přeměněné na investiční rentu osmnáct měsíců po změně struktury pojistného — Karin si přesné podmínky nechá potvrdit od Petersena, ale to, co jí ta žena líčila, neznělo jako motiv. Znělo to jako manželství, které potichu odbouralo svou pojistně-úřední stránku, jako dům, který člověk pomalu vyklízí, protože přestal věřit, že v něm zestárne.

„Henning hlavní pojistky před lety převedl. Na firmu. Žil pro firmu.“

„Jména firmy,“ řekla Karin. „To by teď připadlo dědicům.“

„Marit a Lassemu. Ne mně.“ Žádná hořkost. Suše, jako sdělení o počasí. „Vedli jsme oddělené majetky, skoro od začátku. Mám peníze z vlastní rodiny. Nebylo to tajemství.“

Nebylo. Karin to prověřila. Antje Vossbergová rozená Reimersová, vnučka obchodníka s textilem z Altony, vlastní portfolio, vlastní nemovitosti, vlastní jméno na účtu, kterého se Henning Vossberg nikdy nedotkl. Manželství bylo v lecčems dvojí samotou, jež zdvořile koexistovala pod jednou střechou.

„Někdo tu byl,,“ řekla Karin. „Před lety. Jiný muž.“

Antje Vossbergová se na ni podívala — ne ostře, spíš se zájmem, který sám sebe překvapil. „Jak to víte?,,

„Staré řeči. Nic doloženého.“

„Ne.,“ Žena sepjala ruce. „Ernst Haller. Je devět let mrtvý. Infarkt. Obchodoval se starožitnostmi, tady ve městě. Bylo to před šestnácti lety, sedmnácti, už si přesně nevzpomínám. Henning to věděl. Mluvili jsme o tom jednou, a pak už ne. Manželství to nezměnilo, protože na něm nebylo co měnit.“ Odmilka. „Manželství už dávno bylo to, co bylo.,“

Karin si nic nezapsala. Bylo to sdělení, které nezanechávalo stopu, protože nikam nevedlo. Mrtvý muž, vyhaslá aféra, manželství, které vystydlo už dřív.

Chtěla vstát, ale Antje Vossbergová řekla: „Smím vám něco ukázat?“

Bylo to poprvé, co starší žena nabídla něco, co neodpovídalo na přímou otázku, a Karin se posadila zpátky.

Antje Vossbergová přešla k psacímu stolu v rohu — těžký dub, který také vypadal spíš jako rozhodnutí než jako dekorace — a otevřela zásuvku. Přinesla obálku, už otevřenou, a položila ji před Karin na konferenční stůl.

„Hledala jsem to, co jste tu byla naposled. Trvalo to den, protože jsem zapomněla, kde to je.,“

Dopis byl psaný rukou, na Henningově dopisním papíře — Karin tu ruku poznala okamžitě, tu samou, která v provozním deníku protokolovala zkoušky čerpadla, tu samou, jež podtrhávání chápala jako vyjádření názoru. Byl datovaný do března předchozího roku.

Žádný dopis Antji. Dopis sobě, nebo papíru — ten druh dopisu, který člověk píše, aby si srovnal rozhodnutí, ne aby ho odeslal. Karin si ho přečetla dvakrát.

Henning Vossberg v něm psal o firmě, o únavě, o pocitu, že zdi budovy nejsou totéž jako význam, který do nich člověk vložil. Psal, že má čím dál silnější pocit, že vidí sám, co vidí: čísla, která nesedí, když se na ně člověk dívá dost dlouho. Psal, že nejtěžší na tom, co zamýšlí, nejsou důsledky — vyvozovat důsledky byl zvyklý —, nýbrž že bude muset učinit rozhodnutí, které odkládal přes třicet let, protože člověku, o něhož jde, věřil víc než sám sobě.

Jméno neuvedl.

„Ten dopis nikdy neodeslal,“ řekla Antje Vossbergová. „Ani ho nezalepil. Našla jsem ho v nejspodnější zásuvce, pod starými výpisy z účtu.“

Karin dopis položila zpátky. „Kdy jste to četla?“

„Na jaře. Poté co mi řekl, že najme účetní na audit. Neptala jsem se proč. Nebyla to moje firma.“, Odmlka. „Ale na ten dopis jsem myslela.“

„Uvedl někdy jméno? V téhle souvislosti — někoho, komu svěřil čísla. Někoho zvenčí.“

Antje Vossbergová vstala a přistoupila k oknu. Zahrada za ním byla šedá, křoví neostříhané a mokré. „Henning ve firmě věřil velmi málo lidem. To byla jeho chyba, pokud to byla chyba. Věřil, že loajalita je něco, co se buduje tím, že ji člověk projeví první.“ Neotočila se. „Většina lidí, kterým věřil, byli ve firmě. Bjarne. Marit, po svém. Lasse — přestal Lassemu věřit, ale nikdy nepřestal doufat.“, Krátké ticho. „A pak tu byl Theo.“

To slovo přišlo bez tlaku. Ale Karin ho slyšela jako závaží, které někdo položí na zem.

„Theo Reents.,,

„Ano.“ Antje Vossbergová se odvrátila od okna. „Třicet let. Henning s ním jednal jako s bratrem. Víc než s bratrem — Henning nebyl dobrý v tom být bratrem; žádného neměl. Ale Theo tu byl vždycky. K obědu, na Vánoce, u všeho, co potřebuje právníka. Henning mu dal plnou moc, kterou by si sám pro sebe ani nevyhradil.,, Hlas zůstal plochý, jako hlas podávající zprávu. „Jestli někdo mohl vidět, co viděl Henning — ať už viděl v těch posledních týdnech cokoli —, byl to Theo. A jestli Henning někomu věřil, aniž to kdy prověřil, byl to Theo.“

„To zní jako výpověď’,,, řekla Karin.

„Je to pozorování.“ Antje Vossbergová se zase posadila. Ruce jí klidně spočinuly na kolenou. „Neříkám, co to znamená. Knihy neznám. Byla jsem mimo firmu a byla jsem čím dál víc mimo manželství. Ale jestli se mě ptáte, kde Henninga nakonec bolelo — ne bolest z firmy, ne z Lasseho, ne z Marit —, pak to byla tahle důvěra. Ta neprověřená, neomezená důvěra, kterou někomu dal.,,

Podívala se na Karin.

„Henninga jsem nemilovala, dlouhá léta ne. Není lehké to říct, ale je to pravda, a jsem příliš stará na to, abych pro to volila oklikou. Nechtěla jsem, aby se utopil. Ani jsem neplakala. To jsou dvě různé věci.“ Così v tichu místnosti se posunulo, sotva znatelně. „Ale byl to přesný člověk. Nejpřesnější, jakého jsem znala. A jestli byl v posledních týdnech života neklidný, nebylo to kvůli počasí.,,

Venku na lipové aleji vytáhla Karin z kapsy telefon. Petersen se ozval po dvou zazvoněních.

„Vstupenka je na její kreditce, koupená třetího října. Lóže vlevo, druhý balkon. Mám pokladní: vzpomíná si na paní Vossbergovou, protože chodí pravidelně. Dreyer-Sieversová byla v sále taky, stojí na seznamu hostů společnosti. Šatna má ještě otevřeno — účtenku můžete vyzvednout dnes odpoledne.“

„Dobře.,“ Karin stála u vozu a dívala se na mokré větve nad alejí. „Antji Vossbergovou škrtněte.“

Krátká pauza. „A co jste si z toho rozhovoru odnesla?„

Karin myslela na dopis v zásuvce, na slovo *Theo*, které padlo bez tlaku. Na jméno, které vdova nabídla z vlastního ticha, jako někdo, kdo obrací kámen, ne protože pod ním chce něco najít, ale protože tam leží už příliš dlouho.

A přistihla se, jak v tom hledá víc, než bylo k nalezení. Vyhaslé manželství, mrtvý milenec, hořký a přesný stesk staré ženy nad mužem, kterého přestala milovat — z toho lze utkat motiv, když člověk dost chce. Karin chtěla. To na ní bylo to nebezpečné a věděla to. Nějaká část jí pořád stála na steinwerderském pontonu před šestnácti lety a odmítala uvěřit, že voda je nevinná. Voda nikdy nebyla nevinná. Ale lidé občas ano.

„Zatím nic použitelného,“ řekla. „Ale jed'te na obvodní soud. Chci listinu o výkonu závěti Thea Reentse. Úplný seznam plných mocí a účtů, ke kterým měl přístup.,“

Petersen chvíli mlčel. „Myslíte si—“

„Nemyslím si nic. Prověřuji, co je prověřitelné.,“ Otevřela dveře vozu. Vítr přinesl od fletu pach tlejícího listí a mokrého asfaltu, i sem, doprostřed Harvestehude, kde voda neměla

žádné viditelné spojení. Slyšet ji nebylo nikdy. Ale byla tu pořád, pod vším.

Rozjela se zpátky do města.

Účetní složka

Selma Krohnová bydlela v kanceláři, která nebyla kanceláří. Podnájem v coworkingu v Rothenbaumu — tři desky stolu, polovina sdílené tiskárny, lampa s ohebným krkem skloněná dolů jako čáp nad mělčinou — a přesto v tom prostoru cosi drželo přísný řád. Složky ležely v pravém úhlu ke kraji desky. Dva monitory souměrně vedle sebe. Šálek kávy na podtácku, ne na papíru, ne na složce. Jednatřicetiletá žena si sedala k pracovnímu stolu tak, jako by se chystala k výslechu, který ještě nezačal.

Karin přišla sama. Rasmus byl v Eppendorfu, čekal na závěrečné vyjádření dr. Sahinové k odřeninám na Vossbergových předloktích — kontuze konzistentní s tím, že bojoval s dveřmi, nebo prostě s vodou. Záleželo na výkladu. Karin nechtěla, aby cokoli záleželo na výkladu. Chtěla čísla.

„Komisařko Brandtová.“ Krohnová nevstala, jen zvedla oči od monitoru a ukázala na druhou židli. Dívčí jméno, žádné dívčí způsoby. „Čekala jsem vás dřív.,“

„Přišla jsem, jakmile to šlo.“ Diplomatické. Pravda byla, že Karin musela nejdřív odbavit vdovu — sedět v tichu Harvestehude, poslouchat Antje Vossbergovou, jak mluví o Laeisz-

halle a o tom, jak člověk přestane někoho milovat: ne dramaticky, jen každý den o trochu míň, jako když se z hrnce odlévá voda, až je prázdný. Pak pojišťovny. Risikolebensversicherung z osmdesátých let, převedená do splaceného stavu už v roce 2009, snížené plnění pro případ smrti pouhých dvaadvacetic tisíc, a v sedmnáctém i to přeepsané na nemovitost v Harvestehude, která se vyplácí při prodeji, ne při úmrtí.

Což Antje odečetlo. Úhledně, bez dramatu, tak jak to Karin měla nejradši.

„Jste forenzní účetní,“ řekla Karin, posadila se a položila na stůl diktafon. „Pan Vossberg vás najal krátce před smrtí.“

„Devět dní,“ Krohnová měla čísla po ruce, jako by je skladovala v jiné části mozku než zbytek světa. „Ozval se devátého října. Chtěl nezávislý pohled na finanční toky za posledních šest let. Konkrétně na treuhandkonto — účet, kde se spravují klientské prostředky a předdodávkové platby.“

„Treuhandkonto,“ Karin si to napsala, ač to věděla. Psaní jí pomáhalo myslet. „Kdo ten účet spravoval?“

„Formálně Vossberg & Söhne. Prakticky — a to je to slovo — mandátní externí poradce. Svěrenecký charakter, takže každou autorizovanou transakci podepisovala kancelář s trvalým mandátem. Pro Vossberg & Söhne to byl třicet let doktor Theo Reents.“

Karin přestala psát. Nechala pero ležet.

Antje Vossbergová včera řekla skoro mimochodem, jako by mluvila o počasí: *Jediný člověk, kterému Henning opravdu věřil — k vlastní škodě — byl Theo*. Karin to tehdy uložila stranou, jako se ukládají věci, jejichž cena ještě není zřejmá. Teď začínala být.

„Pokračujte.“

Krohnová otočila jeden monitor k ní. Tabulka, sloupce čísel, červeně odchytky. Té červené bylo víc, než Karin pohodlně

sněsala.

„Za šest let proběhlo z treuhandkonta dvě stě třicet sedm transakcí autorizovaných podpisovým oprávněním Reentsovy kanceláře. Většina legitimních — soudní poplatky, notářské zálohy, klientská escrow plnění. Ale sto dva převodů míří na účet DE18 2005 0550 —, vytiskla list a posunula ho přes stůl „— který v obchodním rejstříku nevede na žádného klienta Vossbergů, na žádného dodavatele, na žádnou logistiku. Vede na komanditní společnost se sídlem v Lüneburgu, zapsanou v roce 2017.“

„Či komanditní společnost?„

„To trvalo dýl.“ Řekla to bez omluvy, jako fakt o délce práce, ne stížnost. „Vlastnictví je vrstvené přes dvě úrovně. Ale jednatelům konečného příjemce je Thorsten Reents. Theův bratranec. Účet de facto slouží jako přestupní stanice — peníze přijdou, leží čtyři až osm dní, pak zmizí do provozních nákladů Reentsovy kanceláře v Hamburku.,,

Karin položila dlaň na list. Nehýbala se.

„Kolik?“

„Za šest let.,, Krohnová sjela prstem ke dnu sloupce. „Šest set čtyřicet tisíc eur. Přibližně. Ještě dohledávám protějšek u šesti převodů z roku 2021.“

Šest set čtyřicet tisíc. Karin si to v hlavě rozprostřela na roky, na měsíce, na to, co takový odtok znamená pro firmu obchodující s kávou ve stárnoucím Speicherstadtu — cihlové skladištní čtvrti, kde nájmy stoupají a marže klesají. Bjarne Holm falšoval certifikáty, aby firmu udržel naživu. Henning o Bjarnovi věděl a rozhodl se ho propustit se slušností. A zatímco myslel na Bjarneho, poslal Selmu Krohnovou na treuhandkonto.

Bjarne byl spodní vrstva. A spodní vrstva vedla vzhůru.

„Kdy se pan Vossberg dozvěděl, co jste našla?„

„Průběžnou zprávu jsem poslala dvanáctého října.“ Krohnová vytáhla z modré složky dvoulist a posunula ho po stole. „Tohle je jeho odpověď’.,

E-mail z Henning.Vossberg@vossberg-soehne.de, třináctého října, 09:14 ráno. Krátký, přesný, bez okolků:

Frau Krohnová — výborně. Přípravte prosím vše pro schůzku s Theem. Chci čísla čistě seřazená a každý doklad po ruce. Termín Vám řeknu.

Pod tím podpis. Žádné jiné slovo.

Karin přečetla e-mail dvakrát. Pak ho přečetla potřetí, větu po větě.

Přípravte prosím vše pro schůzku s Theem.

Vybavila si kancelář v Bloku O na Kehrwiederfleetu ráno po nálezu, když ještě nevěděla, jestli je to případ, nebo jen starý muž a zlá noc. Stůl pod papíry, vytištěné e-maily úhledně seřazené, ty nejdůležitější podtržené modrým perem. A mezi nimi — vytažený z té hromady ve chvíli, kdy hledala cokoli, co by vysvětlilo stav podniku — jeden e-mail od Selmy Krohnové, datovaný dvanáctého října.

Tehdy ho přečetla. Zaregistrovala *unerklärliche Abflüsse* — nevysvětlitelné odtoky. Zaregistrovala větu o treuhandkontu. A pak ho zařadila do složky, na níž stálo *firma v potížích, starý muž s problémy*, možný motiv pro sebevraždu, protože ještě nepojmenovala správný příběh.

Autorisierbar nur durch die mandatierte Kanzlei. Autorizovatelné jen mandátní kanceláři.

Mandátní kancelář byl Theo Reents.

Podtrženo dvakrát. Henningovým perem.

„Mám ještě jednu věc.“ V hlase Krohnové poprvé zaznělo cosi, co nebyla přesnost — neklid. Ne strach. Spíš vědomí, že

to, co řekne, něco váží. „Pan Vossberg mi šestnáctého odpoledne volal. Nezvedla jsem to, nechal vzkaz. Řekl: *Frau Krohnová, myslím, že to přijde dřív, než jsem čekal. Bud'te připravena na konec týdne. Víc nic.*„

Konec týdne. Pátek sedmnáctého října. Noc Sturmflut — bouřkové povodně.

Karin se vrátila k diáři. Poslední záznam: *T.R. 16:30. Theo Reents v šestnáct třicet. A pak noc, bouře, a ráno mrtvý muž v zamčeném sklepení.*

Henning Vossberg se chystal konfrontovat svého nejstaršího přítele s tím, že ho třicet let okrádá. Přesně, do detailu, s čísly v ruce. Jako dělal všechno.

A Theo to věděl.

Děšť se vrátil kolem poledne — tenký, mrholivý déšť z Labe, který neznamená bouři, jen připomíná, že město stojí v ústí řeky a voda si dělá, co chce. Karin neodcházela.

„Proč jste tu zakázku vzala?“ zeptala se.

Krohnová na ni chvíli hleděla. „Protože jsem forenzní účetní a zaplatil mi zálohu.“

„Věděla jste, že hledá nesrovnalosti u vlastního právního zástupce?“

„Ne. Věděla jsem, že chce diskrétní audit treuhandkonta za šest let. Diskrétní zakázky mívají citlivý důvod, ale ten mě nezajímá, dokud pracuju.“

Karin to nechala chvíli viset. Pak řekla rovně, bez kroužení: „Krátce po nálezů těla se ve firmě šeptalo, že jste ho možná vydírala. Že jste tu díru našla a chtěla peníze za mlčení.“

Krohnová si srovnala tužku rovnoběžně s hranou stolu. Pomalý, úmyslný pohyb.

„Vím, co se šeptalo,“ řekla. „Hádám, že to nasadil někdo, komu se hodila podezřelá, která není on.“

Karin nereagovala. Čekala.

„Mám záznam každého e-mailu, každé zprávy, každé transakce, kterou jsem pro pana Vossberga udělala. Zálohu v cloudu i kopii na disku v bankovním trezoru. Kdybych ho vydírala, nevedla bych si stopu. A kdyby mi zaplatil za mlčení, nesešla bych tu a nevykládala vám jeho treuhandkonto.“ Pauza. „Vydírání je logicky neslučitelné s mou přítomností v téhle kanceláři.“

Karin přikývla. „Ano. Je.“

Vydírání bylo odjakživa slabá hypotéza — příliš mnoho pohyblivých dílů, příliš mnoho rizika pro obě strany. Ale musela ji vyslovit, protože nevyslovené podezření je jen dohad. Ted' padlo a rozpadlo se v nic.

Krohnová sáhla do modré složky a vytáhla další dokument — větší, pět listů sešitých dohromady. „Tohle je úplná rekapitulace. Každá transakce, každý doklad, každý odkaz na smlouvu. Můžu vám dát originál, nebo sken.“

„Obojí.“ Řekla to automaticky. Pak: „Jak dlouho vám trvalo to sestavit?“

„Pracovní dny od desátého října. Průměrně devět hodin denně.“ Krohnová na ni pohlédla. „Pan Vossberg byl metodický. K transakci, k podpisu, ke schůzce si vedl záznam. Jiný klient by je neměl a já bych neměla z čeho stavět. Jeho metodičnost je důvod, proč ta díra existuje v papíře, ne jen v číslech.“

Henningova metodičnost. Každý e-mail vytištěný, ten nejdůležitější podtržený. Provozní deník od čerpadla, vyplněný

vlastní rukou. Diář s *T.R. 16:30*. Hodinky natažené každé ráno — otcovy hodinky, mechanické, s automatickým nátahem — protože přesný čas patřil do světa, ve kterém žil.

Ten muž byl celý život přesný. A přesnost ho zabila.

Ne přímo. Oklikou: přesnost v něm našla díru, pojmenovala ji, a pak — protože byl Henning Vossberg, a ne někdo jiný — sjednal schůzku se svým nejstarším přítelem, místo aby zavolal policii.

Připravte vše pro schůzku s Theem.

Theo věděl, co přijde. Věděl to dřív, než schůzka proběhla. A znal budovu stejně dobře jako Bjarne Holm — znal rituál, znal sklep, znal čerpadlo, znal ten vzácný náhradní klíč, který mu Henning svěřil jako vykonavateli závěti.

Karin se napřímila.

„Klíče od skladu,“ řekla. Tón už byl jiný — věčný, rychlejší. „Pan Reents měl jako vykonavatel závěti náhradní klíč k trezorové komoře. Je v inventáři.“

„To nevím,“ řekla Krohnová. „To není účetnictví.“

„Ne,“ Karin vstala. Vzala oba dokumenty — průběžnou zprávu i rekapitulaci — a založila je do desek. „Ale k účetnictví to sedí. Sedí to celé k sobě.“

Dvě přesné ženy v kanceláři v Rothenbaumu, v mrholivém odpoledni, s čísly rozloženými na stole jako kostra podniku, který nikdy neměl zemřít přirozenou smrtí.

U dveří se zastavila.

„Selma Krohnová,“ řekla, a Selma vzhledla. „Pan Vossberg vás najal, protože uměl rozpoznat přesné lidi.“

Krohnová na to neřekla nic. Jen pohnula perem — posunula ho o milimetr od hrany, dokonale rovnoběžně.

Karin vyšla do deště.

Teprve v autě, s vypnutým motorem a okny zapocenými vlhkostí od Alster, vytáhla z desek tu vytištěnou zprávu z dvanáctého října.

Unerklärliche Abflüsse aus dem Treuhandkonto — nur durch die mandatierte Kanzlei autorisierbar.

Nevysvětlitelné odtoky z treuhandkonta — autorizovatelné jen mandátní kanceláří.

Podtrženo dvakrát. Modrým perem. Henningovým perem.

Viděla to v Bloku O ráno osmnáctého října, den po bouři, kdy ještě skládala příběh do šuplíku s nápisem *obtížná firma, smutný konec*. Přečetla to tehdy a necítila nic, protože neznala tvar díry, do níž ta slova zapadají.

Ted' ten tvar znala.

Theo Reents byl třicet let mandátní kanceláří Vossberg & Söhne. Theo Reents byl vykonavatel závěti s náhradním klíčem. Theo Reents byl poslední zapsaný host v Henningově diáři — *T.R. 16:30* — a čerpadlo ještě ve čtyři odpoledne běželo, stálo to v deníku jeho rukou, a pak přestalo a Henning sešel dolů a dveře se zavřely.

Karin vrátila papír do desek a desky na vedlejší sedadlo.

Venku na Rothenbaumchaussee projela tramvaj, rozstříkla vodu z kolejí, světla se lámala v mokřém asfaltu jako v oleji. Karin se na to světlo dívala dlouho. Nepočítala vteřiny.

Pak vzala telefon a zavolala Rasmusovi.

„Potřebuju finanční výpisy advokátní kanceláře Reents za posledních šest let,“ řekla, sotva zvedl. „Legálně, se soudním příkazem, dnes.“

Ticho na druhé straně. Pak: „Theo Reents? Rodinný přítel?

„

„Ano.“

Další ticho — delší, těžší. Rasmus počítal, co to znamená. Nechala ho počítat.

„Dobře,, řekl nakonec. A nic víc.

Karin zavěsila a dala auto do pohybu. Fleet pod silnicí — přílivový kanál — byl v té tmě a dešti neviditelný, ale dal se cítit: ta studená, slanobřečná vůně přílivu, která se z tohoto města nikdy úplně nevyvětrá, protože město samo stojí na vodě, na dubových pilotách zaražených do bahna, a voda pod ním tepe tiše dál, ať nahoře žije nebo umírá kdokoli.

Henning Vossberg to věděl celý život. Věřil tomu. Podtrhával to modrým perem — čísla, jména, fakta — protože věřil, že fakta mají váhu a že váhu lze vyvážit.

Měl pravdu. Jen špatně odhadl, komu tu váhu svěřit.

Propadlá pojistka

Rasmus postavil tabuli tak, jak ho to naučila: chronologicky, zleva doprava, a nic na ní, co by nebylo doložené. Výpisy z pojistek v jednom sloupci, bankovní výpisy ve druhém, výpis z obchodního rejstříku pro Reents Rechtsanwálte ve třetím. Hovor s vedoucím oddělení trval jedenáct minut. Karin Brandtová z toho mluvila snad dvě.

Postavila kávu na stůl, aniž se na ni podívala, a znovu si přečetla pojistkový sloupec.

Šlo o Lebensversicherung, kapitálové životní pojištění, Allianz, uzavřené v roce 1988, kdy Henning a Antje Vossbergová ještě spali ve stejném pokoji a představovali si, že zestárnou obyčejným způsobem. Pojistné se platilo do roku 2009, pak přestalo. Pod tím dopis pojišťovny ze září 2009: převod na splacený stav, žádné další pojistné, snížené plnění čtyřicet dva tisíc eur v případě smrti, oprávněná osoba beze změny — Antje Marie Vossbergová, rozená Dallmannová. Pod tím další dopis, 2017: změna oprávněné osoby, plnění převedeno do společného zajištění na nemovitost v Harvestehude. Pojistka coby motiv k vraždě byla mrtvá dřív, než ve spise Brandtové vůbec ožila.

„Čtyřicet dva tisíc,“ řekl Rasmus.

„Při převodu. Zajištění na nemovitost se uvolní při prodeji, ne při smrti. Nedostane nic, co by nedostala z prodeje domu, který spoluvlastní.“

„Takže ta pojistka byla pořád —“

„Nic. Theo to nadhodil pohledem, ne slovem, ještě první týden. ‚Antje má samozřejmě své zájmy.‘ Zapsala jsem si to a šla po tom, a bylo to celou dobu nic.“

Sundala pojistkový sloupec z tabule a hodila ho do přihrádky *Ausgeschieden* na parapetu — na hromadu vyřazeného, která už byla silnější než živý spis. Antje Vossbergová byla noc Sturmflutu v Laeiszhalle, Ravel a Brahms, sedadlo F17, doprovod Dr. Martina Freeseová, lékařka, účtenka na dvě sklenice ryzlinku o přestávce na kartě Dr. Freeseové ve 21:14. Byla chladná manželka a byla ještě chladnější vdova a kdysi dávno milovala někoho jiného než Henninga, ale nezabila ho. Město chtělo, aby byla vinna, protože její vyrovnanost vypadala jako lhostejnost a lhostejnost zaváněla motivem, a Brandtová městu vyhovovala dost dlouho. Hotovo.

Otočila se k bankovnímu sloupci.

Reents Rechtsanwálte měla běžný účet u Hamburger Sparkasse a samostatný účet pro klientské prostředky; oba v pátek obstavili. Běžný účet vyprávěl prostý příběh praxe, která vykrvácela. Rasmus to vytabuloval, aniž ho o to požádala: tržby klesající rok co rok od roku 2017, mzdové náklady beze změny až do roku 2021, kdy odešla koncipientka a nebyla nahrazena, nájem kanceláře na adrese v Alsterarkaden za sazby,

které neměly s rokem 2024 nic společného, pojistné, příspěvky komoře, leasing na VW Passat Variant.

„Je to sólo advokát,“ řekl Rasmus. „Jedna koncipientka do předložka, na podání používá kancelářskou službu.“

„Jaké byly tržby v roce 2023?“

Rasmus otočil list. „Sto dvanáct tisíc, plus minus. Proti nákladům —, sjel prstem „— sto devadesát tři.“

„A v roce 2019?“,

„Tržby dvě stě osmdesát. Náklady dvě stě dvacet. Tenké, ale ještě to běželo.“

Brandtová položila list. Kancelář v Alsterarkaden s výhledem na Binnenalster a s adresou na ražené hlavičce stála podle nájemní smlouvy čtyři tisíce sto eur měsíčně. Před jedenácti lety to byla rozumná sázka na praxi, která ještě rostla. V roce 2023 to byla marnivost udržovaná při životě něčím, co výkazy zisku a ztráty neukazovaly.

A pak tu bylo Treuhandkonto — svěřenecký účet, který měl být ze všech nejnudnější. Na něm drží advokát cizí peníze: zálohy, escrow, prostředky pozůstalostí ve správě, penzijní rezervy firem jako Vossberg & Söhne. Pohyby mají být nezáživné, vstup a výstup v oddělených, doložených transích. Nudné to nebylo.

Selma Krohnová sledovala ty peníze z jednoho konce. Mezi dvěma sty třiceti sedmi transakcemi, které mohla autorizovat jedině mandátní kancelář, našla sto dva odlivy na komanditní společnost v Lüneburgu — přepravní stanici řízenou Thorstenem Reentsem, Theovým bratrancem. Brandtová teď držela konec druhý. Subpoenou na účty kanceláře dostala příchozí stranu: nepravidelné částky, nikdy zaokrouhlené, přicházející právě z lüneburské komanditky a pokaždé naskládáné do týdnů, kdy by jinak praxe nepokryla nájem ani mzdy.

„On to odčerpával,“ řekl Rasmus. Zíral na ten sloupec už pět minut.

„Neodčerpával. Přeposílal. Z Treuhandkonta do komanditky, z komanditky k sobě. Nikdy najednou, nikdy hezké číslo, vždycky den dva mezi tím. Dost malé na to, aby čtvrtletní kontrola vypadala zhruba v pořádku, pokud po tom člověk nešel forenzně.“

„Ale Selma po tom šla forenzně,“

„Ano.“

Ticho v místnosti bylo zvláštním tichem věci, která byla zmatená a stala se jasnou. Brandtová vnímala déšť na okně služebny, jemný šikmý hamburský déšť, který padal už před jejím příchodem a bude padat i potom, co odejde, a pach budovy — staré kávy a kopírky na chodbě a vlhka, které na podzim sálalo z každého kabátu. Vnímala také, s přesností, kterou zatím nemohla použít u soudu, že díra v Treuhandkontu, kterou Selma Krohnová doložila za šest let — čtyři sta třicet tisíc eur, nejlepší odhad — a souhrnný schodek viditelný v tržbách Reents Rechtsanwälte za totéž období nejsou totéž číslo, ale jsou si dost blízko na to, aby to byl týž příběh vyprávěný ze dvou konců.

Napsala na tabuli: *Treuhand schodek cca 430K (Selma). Schodek praxe — průběžně. Nájem Alsterarkaden 50K ročně* — to přeškrtla a napsala 49,2K. Číslo seděla vedle sebe.

„On to jen držel pohromadě,“ řekl Rasmus.

„Rok po roce. Možná čekal, že se to obrátí. Nebo že Henning umře dřív, než to někdo pořádně spočítá.“

Rasmus se zadíval na své ruce. Bylo mu sedmatřicet, v Mordkommission byl čtyři roky a ještě si úplně nezvykl na všednost toho, co lidé chrání zabíjením.

„Výhled na Alster,“ řekl.

„Výhled na Alster.“

Vedoucí volal o půl jedenácté. Brandtová stála u okna s pojistkovými dopisy v ruce, když zazvonil telefon, poznala číslo a ucítila to známé stažení v hrudi, které si spojovala s institucionálním počasím.

Kriminalrat Hoffmann měl mírný hlas a talent nechat těžkou věc znít jako věc rozumnou, což byl, jak usoudila brzy v kariéře, nejnebezpečnější druh manažerského hlasu, jaký existuje. Řekl, že se ozval rodinný advokát Vossbergů — ne Reents, rodina měla další kancelář — a s patřičnou starostlivostí se ptal, zda lze očekávat termín, do kdy případ dospěje k závěru, neboť pozůstalost nelze řádně vypořádat, dokud nebude formálně potvrzen způsob smrti. Řekl, že advokát zmínil jméno senátora, který byl osobním známým zesnulého Henninga Vossberga. Řekl, že se chce ujistit, že Karin má vše, co potřebuje, a že nesleduje linie, které jsou víc o úplnosti než o nutnosti.

Vyslechla to celé, než promluvila.

„Mám oběť utopenou v zatěsněné komoře dřív, než ji mohla dosáhnout povodňová voda, sabotované čerpadlo poté, co je zapsal jako funkční, dveře zamčené zvenčí klíčem, který drží dva žijící lidé, a dokument o motivu potvrzený rukou samotné oběti,“ řekla. „Nemyslím, že tohle skončí jako nehoda, pane Kriminalrate.“

Pauza. Velmi slabě slyšela zvuky jeho kanceláře — město venku, ovládaný šum administrativy.

„Nežádám vás, aby to skončilo jakkoli,“ řekl. „Ptám se, jestli jste blízko.“

„Blížím se.,,

„Dobře. Informujte mě, Karin. Než cokoli dáte na papír, přijďte nejdřív za mnou.“

Řekla ano a zavěsila a stála u okna s deštěm na druhé straně a s pocitem, že ten rozhovor znamenal přesně to, jak zněl, totiž: uzavřete to, najděte čistou odpověď, neznepríjemňujte mocným lidem vypořádání pozůstalosti. Čistá odpověď byla nehoda nebo, s přimhouřením očí, sebevražda; obojí vyžadovalo ignorovat visací zámek a stahovací pásku a hodinky a tabulky přílivu a odlivu. Tyto pocity zařadila do kolonky pocitů a vrátila se k práci.

Ted' se dívala na čísla na tabuli a přemýšlela, co Thea Reentse stálo procházet rok co rok dveřmi vossbergovského života, narozeninové večere v Harvestehude a vánoční telefonáty a Leichenschmaus na pohřbu Henningova otce a všechny ty drobné úkony důvěryhodného přítele, a celou dobu vědět, že jí jejich peníze. Jestli si namlouval, že je to dočasné, nebo půjčka, nebo že služby, které poskytuje, ten neformální příplatek vyvažují — nevěděla a nehodlala hádat. Věděla tvar té věci. Muž, který neměl žádnou rodinu kromě té vypůjčené. Praxe, která krachovala dřív, než se k tomu dokázal přiznat. A jediný člověk s přesností spočítat ty peníze pořádně, který je konečně začal počítat.

Pomyslela na Henninga ve trezorové komoře v posledním světle říjnového odpoledne, jak sestupuje zkontrolovat archiv a čerpadla před přívalem, jak to dělal pokaždé, když bylo varování před Sturmflutem, protože takový byl a tak to ukazoval provozní deník. A pomyslela na to, co by Theo, vracející se do budovy, kterou znal stejně dobře jako vlastní kancelář, našel, když by sestoupil vnitřním schodištěm. Komeru otevřenou, muže uvnitř, ovládací skříňku čerpadla ve výši ramen na stě-

ně. Dvacet vteřin na plovákový spínač a stahovací pásku. Dalších dvacet na zavření protipovodňových dveří. Pár dalších na visací zámek.

Zatím ho v té budově v tu hodinu neměla. Ale měla ho tam v 17:00 podle jeho vlastního přiznání, a měla čerpadlo běžící v 16:00 podle Henningova provozního deníku, a měla hodinky, které říkaly 22:41, a příliv, který říkal, že Fleet přelil hranu nábreží až po půlnoci. To bylo okno, a okno nebylo velké, a klíč k visacímu zámku komory měli kromě samotného Henninga jen dva lidé.

Napsala na tabuli: *Theo — auto — kde po 17:00?*

Rasmus se na to podíval. „Chceš vytáhnout ANPR pro zónu Kehrwieder.,“

„Tu noc to byla od osmnácti hodin uzavřená povodňová zóna. Hlídka evidovala vozidla. Jestli se vrátil —“

„Bude na seznamu.,“

„Nebo na kameře u parkoviště na Wandrahmsfleetu. HafenCity nasadila na Sturmflut dvě jednotky navíc.“

Rasmus už psal. Přestal, všimla si, říkat věci jako *opravdu si to myslíme a je toho hodně na čem stavět*. Někde mezi pracovním souborem forenzní účetní a převody z Treuhandkonta se mu případ usadil z teorie ve věc. Ten okamžik poznávala. Vídala ho u dobrých vyšetřovatelů a měl zvláštní jakost: ne vzrušení, ale tichou střízlivost člověka, který chápe, že to, na co se dívá, je pravda.

„Žádosti pošlu dnes odpoledne.,“ řekl.

„Než Hoffmann zavolá znovu.“

„Než Hoffmann zavolá znovu.,“ souhlasil.

Brandtová si oblékla kabát. Déšť na okně zhoustl, ten druh hamburského deště, který není dost dramatický, aby si zasloužil jméno, jen vytrvalý, šedý jako příliv a trpělivý. Pomy-

slela na Antji Vossbergovou na sedadle F17, jak poslouchá Brahmse, zatímco se její muž topí v zatěsněné místnosti čtyři kilometry na jih, a na Thea Reentse, jak odjíždí od Kerwiederu v — kdy? Připsala na tabuli vedle: 21:50? Zatím to nevěděla. Ale bude to vědět zítra.

Podívala se na vyřazený pojistkový sloupec v příhradce *Au- geschieden*. Čtyřicet dva tisíc eur převedených do zajištění na nemovitost v roce 2017, nic nikomu po manželově smrti, celý motiv postavený z pohledu a náznaku a z její vlastní ochoty jít zpočátku po každé linii. Šla po ní a nikam nevedla a teď byla pryč, a co zbylo, když člověk z tabule strhl každý příběh, který neobstál, byl jediný bod, kde se vše sbíhalo.

Číslo nebyla totéž číslo. Ale byla si dost blízko, aby to byla táž pravda.

Nechala Rasmuse u žádostí o subpoenu a sešla po scho- dech, protože výtah v téhle budově byl od září náladový a ona náladovým věcem nevěřila. V hale strážný u dveří sledoval po- časí skrz sklo. Prošla do deště, zvedla límec a šla k autu.

Za ní, o čtyři patra výš, držela tabule, co držela. Mrtvá po- jistka, umírající praxe a mezera mezi nimi vyplněná cizími pe- nězi. Fleet bude teď za odlivu, dubové piloty pod Speicher- stadt obnažené v šedém vzduchu, celá ta stará čtvrť vydech- jí jako vždy, když voda ustoupí. Karin vyrostla u vody na druhé straně Labe, na otcově dvoře, a věděla, co příliv odhalí, když odejde: věci, které nemají co být tam, kde jsou.

Nastartovala a chvíli seděla s běžícím motorem.

21:50? napsala na tabuli, s otazníkem.

Zítra, pomyslela si. Zítra to otazník mít nebude.

Hlídkový deník

Greta Lührsová ji zastavila na schodech téměř mimochodem — jako by jí samé to, co řekla, došlo teprve ve chvíli, kdy už Brandtová držela ruku na zábradlí a v hlavě měla ranní kávu.

„Ten advokát.“ Greta si otřela dlaně o bok, jako by tam měla zástěru, kterou neměla; dělala to vždycky, když chtěla říct něco, co ji tížilo. „Reentsovo auto. Viděla jsem ho, když jsem tu noc obcházela Blok O. Dost pozdě na to, aby tam ještě někdo měl co pohledávat.“

„Jak pozdě?“

Greta pokrčila rameny. Světlo od Kehrwiederfleetu — toho přílivového kanálu, který lemuje Blok O na hraně Speicherstadtu, cihlové skladištní čtvrti — jí pokládalo stín pod oči. „Deset, půl jedenácté. Přesně nevím, na hodinky jsem nekoukala. Bylo po hlídce, vítr hnal vodu přes nábřeží a já chtěla domů. Stálo to v rohu u vjezdu do HafenCity. To tmavé volvo poznám i potmě. Pan Vossberg si na něj pokaždé postěžoval, že parkuje, kde nemá.“

Pak se otočila a šla zpátky dovnitř, jako by řekla přesně tolik, kolik bylo třeba, a ani slovo víc.

Brandtová zůstala stát s rukou na zábradlí, dokud staré dveře nezapadly. Greta Lührsová nikdy nic nepřidávala. Za deset dní z ní Brandtová nedostala jedinou domněnku, jediné „mně to přišlo, že“. Ta žena hlídala budovu třiaadvacet let a naučila se ji číst tak, jak Karin četla spisy — po jednotlivostech, beze spěchu, bez příběhu. To z ní dělalo svědkyni, jaké se dalo věřit. Příběhy si do toho dosazovali jiní.

Venku přešel přes Kehrwiederstieg déšť, šikmý a tichý, ten hamburský Schietwetter, psota, která nepadá, ale stojí ve vzduchu jako mokrá kouř. Brandtová si zapnula límec a vykročila do něj.

Hamburský přístav vede pro noci Sturmflutu, bouřkové povodně, vlastní evidenci. To Brandtová věděla. Od chvíle, kdy vzedmuté Labe přesáhne varovnou výšku, eviduje Hafenamt každé vozidlo, které vjede do uzavřené zóny nebo z ní vyjede — staré nouzové opatření, staré jako povodně samy: aby strážní věděli, kdo zůstal na rizikové půdě, koho hledat, kdyby voda stoupla výš, než řekly tabulky přílivu a odlivu. Záznamy se uchovávají dva roky. Nikdo z rodiny na ně nepomyslel. Proč by taky. Pro Vossbergovy byla povodeň počasí, ne důkaz.

Rasmus Petersen za ní přijel na Dalmannkai krátce po deváté. Nad zpevněnou hranou nábřeží táhl vítr a fleet, ten přílivový kanál, byl pod mostem šedý a matný jako staré olovo. Za ním se tyčila Elbphilharmonie, sklo na cihle, a vracela oblohu rozbitou na sto kusů.

„Greta Lührsová,“ řekl tiše, když se posadil naproti. „Nemyslíš, že si trochu přimyslela? Stará paní, dlouhá noc, víchr
—“

„Ne.,“ Brandtová otevřela spis. „Ona si nepřimýšlí. Proto se jí dá věřit. Řekla, co viděla, a kde to stálo, a že jí to bylo divné. Nevykládala proč. Kdyby si vymýšlela, řekla by mi i proč.“

Rasmus mlčel. Brandtová věděla, co v tom mlčení je. Naučil se nenaléhat tam, kde naléhání nestačí — což ho ještě před měsícem nenapadlo.

Referent Hafenamtu byl mladý a unavený a trochu zaskočený, že kvůli záznamu šest týdnů starému přichází někdo z LKA 4 osobně. Zavedl je k terminálu ve vedlejší místnosti, kde po stropě běžely kabely v plastových žlabech a v rohu chládl kávovar se zaschlou konvicí. Brandtová na něj pohlédla a nenalila si.

„Noc ze třetího na čtvrtého listopadu,“ řekla. „Kerhriederviertel a přilehlá zóna. Všechna zaznamenaná vozidla, příjezdy i odjezdy.“

Referent něco natůkal. Po vyhlášení povodňového varování v 18:40 vjelo do uzavřené zóny dvacet sedm vozidel. Osmnáct mělo oprávnění — provozovatelé přístavu, vodní záchraná, THW, dobrovolníci od pytlů s pískem, kteří tu noc drželi protipovodňovou hlídku. Zbýlých devět neslo poznámku o upozornění.

Brandtová projížděla seznam prstem, řádek po řádku, jako kdysi otec na jeřábu projížděl zátěžovou tabulku, než zvedl břemeno. Šestý řádek ji zastavil. Volvo V90, tmavá metalíza, značka HH-TR 0047. Čas záznamu 21:50. Místo: vjezd Kerhrieder Süd.

Vedle ní Rasmus narovnal záda.

„HH-TR,“ řekl pomalu.

„Theo Reents.“ Brandtová četla poznámku pod záznamem nahlas a tlumeně, jen pro sebe a pro něj. Vozidlo zastavila

pěší hlídka u zátarasu. Řidič se prokázal občanským průkazem, choval se klidně, uvedl, že je rodinný právník Vossbergů a vrací se pro listiny, které odpoledne zapomněl v jejich kanceláři v Bloku O. Hlídka mu připomněla zákaz vjezdu a vyzvala ho, ať zónu do třiceti minut opustí. Odjezd zaznamenaný na též vjezdu ve 22:04.

Brandtová si vzala pero a zapsala časy do zápisníku, číslice pomalu, jako by chtěla každou zkontrolovat tlakem prstu, než ji pustí na papír.

21:50 — příjezd. 22:04 — odjezd dle hlídky. 22:41 — čas, kdy se zastavily hodinky Henninga Vossberga.

„Tři čtvrtě hodiny předtím,“ řekl Rasmus. „Co tím chceš —“

„Že měl spoustu času. Vejít, sejít dolů, vyjít, sednout do auta, odjet — a pořád zmizet dřív, než ho začne někdo postrádat.“ Brandtová podtrhla 21:50 a nechala pero ležet. „A taky to znamená, že tu byl. Ne v pět. Tady, na Kehrwiederu, ve tři čtvrtě na deset. Když venku ještě nebyla voda v ulicích, ale dole už byla.“

Referent se na ně střídavě díval, jako by čekal, že mu někdo vysvětlí, oč jde, a věděl, že nikdo nevysvětlí.

„Chcete potvrzený výtisk?“,

„Dva,“ řekla Brandtová. „S razítkem a podpisem.“

HafenCity GmbH provozuje na šesti parkovacích vjezdech čtvrti vlastní systém na čtení poznávacích značek. Soukromý provozovatel — což znamenalo zdvořile odmítavý e-mail o ochraně osobních údajů a telefonát s jejich právním odděle-

ním, než Brandtová dostala, co chtěla. Dostala to. Trvalo to do jedenácti.

Zatímco Rasmus dořešoval papíry, koupila si kávu z automatu v přízemí vedlejší administrativní budovy — papírový kelímek, hořká, vlažná — a postavila se s ní k oknu nad fleet. Dopolední šedé světlo měnilo to místo v jiné, než byla zvyklá. Cihlové fasády skladišť, vysoká úzká okna, za nimiž se před sto lety na hácích sušila juta a po patrech se skládalo zrní a kakao a káva. Vossberg & Söhne — Vossberg a synové — obchodovali s kávou z téhle čtvrti čtyři generace. Dnes patřila část těch oken designovým agenturám a jedno — pokud Brandtová skrz tu šed' viděla dobře — sloužilo jako showroom kuchyňských linek za výlohou velkou jako vrata.

Henning Vossberg odmítal Blok O prodat až do konce. Odmítal prodat developerům, odmítal Marit, odmítal čísla, která mu nosila pod nos. Odmítal prodat, dokud žil.

Dokud byl živ.

Brandtová odložila kelímek na parapet a nedopila.

Rasmus se vrátil za osm minut s výtiskem v ruce.

„Mám to.“ Položil ho před ni. „Parkoviště Dalmannkai Ost. Kamera se čtením značek, na vjezdu. Volvo HH-TR 0047, vjezd zaevidován automaticky.“ Ukázal na spodek listu. „A odjezd — tady.“

22:08.

Brandtová položila výtisk z HafenCity vedle záznamu z Hafenamtu. Dvě databáze, dva provozovatelé — jeden státní, jeden soukromý —, dva nezávislé systémy, které o sobě nevěděly. A oba říkaly totéž: kolem 21:50 byl Theo Reents na Kehrwiederu. S tolerancí pár minut. Byl tam ve chvíli, kdy Henning Vossberg — podle hodinek, podle přílivu a podle mrtvého čerpadla — ležel zavřený dole pod hladinou, s vyřazeným

čerpáním a se Schottem, protipovodňovými dveřmi s ručním kolem, zajištěným na visací zámek zvenčí.

Reents řekl, že odjel v pět odpoledne. Řekl to hned první týden, stroze a lítostivě, jako člověk po těžkém dni a v ještě těžším smutku: *odešel jsem kolem páté. Byl rozrušený kvůli firmě, ale živý. Určitě sešel dolů zachránit archiv, jak to při bouři dělával, a tam ho to zaskočilo.*

Pět odpoledne. Sedmáct nula nula. Pak domů, na Harvestehude, pak telefony, pak — podle vlastních slov — čekání na zprávy jako celý zbytek Hamburku.

21:50 v záznamu přístavní hlídky. Skoro pět hodin jinde, než tvrdil.

Brandtová ty dva výtisky neuložila hned. Chvíli si je ještě prohlížela, oba vedle sebe na dřevěném stole s oloupaným lakem, a v hlavě je skládala k tomu ostatnímu, co už ve spisu leželo — ne jako teorii, ale jako řadu zámků, které do sebe jeden po druhém zapadají. Pak listy přeložila a založila: za protokoly z pitvy, za inventář klíčů, kde stála tři jména a u třetího slovo *vykonavatel*, a za provozní deník Henninga Vossberga, psaný rukou, s posledním zápisem v 16:00.

Čerpadlo fungovalo v šestnáct hodin; on sám to tehdy odpoledne otestoval a zapsal svou rukou. Vyřazené bylo někdy poté. V 21:50 byl Theo Reents v uzavřené zóně. Ve 22:41 se hodinky Henninga Vossberga přestaly hýbat.

„Chce to výslech s poučením,“ řekl Rasmus. Nebyla to námitka. Bylo to konstatování. Mluvil jinak než na začátku — přesněji, s menším pohodlím a větší pozorností. Případ ho měnil. Brandtová si toho všimla a neřekla nic.

„Víme, kde byl,“ řekla. „Teď potřebujeme vědět, proč tam byl.“

„Hlídkce řekl, že pro listiny.“

„Které listiny., Nebyla to otázka. „Jaké listiny nechává advokát v kanceláři klienta — ne ve své, ale v jeho budově — tak naléhavé, že pro ně jede zpátky v noc Sturmflutu? Když ví, že klient je uvnitř. Když ví líp než kdokoli jiný, jak ta budova dýchá s přílivem.“ Zaklapla spis. „A když ten klient zrovna v tom týdnu zjistil, že z účtu, který spravuje jediný člověk, mizí peníze.,,

Rasmus po papírech nesáhl. Díval se na ni.

„Ledaže žádné listiny nebyly,“ řekl.

„Ledaže žádné listiny nebyly.,, přitakala Brandtová. „Pak se nevrátil pro nic. Vrátil se zkontrolovat, že vyšlo, co naplánoval.“

Nad fleetem projela Schute, nízká nákladní pramice, pohupující se na odlivových vlnách, a kýlová voda za ní pleskala o cihlové stěny nábřeží. Brandtová ji sledovala, dokud nezmizela za ohybem kanálu.

Leitende jim dal odpoledne dvacet minut. Seděl za stolem jako muž, který by raději byl jinde, a oba výtisky přešel beze slova. Pak je položil přesně na sebe, hranu k hraně.

„Tohle dokládá, že Reents porušil v noc Sturmflutu zákaz vjezdu.,, řekl nakonec. „Nedokládá to vraždu.“

„Dokládá to lež.,, řekla Brandtová. „Tvrdil, že v pět odjel a víc se nevrátil. Zůstal nejmíň do 21:50 — nebo se vrátil. Hlídka ho zastavila skoro ve tři čtvrtě na deset, dvě nezávislé evidence to potvrzují. To je bezmála pět hodin po tom, co nám sám uvedl.“

„Mohl zapomenout. Lidé si pletou časy. Zvlášt' ve dni, kdy umře přítel.,,

„Mohl,“ připustila. „Nebo zapomněl, protože to pokládá za bezvýznamné. Nebo ho to neznervózňuje, protože tady nás nečekal.„ Odmlčela se přesně na tak dlouho, aby to ticho začalo tláčit. „Nebo lhal — protože ve 22:41 se v zatopené místnosti pod hladinou zastavily hodinky muže, kterého tam zamkl.“

Leitende se podíval na Rasmuse. Rasmus se díval do zdi, na bod kousek nad rámem dveří, a neuhnul.

„Vossbergův případ přitahuje pozornost,„ řekl Leitende pomaleji. „Reents je v tomhle městě prominentní jméno. Splést se v čase ve vypjatý den ještě nikoho neusvědčilo.“

„Je vykonavatel závěti,„ řekla Brandtová. „Drží jeden ze tří klíčů k té místnosti — registrovaných, evidovaných, nezaměnitelných. Znal budovu. Znal čerpadlo. Věděl, co začíná ukazovat audit, líp než kdokoli kromě mrtvého a té účetní.“ Zastavila se a srovnala dech. „Každý krok, který jsem dosud udělala, vede zpátky k téže osobě. Tenhle ho ukotvuje na konkrétní místo a konkrétní čas. To už není dojem, pane. To je hlídka, dvě kamery a hodinky.„

Leitende dlouho mlčel. Pak posunul výtisky zpátky přes stůl, k ní.

„Mám vaše hlášení, komisařko Brandtová,“ řekl. „Pokračujte. Ale pořádně. Tahle rodina si najme advokáty, jaké si my dovolit nemůžeme.„

Nebylo to požehnání. Byl to klid předtím, než ji zastaví, jestli klopýtne. Brandtová toho klidu využila. Vzala výtisky a vstala.

Na chodbě ji dohnal Rasmus.

„Komisařko Brandtová.“ Zvedl trochu hlas, aby přehlušil hukot starého topení v žebrech radiátoru. „Jdeme do toho naplno.,“

„Ano.“

„A jestli se pleteme — jestli ho ten chlap fakt jen zapomněl zmínit, že se pro něco vrátil —,“

„Nepletete se.“ Řekla to klidně, bez zvýšení hlasu, tím tónem, který používala, když si byla jistá a nepotřebovala, aby jí to někdo věřil. „Podívej se, co máme. Třetí klíč drží Reents. Čerpadlo šlo v šestnáct hodin — má to v provozním deníku vlastní rukou. Sabotované bylo, až když šel Henning dolů, ne dřív. Záznamy staví Reentse na místo v 21:50 — necelou hodinu předtím, než se ty hodinky zastavily. A logika vylučuje zbytek. Nehoda: zvenčí se člověk sám nezamkne. Sebevražda: zvenčí se člověk sám nezamkne.,“ Nechala to viset ve vlhkém vzduchu chodby. „Zůstává jediná možnost. Já ji nevybrala. Ona zbyla.“

Rasmus přikývl. Bylo to přikývnutí člověka, který to dávno ví, ale potřebuje to slyšet nahlas, aby s tím mohl jít domů.

Brandtová si připomněla — krátce, proti své vůli, jak se to v posledních dnech vracelo — jeden jiný spis, tenký, šestnáct let starý, uzavřený za čtrnáct dní. *Utonutí, alkohol, nešťastná náhoda*. Mattis. Tehdy nikdo nešel za žádným klíčem, protože žádný klíč nebyl. Tady klíče byly. Tady byly hodinky a tabulky a provozní deník a dvě kamery. Tady se to spočítat dalo. Donutila se vrátit z té vody zpátky do chodby.

„Zítřa ho pozveme.,“ řekla. „Ne jako svědka. Jako někoho, kdo má co vysvětlovat.“

Chodba byla prázdná. Odněkud z vedlejší místnosti táhl pach studené kávy a rozehráté tiskárny. Brandtová si zapnula bundu a zamířila ke schodišti.

Za jejími zády dýchal fleet dovnitř a ven, jak dýchal vřdyc-
ky: tiše, trpělivě, bez ohledu na to, co se odehrálo nad ním i
pod ním. Příliv byl na vzestupu.

Rekonstrukce

Deštěm zmáčené policejní auto stálo na Kehrwiederstieg od rána. Rasmus přišel první. Přinesl dva papírové kelímky s kávou a postavil je na střechu vozu, kde je vzápětí sebral vítr. Karin sledovala, jak se kutálejí přes blatník a mizí ve fletovém bahnu — ve dně přílivového kanálu — a nehnula se od mapy.

„Hezký symbolický pokus,,“ řekla.

„Sežeň toho technika.“

Jmenoval se Dieter Groth, dvašedesát let, firma na protipovodňová čerpadla a odvodnění ve Speicherstadtu — ve Špýcharském městě, cihlové skladištní čtvrti na dubových pilotách. Přišel s přenosným měřákem a se zápisníkem hustě popsaným drobnými poznámkami, který ho okamžitě zařadil mezi lidi, jimž Karin věřila: mezi ty, kdo si věci zapisují, místo aby si je pamatovali.

Block O byl prázdný. Marit Vossbergová ho uzavřela na celou dobu vyšetřování a správa Speicherstadtu si stěžovala v dopise, který Karin nečetla. Klíče jí ležely v dlani jako studená historka o dědictví.

„Chci dolů,“ řekla. „Potřebuju vidět, co voda dělá s tím prostorem bez čerpadla.“

Groth si poklepal na zápisník. „To vím i bez měření,“
„Stejně půjdeme.“

Schodiště do sklepa páchlo tím, na co si Karin za deset dní zvykla — sůl, plíseň, káva vsáknutá do zdíva čtyřmi generacemi jako voňavka do vlasů. Žárovka na drátě házela jejich stíny po schodech, ohýbala je a zase narovnávala, jak se kolem ní táhl průvan z fletu. Na spodním odpočívadle držel zed' pruh zaschlých chaluh. Povodňová čára. Karin přešla po jejím bleďém okraji prstem; sůl jí zaskřípala pod nehtem.

Kdesi za zdívem dýchal příliv. Tady dole ho slyšela líp než nahoře — to tiché vrzání oceli a vody, jako by celý Block O stál na pažích, které ho po sto padesát let drží nad hladinou a začínají být unavené.

Zaplavovaná trezorová komora — Henningův trezor, jeho pevnost pod čarou ponoru — stála otevřená. Ocelové dveře, Schott — protipovodňová přepážka s ručním kolem —, byly přitlačeny ke zdi. Zajišťoval je závorový zámek, který Karin nechala zdokumentovat třetí den. Závor seděla na venkovní straně. Zevnitř ji zamknout nešlo.

„Dieter,“ řekla. „Projdeme celý systém. Po pořádku.“

Grothovi se přesnost zamlouvala. Ukázal na jímku v podlaže, asi metr čtyřicet hlubokou. Kalové čerpadlo bylo s plovákovým spínačem propojeno plastovým pásem: stoupne-li hladina nad mez, plovák se zvedne, kontakt sepne, čerpadlo naskočí. Jenže plovák byl přivázán ke dnu.

„Stahovací páska,„ řekl Groth. „Průmyslová. Stojí pár korun ve stavebninách. Přivázat trvá dvacet vteřin.“

„A čerpadlo přestane brát vodu kdy?„

„Hned. Stáhnete plovák dolů, čerpadlo naskočí naposled, pak se zastaví, protože hladina mu zdánlivě klesla. Slaná voda z přílivu prosakuje kolem těsnění dveří — stará těsnění, netěsní úplně — a spárami v podlaze. Pomalá infiltrace. Funkční čerpadlo by ji odčerpalo, ani byste o ní nevěděla. Bez čerpadla?“ Otevřel zápisník na číslech, která tam měl napsaná dávno před dneškem. „Při odlivu, nejlepší případ, nabere v místnosti tohohle objemu asi čtyři centimetry za hodinu. Při přílivu, a zvláště když je předpověděný Sturmflut — bouřková povodeň —, tlak vody zvenčí přitlačí mnohem víc. Šest, osm centimetrů.„

Karin namířila baterku na cihly. Byl tam čerstvý pruh, světlejší než zaschlé naplaveniny, ale viditelný jako tah tužkou.

„Tohle je z té noci?“

„Vrchol z té noci. Místnost se zaplavila asi do sto čtrnácti centimetrů.„ Groth pokrčil rameny. „Odhad, ne posudek — ale aby voda došla sem nahoru, muselo čerpadlo stát hodiny. Při tý infiltraci se metr nenabere za chvíli.“

Karin čísla zapsala. Pomalu, aby měly ruce čas přemýšlet o nich zvlášť.

„Sto čtrnáct centimetrů,„ řekla nahlas.

„Jo.“

„Henning Vossberg měřil sto šedesát osm.„ Nemusela do spisu. „Hodinky se zastavily ve 22:41. Tehdy mu voda sahala nejmíň po zápěstí.“

Rasmus se u dveří zastavil. Nenápadně, jako by mu nohy zabrzdily samy, protože aritmetika dosedla.

„Když mu sahala po zápěstí ve 22:41,, řekl pomalu, „a stoupala šest centimetrů za hodinu —“

„Pak ležel ve vodě dávno před půlnocí. Ne stál., Karin si to představila proti vlastní vůli: stojící muž, kterému by ve 22:41 sahalo k zápěstí přes metr vody, to byl nesmysl — paže visí níž. Aby hodinky na zápěstí kryla voda v té výšce, ležel Henning na podlaze už hodiny předtím. „Kolik vody musí být v té místnosti, aby se v ní dospělý muž neudržel na nohách?“

Groth našpulil rty. „Když je sám, ve tmě, leknutý, a podlaha je kluzká od chaluhy? Nemusí jí být moc. Stačí, aby uklouzl a praštil se. Pak už ho voda dorovná.,,

Karin se otočila k němu. „Kdy nejpozději muselo čerpadlo přestat, aby ve 22:41 voda kryla zápěstí muže na zemi?“

Groth se podíval na zápisník, pak na strop, pak zase na zápisník. „Podvečer. Kolem šesté, sedmé, nejpozdějc. Jinak se to nestihne nabrat., Sklapl ho. „A když mi řeknete, že v šestnáct hodin to čerpadlo ještě běželo — pak ho mezitím někdo zaražil. Plovák se nepřiváže sám.“

Karin napsala: 16:00 — čerpadlo funkční. Provozní deník H. V. Pod to: do 19:00 — čerpadlo zastaveno. A pod to: 22:41 — zápěstí pod vodou. Hodinky stojí.

Přečetla si to třikrát.

Ráno strávila hodinu sama, než přijel Rasmus, u mapy na zdi. Venku ještě nebylo světlo; déšť šeptal do okenního skla a kanál pod mostem ležel jako litina. Nebyla to efektní mapa jako ty z televize, na které se Karin dívala s Mattisem, když byli malí — kde vyšetřovatelé špendlí fotografie a natahují červené nitě mezi tváře, jako by se pravda dala uplést. Tohle byl jen

tisk A3 v plastové fólii, okraje poseté tužkou, rohy zvlněné vlhkem. Ale každý bod na ní byl ověřitelný. To červené nitě nikdy nejsou.

Procházela je odshora, jeden po druhém, a u každého se ptala, co by musel říct svědek, aby ho vyvrátil. Žádného takového svědka neměla.

C2 — *hodinky*: 22:41. Otcovy mechanické hodinky s automatickým nátahem, nošené každý den; běží, dokud se nepotopí. Zaznamenáno při ohledání těla. Dr. Sahinová.

C3 — *Sturmflut: vrchol* 01:52. Veřejné varování, tabulky přílivu a odlivu, novinový záznam. Žádná teorie — datum.

Tři hodiny a jedenáct minut před kulminací vysoké vody bylo Henningovo zápěstí pod vodou. A ve 22:41 fleet ještě nepřetekl přes nábrežší; v ulicích nebyla žádná povodeň. Voda byla jen v zapečetěné komoře pod čárou ponoru.

C4 — *čerpadlo sabotováno*. Páska na plováku. Vypnutý jistič. Plovák neopotřebený — přivázaný. Nalezeno při první prohlídce.

C5 — *provozní deník*. Henningův, vedený třicet let jeho rukou. Čerpadlo zkontrolováno, funkční, 16:00 toho odpoledne. Podepsal B. H. — Bjarne Holm, který tu noc strávil na protipovodňové hlídce s dvaceti muži a do suterénu nesáhl.

Někdo tedy přišel po čtvrté odpoledne a čerpadlo zastavil. Musel být v budově. A trezor pak musel někdo zapečetit.

C7 — *dveře zamčeny zvenku*. Závora na venkovní straně. Henningův klíč nalezen uvnitř, na těle.

Zámek se zamyká zvenku. Klíč byl uvnitř. Dvě věty, které spolu nemohou souhlasit — ledaže u dveří stál ještě někdo.

C6 — *tři klíče*. Karin je uměla nazpaměť, ale opsala je znovu, protože paměť komentuje a papír svědčí.

Klíč první: Henning Vossberg. Na těle. Uvnitř.

Klíč druhý: Marit Vossbergová. V uzamčeném sejfu v její kanceláři, s kamerou, která potvrdila, že ho ten večer nevzala.

Klíč třetí: vykonavatel závěti. Uložen „pro potřeby pozůstalosti,,.

Na třetí řádek se Karin dívala déle, než bylo nutné. Ne že by mu nerozuměla. Před týdnem, při špatné noci, na to místo napsala jiné jméno a musela ho zase škrtnout. Lasse Vossberg, s ilegálně zkopírovaným klíčem, byl v budově. Ale jeho klíč otevíral dveře do schodiště. Ne tenhle zámek. Tenhle byl jiný — registrovaný, vzácný, tři evidované exempláře. Kamera zachytila Lasseho odcházet před jedenáctou, a zachytila zavřené dveře trezoru ještě předtím, než šel kolem.

Lasse věděl, že dveře jsou zavřené, protože je viděl zavřené. Víc nevěděl.

C15 — auto na Kehrwiederstieg. Záznam povodňové hlídky — čtyři trasy v protichůdném taktu, zápis po třiceti minutách. Vytáhl ho Rasmus, když Greta utrousila o tom autě. Vůz Thea Reentse, bílý passat variant, značka HH-TR 0047, ověřená proti ANPR systému na parkovacích vjezdech HafenCity — stál na Kehrwiederstieg ještě ve 21:50.

Řekl, že odešel v pět. Neřekl, proč se vrátil.

Karin zapsala čas. Pod něj napsala 22:41. Mezi tím necelá hodina. Dost na to dojít k autu a odjet. Na nic jiného, co by se dalo vysvětlit, ne.

Zpátky v trezorové komoře stál Rasmus u dveří a počítal na prstech.

„Takže,“ řekl, „aby mi to sedělo. Někdo přišel po čtvrté a čerpadlo zabil. Henning sešel dolů — jak měl ve zvyku před

Sturmflutem — zajistit archiv. Dveře se zavřely a zamkly zvenku. Čerpadlo bylo mrtvé. Voda stoupala. Ve 22:41 mu sahala po zápěstí.,,

„Tím se hodinky zastavily.“

„A vrchol přílivu byl skoro ve dvě ráno.,,

„Skoro ve dvě.“

„Takže Henning se neutopil při povodni., Řekl to jako muž, který pochopil celek, ne jako muž, který něco vysvětluje. „Utopil se hodiny předtím. Ve vodě, která prosákla z fletu skrz spáry.“

„V místnosti, kam šel dobrovolně., Karin si vzpomněla na ten provozní deník — třicet let záznamů o trezoru, o čerpadle, o výšce hladiny. Fleet znal jako vlastní dech. „Protože tomu prostoru věřil. Protože čerpadlo v šest běželo.“

„A zamkl ho tam někdo s klíčem.,,

„S klíčem, který má tři registrované exempláře.“

Groth zaklapl zápisník. „O tomhle bych asi neměl vědět, co?.,,

„Ne,“ řekla Karin. „Děkuju vám.,,

Odešel po schodech a jeho kroky zněly jako kapky na starém kameni. Karin počkala, až dozní.

Dívala se na pásku v sáčku, na ten ústřední a banální důkaz. Pár korun. Dvacet vteřin. Proti třiceti letům advokacie, třiceti letům rodinného přátelství, proti generacím důvěry a chození na Vánoce a vědomí, kam se ukládá archiv, kde leží rezerva, jak zní čerpadlo, když běží správně. Vrah, který tohle dokázal, neznal budovu zvenčí. Znal ji jako někdo, koho do ní třicet let vodili jako domů.

Mattisi, pomyslela si.

Přicházel vždycky, když nechtěla. Mattis, čtyřiadvacet, nalezený u Steinwerderu. Opilý. Noc. Nehoda. Spis zavřený za

čtrnáct dní, dvě stránky a podpis. Tehdy se poprvé naučila, jak rychle umí úřad uložit utopeninu do šuplíku se štítkem *nešťastná shoda okolností* — a jak málo je v tom šuplíku otázek. A pak strávila celou kariéru tím, že nenechala šuplík zaklapnout dřív, než se podívá dovnitř.

To byla její přednost. Věděla, že je to taky její vada. Šestnáct let viděla v každé utopenině něco, co se nehodí, protože si nedovedla připustit, že voda u Steinwerderu byla jen voda. Někdy měla pravdu. Někdy málem zničila člověka, který nic neudělal — a to si pamatovala líp než ty případy, kde se trefila.

Ted' musela položit tu otázku přímo. Připravovala se na ni celé dopoledne, naplánovala si ji s týmž chladem jako každý výsledek.

Dívám se na to, co tam je? Nebo na to, co chci vidět?

Bolelo to způsobem, kterého si Rasmus nevšiml, protože o Mattisovi věděl jen to málo, co mu řekla. Tady, ve studeném vzduchu pod hladinou kanálu, si Karin prošla celou látku znovu — ne jako příběh, ale jako seznam.

Čerpadlo funkční ve čtyři. Čerpadlo sabotované. Dveře zamčeny zvenku. Tři klíče — jeden na těle uvnitř, jeden ověřeně v sejfě, třetí u vykonavatele závěti. Auto vykonavatele na místě skoro ve deset, po deklarováném odjezdu v pět. Hodinky 22:41. Vrchol povodně 01:52.

Tohle nebyly pocity. Byly to věci s objemem, hmotností, teplotou. Provozní deník měl stránky, datum, rukopis, který znala jako Henningův od třetího dne. Parkovací záznam byl soubor s časovým razítkem. Páska ležela v sáčku.

A pak ten klíč.

C12. Viděla ho na vlastní oči. Theo ho přinesl na požádání — ochotně, správně, smutně — a klíč byl čistý. Ne lesklý jako

nový. Čistý. Bez patiny, kterou kov dostane nošením, bez oděrek na zoubcích. Originál visel na Henningově klíčence — obehnaný fob, na hranách otřelý tam, kde ho muž třicet let bral každé ráno do ruky.

Vypadaly jako bratři. Ne jako dvojčata.

Rasmus přitáhl dveře zevnitř a zkusil je zavřít. Schott na pantech, těžký, ocel a guma. Dosedl s povzdechem, který vytlačil vzduch hustý solí.

„Zevnitř to nejde,“ řekl. Nebyla to otázka.

„Vyzkoušej,“

Zkoušel. Závora byla venku, navržená proti vlnám, ne proti lidem. Fungovalo to jako přístav, ne jako cela: zevnitř se otevřelo snadno, zamklo jen zvenku.

„Takže když byl klíč na těle uvnitř,“ řekl Rasmus, „musel přijít zvenku někdo druhý se svým klíčem a —,“

„A odejít.“

„A odejít,“

Karin zavřela zápisník. Podívala se ještě jednou na pásku v průhledném sáčku, na modrošedé zdivo, na čáru povodně. Pak na Rasmuse.

„Pojď,“ řekla. „Musíme si projít, co řekl v říjnu,“

Venku táhl vítr od Labe a nesl pach řasy a nafty. Kehrwierdefleet ležel nízko — odliv, klid, téměř nevinný pohled na vodu, která v listopadu dělala, co dělala. Karin chvíli stála na nábřeží, ruce v kapsách.

Rasmus vedle ní čekal, jak si zvykl.

„Prošla jsem si to celé,“ řekla, aniž se otočila. „A nevychází z toho žádný jiný příběh,“

„Ne.“

„Příliv, čerpadlo, klíč, auto, hodinky.,, Vyjmenovávala je jako položky na nákupním lístku. „Všechno ukazuje na stejného člověka. Pokaždé.“

„Jo.,,

„A já teď musím domů a přečíst si jeho výpověď z první session. Slovo od slova.“

Rasmus se potočil. „Proč?,,

Karin se konečně zadívala na kanál. Voda byla šedozelená, plochá, bez vrásky. Pod ní pracoval příliv — pomalu, neviditelně, neodvolatelně.

„Protože se mu tam něco vyklouzlo,“ řekla. „Slyšela jsem to. Jen jsem tehdy ještě neměla zbytek látky, abych věděla, co přesně slyším.,,

Sebrala klíče od Blocku O a hodila je Rasmusovi.

„Domluvím ho na zítra ráno. Neoficiálně. Starý přítel rodiny, který chce pomoci.“

Rasmus klíče chytil. Neptal se. To byl pokrok.

Karin se otočila zády k fletu a šla k autu, a přemýšlela o tom, jak věci vyklouzávají z úst muži, který ví příliš mnoho. Jak jazyk ví víc než rozum a poví to dřív, než ho rozum stačí zarazit. A jak Theo Reents — chytrý, unavený, muž, který třicet let nosil čistý oblek nad špinavou vodou — řekl v říjnu jednu věc o zavřených dveřích.

Řekl jí tak přirozeně. Tak smutně. Tak přesně.

A zavřené dveře tehdy ještě nebyly nikde v protokolu. Věděli o nich tři lidé z vyšetřovacího týmu, mlčící Lasse — a ten, kdo je zavřel.

Za zády jí Kehrwiederfleet ležel nehnutě a čekal na obrátku přílivu. Do hodiny se mu hladina začne zase zvedat. Vždycky se zvedne.

Co nemohl vědět

Déšť přicházel v nárazech, ve vlnách, tak jak přicházel celý říjen — ne jakojev počasí, ale jako sdělení, které si nikdo netroufl otevřít. Karin seděla na předpisově prázdném stole ve své kanceláři v přízemí služebny a poslouchala.

Nahrávka z kapitoly desáté. Sedmnáctého října, devět dní zpátky. Vlastní rukou stiskla tlačítko přehrávání.

Na diktafonu byl jen kus plastu a kovová mřížka. V protokolu stálo: *Svědék Theo Reents, advokát, hamburský notář, vykonavatel závěti, přítomen bez právního zástupce — dostavil se sám a dobrovolně.* Sama si to tehdy zapsala. Sama tehdy slyšela, jak si myslí, že přichází, protože truchlí. Protože chce pomáhat. Protože je prostě ten typ muže, který vždy přijde.

Přehrála tu část znovu.

„Henning šel dolů sám, jako vždycky před povodní. Ten jeho rituál — archiv, staré ročníky. Schott za sebou přitáhl, aby ten nejhorší tlak ochránil trezor, kdyby povolily dveře v patře. A to čerpadlo — to čerpadlo vždycky drhlo. Víte, jak staré to zařízení je. Byla to jen otázka času.“

Zmáčkla pauzu.

Seděla a dívala se, jak déšť klouže po okenním skle, jako by chtělo okno samo utéct.

Schott za sebou přitáhl.

Karin položila ruce naplocho na stůl. Bylo deset hodin večer a příčná ulice dole byla prázdná; jediný zvuk byl vzdálený klapot noční U3, která nikam nespěchala. Ani ona nikam nespěchala. Vždycky jí trvalo, než věc došla od uší k záznamu — ne proto, že by byla pomalá, ale proto, že přesnost potřebuje čas.

Znovu: Schott za sebou přitáhl.

Protipovodňové dveře — Schott, ocelové dveře s ručním kolem — byly nalezeny zavřené a zvenčí zajištěné visacím zámkem. Stálo to ve zprávě ze čtvrtého dne. Stálo to v interním protokolu označeném *pouze pro vyšetřovací tým*. Nikdy v médiích. Nikdy v rozhovoru s rodinou. Rasmus Petersen to potvrdil: ven to nepustili. Přijel tenkrát v šest ráno, byl tam dřív než novináři, a kdyby někdo z uniformovaných promluvil, neuneslo by to její přezkoumání — čtrnáct dní zpátky evidovala všechno, i to, co komu řekla a co ne. Marit Vossbergová to nevěděla. Antje Vossbergová nevěděla nic konkrétního. Lasse — Lasse to věděl, protože tam byl a sám si na zamčené dveře sáhl, ale Lasse mlčel ze studu a od té chvíle byl pod jejím dohledem.

A Theo Reents.

Theo přišel o sedm dní později. Přišel v šedém kabátě s hedvábným kapesníčkem v náprsní kapse. Mluvil o Vossbergovi tak, jak mluví muži, kteří milují legendu víc než člověka — láskyplně, ale s jemným tvarováním příběhu. A řekl: *Schott za sebou přitáhl*. Jako by to viděl.

Jako by u toho byl.

Karin sáhla po tiskopisu a obrátila stránku na čistou stranu. Psaní jí pomáhalo myslet — ne že by slova srovnala myšlenky, ale pohyb ruky zpomalil promítání věcí v hlavě na únosnou rychlost.

Čerpadlo vždycky drhlo.

Provozní deník údržby — Henningův vlastnoruční deník v černé kůži, psaný rukou, teď uložený v krabici s důkazy a svědčící za mrtvého — zaznamenával poslední odpoledne před bouří: *Lenzpumpe geprüft, läuft. 16:00. H.V. Jeho ruka. Jeho úhledné, pevné písmo. Jeho podpisová zkratka. Kalové čerpadlo přezkoušeno, běží. Šestnáct hodin. A v tu noc Bjarne Holm necestoval ani ke svědomí, ani ke zločinu — od půl sedmé byl na protipovodňové hlídce THW s dvaceti dalšími muži, registrovaný, a jeho ruce nesáhly do suterénu ani jednou.*

Čerpadlo vždycky drhlo.

Vždycky. Přítomný čas — habituální. Ten druh slovesného tvaru, který lidé použijí, když chtějí říct: *tohle se dělo pořád, nebyl by tedy žádný div, kdybychom to nenašli funkční.* Předem připravená omluva. Vytváření záznamu ve čtenářově hlavě dřív, než ten čtenář vůbec ví, že čte.

Jenže čerpadlo v šestnáct hodin běželo. Stálo to tam jeho rukou.

A plovákový spínač byl stažen stahovací páskou, přivázán dolů ke dnu jímký — ne opotřebením, ne náhodou, ne tím druhem zlomu, jaký potkává staré stroje ve vlhkých prostorách. Byl přivázán rukou. A jistič byl shozen. Obojí vyžadovalo přítomnost. Obojí vyžadovalo záměr. A obojí se muselo stát po šestnácté hodině — Henningův záznam — a dřív, než

hodinky na Vossbergově zápěstí dosvědčily, že voda dosáhla výšky muže.

Karin vstala. Přešla k oknu. Dole tekla voda po obrubníku, strhávala listy a plechovky do kanálu na rohu. Říjen dělal svou práci pečlivě a bez nároku na chválu.

Mechanické hodinky s automatickým nátahem. Henningovy hodinky neměly korunku k natahování, samonatahovací, pohon obstarával pohyb zápěstí; dokud zůstaly na ruce a ruka se hýbala, tikaly. Zastavily se ve 22:41. To byl čas, kdy zápěstí šlo pod vodu. Doktorka Sahinová to zformulovala bez ozdob: *namočení strojku dostatečné k zastavení jeho chodu — nikoli nutně konečné zanoření, jen tolik vody, kolik součástky snesou, než ztichnou.* Dvacet dva čtyřicet jedna.

Kulminace vysoké vody — vrchol přílivu, Hochwasser-Scheitel — proběhla v 01:52.

Tři hodiny a jedenáct minut rozdílů.

Ve 22:41 nebylo ve fletu — přílivovém kanálu — ještě nic. Flety se přelily přes nábřeží teprve po jedné. Bylo to v tabulkách přílivu a odlivu, v protipovodňovém logu THW, v zápiscích z noční hlídky. Karin si to ověřila tři dny po sobě, pokaždé z jiných dat ze tří různých zdrojů. Čísla seděla. Voda venku byla ve 22:41 vysoká, hýbala se, ale nepřelévала se. Kerhwiederfleet nevystoupil z koryta. Suterén v Bloku O nemohl být zaplaven zvenčí.

A přesto se hodinky zastavily ve 22:41.

Takže trezor byl uzavřený. Čerpadlo bylo mrtvé. Voda stoupala průsakem — tím pomalým, soustavným, neslyšitelným průsakem, který je pod čarou ponoru vždy, který čerpadlo zná a tlumí a který, když čerpadlo mlčí a dveře jsou zavřené, do rána pohltí muže.

Karin sáhla do kapsy saka a vytáhla složenou stránku — vlastní přepis desáté kapitoly výpovědi. Přečetla ji znovu. Naklonila se pod lampou a přečetla ji ještě jednou.

„Schott za sebou přitáhl.“

Věděl, že dveře byly zavřené. Ne že se zavřely samy. Ne že je zavřela povodeň nebo tlak vody. Že je Henning *za sebou přitáhl*. Podmět Henning. Sloveso činné. Záměr. Viděl Henninga, jak za sebou stahuje ten temný kovový panel dolů, do uzavřené trezorové komory — nebo věděl, jak ta scéna vypadala, protože věděl, jak vypadat musela. Protože ji naplánoval. Protože znal Henningův rituál stejně dobře jako vlastní jméno, protože u něj byl tisíckrát, třicet let advokátní práce pro tu rodinu, a věděl: Henning jde dolů, archiv, ročníky, Schott.

A pak zůstane sám.

Karin myslela na Theo Reentse, na jeho šedivé vlasy a hedvábné kapesníčky a na způsob, jakým mluvil o Vossbergovi, jako by mluvil o svatém, jako by ta ztráta byla jeho vlastní, jako by patřil k rodině. Třicet let. Třicet let u stolu. O Vánocích. Na pohřbech. Na oslavách narozenin, u podepisování smluv, u soudních sporů urovnaných potichu, bez skandálu. Patřil k tomu nábytku. Karin si vzpomněla, jak Marit Vossbergová při prvním setkání skoro samočinně sáhla po jeho ruce — ne jako po cizinci, ale jako po příbuzném, jak to dělávají lidé, kteří spolu prošli pohřby.

A přesto — ta malá věc, ten drobný slovní skluz.

Věc, kterou nikdo neměl vědět. Věc, kterou znal jen Lasse — a Lasse mlčel. A vyšetřovatelé. A soudní lékařka.

A Theo.

Karin vytáhla ze šuplíku klíčový inventář. List A4 s hlavičkou kriminálky, datum dvanáctého října — týden zpátky. Tři klíče k trezorovému visacímu zámku trezorové komory. Registrovaný typ, přesně tvarovaný, vyráběný na zakázku pro bloky v té části Speicherstadtu — Špýcharského města, cihlové skladištní čtvrti. Nejstarší na opotřeбенé šňůrce — Henningův, nalezený na těle. Druhý v kanceláři Marit Vossbergové, v trezoru, nedotčený. Třetí — odevzdaný Theem Reentsem v průběhu hovoru, když na něj přišla řeč. Svěřenecký klíč vykonavatele závěti.

Třetí klíč byl čistý.

Karin si ho prohlédla sama. Rasmus byl u toho. Kriminálka si to poznamenala jen jako vedlejší detail — klíč bez zásahů, bez otisků, čistý a lesklý, jako nový. Jenže registrovaný originál na opotřeбенé šňůrce se od něj musí lišit. Klíče se nosí, klíče sbírají škrábance, klíče vsakují kapesní prach. Tenhle byl jako čerstvě ražený.

Jako by si Theo svůj vlastní klíč vytáhl. Jako by pak zašel ke klíčaři s vyježděnou frézou a nechal si udělat nový.

Karin nechala stránku přepadnout na stůl.

Věděla.

Věděla to tak, jak věděla věci, které se nedaly vyložit před soudem, ale které vedly přesně přes zápěstí do rukou: ne jako tušení, ale jako aritmetika. Čas, klíč, slova. Sekvence. Fakta srovnaná tak, jak je náhoda srovnat neumí.

Theo Reents tam byl.

Byl tam po šestnácté hodině — když záznam jeho rukou tvrdil, že čerpadlo šlape. Byl tam, když ostatní odešli. Věděl o rituálu. Věděl o trezoru. Věděl o Schott. Měl klíč — správný klíč ke správnému zámku — a nechal si udělat nový, protože ten původní byl venku celou noc. A pak se dobrovolně dosta-

vil na policii, s hedvábným kapesníčkem, a mluvil o Vossbergovi jako o svatém, a pomáhal, pomáhal, pomáhal — protože odtamtud se příběh řídí nejlíp. Zevnitř. Zblízka.

A řekl: *Schott za sebou přitáhl.*

Karin sáhla po telefonu. Byl čtvrtek, deset minut po desáté večer. Rasmus byl doma. Bylo jí to jedno.

Vytočila číslo.

„Šéfko?“, Hlas Rasmuse Petersena byl ospalý a pak rázem nebyl. Pochopil ten tón.

„Zítro ráno,“ řekla. „Chci ho dole v trezorové komoře. Chci Blok O, chci klíče, chci příliv — nízká voda je v osm třicet sedm, to je naše okno. Pozvi ho sám, opatrně, jako svědka. Řekni mu, že rekonstruuje průběh povodně. Řekni mu, že potřebujeme jeho paměť na stavební dispozice budovy.,“

Krátká pauza. „A chceme ho tam doopravdy?“

„Chceme ho tam,“ řekla Karin. „Se vším, co víme.“

Rasmus pochopil. „Dobře.,“

Zavěsila.

Děšť pokračoval. Venku, někde nad Alsterem, leželo město zaplavené do šediva, věže a jeřáby a skleněné plochy Elbphilharmonie se táhly do mlhy jako věci, které si nejsou docela jisté, že existují. A dole, pod Kehrwiederfleetem, pod patinou starých cihel a dubových pilot, dýchal příliv po svém — dovnitř a ven, dovnitř a ven — bez zájmu o to, co je nad ním.

Karin si pustila nahrávku ještě jednou.

„*Schott za sebou přitáhl.*“

Znovu. Naposled.

Pak ji vypnula a šla domů.

Nízká voda

Rasmus nechápal, proč tady musejí být v půl osmé ráno. Zeptal se, jestli by to nešlo udělat ve výsledkové místnosti, jestli by to nebylo — a ona ho zarazila pohledem, který nestál žádnou energii. Theo Reents musel stát v místnosti, kde Henning zemřel. Nebyla to technika. Bylo to přesvědčení.

Schodiště do sklepa bylo úzké, zdi plakaly vlhkostí. Jediná holá žárovka. Protipovodňové dveře dole — Schott, masivní vrata s ručním kolem — stály otevřené stejně jako prvního rána, jen s tím rozdílem, že tentokrát je nedržela ruka Bjarneho Holma. Karin sešla první, pak Theo, pak Rasmus s dlaní opřenou o cihlu, beze slova.

Trezorová komora páchla brakickou vodou a starým dubem a kávou třiceti let, která se vsákla do spár v maltě. Betonová podlaha stále nesla svoje povodňové stopy: bledá čára půl metru vysoko, kam až sahala bouřková povodeň, Sturmflut, a pod ní nižší, tmavší pruh, který tu zanechával obyčejný příliv. Karin znala obě čáry z paměti. Nechala je proměřit.

Theo stál uprostřed místnosti a rozhlížel se, jako by ji viděl poprvé. Tvář měl pevně v ruce. Výraz, vyrovnaný hlas,

ochotu pomoci — to všechno nosil dvanáct dní jako dobře střižené sako, a ani se to nepomačkalo.

„Jsem ráda, že jste si našel čas, pane Reentsi,“ řekla Karin. Položila svou složku na dubovou bednu, na kterou celé čtyři týdny snášeli všechno, co z téhle místnosti vyšlo. „Posaďte se, jestli chcete.“

Zůstal stát.

„Vím, že je to těžké,“ řekl. „Tady dole. Po tom všem.“

„Ano,“ Karin složku otevřela. „Začněme provozním deníkem.“

Provozní deník ležel v průhledném sáčku. Henningovo písmo, hranaté a pevné, týdenní záznamy stékající dolů po stránce, ten poslední z odpoledne před Sturmflut. *Lenzpumpe geprüft, läuft. 16:00. H.V.*

Zvedla ho, aby na něj viděl. „Šestnáct hodin. Henning zkontroloval kalové čerpadlo a zapsal, že běží. Jeho rukopis, jeho iniciály, jeho poslední záznam.“ Položila deník zpátky. „Když jsme to čerpadlo našli, plovákový spínač byl stažený dolů. Stahovací páska a pro jistotu přes ni ještě drátěné oko. Jistič byl vypnutý.“

Theo se díval na deník, ne na ni. „Bjarne—,

„Bjarne byl od půl sedmé na nástupu THW a celou noc tam má záznamy. Potvrdí to dva tucty mužů.“ Řekla to bez váhy, jako by četla seznam cestujících. „Ve čtyři čerpadlo běželo. Když začala stoupat voda, neběželo. Někdo ho zastavil mezi čtvrtou hodinou a Henningovou smrtí. To není teorie, pane Reentsi. To je počty,“

Theo otevřel ústa.

„Hodinky,“ řekla Karin.

Ležely v druhém sáčku, ciferníkem nahoru. Sklíčko mělo prasklinu — od tlaku vody, nebo od toho, jak tělo narazilo na beton; doktorka Sahinová ponechala v protokolu obě možnosti otevřené, protože na věci to nic neměnilo. Záleželo na ručičkách. 22:41.

„Mechanické hodinky,“ řekla Karin. „S automatickým nátahem. Henning je nosil každé ráno, každý den. Dokud jsou na živém zápěstí a to zápěstí se hýbe, zůstávají natažené. Zastaví se, když se potopí. Když se do strojku dostane voda.“ Dotkla se nižší čáry na podlaze. „Dvacet dva čtyřicet jedna.“

Ticho v té místnosti bylo něco jiného než ticho venku. Tady dole bylo mokré.

„Vrchol bouřkového přílivu té noci přišel v jednu padesát dva,“ řekla. „Je to v oficiálním záznamu vodočtu. Ve dvacet dva čtyřicet jedna ještě fleet nepřetekl přes nábreží. V ulicích žádná povodeň nebyla. Fleety stály vysoko, ale dlažební kostky byly suché.“ Nechala uplynout okamžik. „Což znamená, že Henning Vossberg se utopil dřív, než dorazila voda, která ho údajně měla zabít.“

Theovy oči sklouzly za ni, ke Schottu.

„Člověk, který se utopí ve Sturmflut, se utopí po půlnoci,“ řekla Karin. „Člověk, jehož hodinky se zastaví ve dvacet dva čtyřicet jedna, se utopí v zatěsněné místnosti, s mrtvým čerpadlem a přílivem prosakujícím spárami. Po hodinách. Pomalu.“ Nechala to tam ležet. „Řekněme tři hodiny tu dole byl. Možná čtyři. Zatímco dlažba nad ním zůstávala suchá.“

Rasmus stál u dveří, ruce v kapsách. Nehnul se a neřekl nic. Tohle se naučil: když měla Karin tenhle krok — ten vyrovnaný, ten, který nespěchá, protože nemusí — jeho jediným úkolem bylo být tam a být svědkem.

Karin vzala další list. „Klíče.“

Položila na bednu tři fotografie vedle sebe jako rozdané karty.

„Zámek trezorové komory je registrovaný bezpečnostní typ. Tři vyrobené klíče, všechny zaevidované. Žádný zámečník na rohu ho nezkopíruje. Tady: Henningův, nalezený u jeho těla, na splétaném koženém poutku., První fotka. „Klíč Marit Vossbergové, od pondělí netknutý v sejfu její kanceláře, lísteček o posledním použití datovaný únorem.“ Druhá. „A tady: váš, pane Reentsi. Náhradní klíč vykonavatele závěti, který držíte za pozůstalost.,,

Posunula třetí fotografii dopředu — detailní záběr klíče tak, jak ho předložil.

„Čerstvě vyrobený,“ řekla Karin. „Žádná patina, žádné opotřebení na zubech, kroužek je nový. Jeho dvojče — registrovaný originál před třiceti let — by sedělo na ošoupaném svazku, rytina ohlazená dohladka.,, Ťukla do fotky. „Tohle je klíč vyrobený během posledních čtrnácti dní. Protože originál byl použit v noci patnáctého a vy jste potřeboval něco, co byste mi mohl podat a co by vypadalo, že nikdy neopustilo zásuvku.“

Theo Reents řekl: „To samo o sobě nic nedokazuje—,

„Schott,“ řekla Karin.

Tohle byl ten okamžik a ona na něj čekala, jako se čeká na povodňovou rysku.

Řekla to bez dramatu. Mohla to říct přes stůl ve výslechové místnosti, s advokátem po jeho boku, a byla by to stejná slova. Ale tady, kde zdi pořád plakaly a žárovka kladla svoje světlo podél čáry vysoké vody, tady bude jeho tvář jeho vlastní.

„Desátého listopadu,“ řekla Karin, „jste mi pomáhal rekonstruovat ten večer. Byl jste vstřícný. Udělal jste všechno, co v takové chvíli starý přítel udělá.“ Otevřela na stránce, kterou si označila. Přečetla to ploše, bez barvy, jen text. „Řekl jste: *Před každým Hochwasser chodil dolů. Schott za sebou určitě zatáhl — chtěl chránit archiv. To čerpadlo už léta zlobilo, všichni jsme to věděli.* To byla vaše slova.“

Podívala se na něj. Jeho tvář se velmi nepatrně změnila. Tak, jak povolí materiál pod teplem.

„Protipovodňové dveře byly zvenčí zamčené na visací zámek,“ řekla Karin. „To nikdy nebylo v žádné tiskové zprávě. Nikdy se to nedalo rodině — ani Marit, ani Lassemu, ani Antje. Bylo to v naší interní zprávě, určené pro tým. Lasse Vossberg věděl, že jeho otec není nahoře; nevěděl proč, protože dveře našel už zavřené a nedostal se dovnitř. Bjarne Holm ví, jak Schott funguje — vysvětlil nám to. Ale že té noci stál zavřený a zamčený — to věděli jen my a ten, kdo ho zavřel.“

Theo stál úplně bez hnutí.

„Člověk, který se zavře dovnitř, nemůže zamknout dveře zvenčí,“ řekla Karin. „Henningův klíč byl u jeho těla. Uvnitř. Visací zámek byl venku. To vyžaduje druhý klíč. A desátého, ještě než jsem se vás na ty dveře na cokoli zeptala, jste popsal, jak se zavírají — což jste vědět nemohl, jedině že byste je zavřel sám.“

Posadil se.

Ne na židli — žádná tam nebyla. Sedl si na betonový okraj staré jímký v rohu místnosti a položil si dlaně naplocho na kolena, jako by potřeboval pod sebou něco pevného. Karin čekala. Rasmus čekal. Nad nimi, neslyšen, dýchal fleet, přílivový kanál, dál v rytmu Severního moře, srdeční tep celého cihlového města.

Položila poslední list. Vytištěnou stránku s e-mailem, dvakrát podtrženou Henningovou červenou tužkou. *Unerklärliche Abflüsse aus dem Treuhandkonto — nur durch die mandatierte Kanzlei autorisierbar*. Nevysvětlitelné odtoky ze svěřeneckého účtu — autorizovatelné jedině pověřenou advokátní kanceláří. Pod tím tabulka Selmy Krohnové: šest let, převody, částky, každá z nich odsouhlasená jediným podpisem.

„Svěřenecký účet,“ řekla Karin. „Selma Krohnová mě tím vším provedla. Henning ji požádal, ať připraví všechno na schůzku s vámi.“, Nechala to viset ve vzduchu. „Nešel za žalobcem. Nerozhodl se. Stejně jako u Bjarneho Holma — promluvil nejdřív. Dal příležitost jako první. Takový byl člověk.“

Theo Reents se díval do podlahy. Byla mokrá a šedá a pořád nesla stopy ohledání místa činu, čísla červeně, místa, která se proměřovala. Jeho auto u Kehrwieederu ve dvacet jedna padesát, podle parkovacího čidla, podle záznamu hlídkového vozu povodňové služby — to neřekla. Měla za to, že už to říkat nemusí.

„Pane Reentsi,“ řekla a její hlas byl tichý jako přílivová voda v okamžiku, kdy se zastaví. „Nepředkládám vám nic, co by potřebovalo výklad. Provozní deník není argument. Hodinky nejsou argument. Klíče nejsou argument. Parkovací zá-

znam není argument. To, že víte o dveřích, o kterých jste vědět nemohl, není argument. Jsou to fakta. Dohromady mají jen jeden tvar.“

Theo neřekl nic.

Pak řekl: „On by ne—, a zastavil se.

„Co by ne?“

Zvedl hlavu. Jeho tvář byla tváří člověka, který je velmi unavený, a pod tou únavou bylo něco, co nečekala: jistá úleva, tenká jako první led na jezeře ve Stadtparku v listopadu, ale byla tam.

„On by mě nezničil,“ řekl Theo. „To bylo na tom to nejhorší. On by mi to nevzal.“ Jeho hlas byl vyrovnaný a podivně přesný. „Znal jsem ho. Čtyřicet let. Posadil by si mě a pak by pro to našel nějaký tvar, jako ho našel pro Bjarneho. Věděl jsem to. Věděl jsem to už tehdy.“ Zarazil se. „Ale nemohl jsem to vědět. V tu chvíli jsem to vědět nemohl. Seděl naproti mně, díval se na mě a já—“

„Šestnáctého října,“ řekla Karin tiše, netlačila na něj.

„Ano.“

Nechala ho mluvit.

Mluvil potichu a bez obrany, jako by se nezpovídal, ale vzpomínal: ta půl pátá v diáři, *T.R. 16:30*; Henningův klidný hlas a tabulky na stole, čísla, ze kterých se nedokázal vymluvit. Ta léta předtím — účet, malé převody, o nichž si namlouval, že jsou půjčené, dočasné, peníze, které vrátí, až se praxe zase postaví na nohy, a praxe se na nohy nikdy nepostavila. Panika, když uslyšel varování před přílivem a pomyslel si: *to čerpadlo*. Tu budovu znal. To čerpadlo znal. Ten rituál znal — že Hen-

ning chodí před každou Sturmflut dolů zajistit archiv, stará vína. Znal ten klíč v kapse, ten, který držel jako vykonavatel závěti a nikdy ho neměl potřebovat.

Počkal, až ostatní odešli. Greta Lührsová u večere ve strážní místnosti. Budova prázdná.

„Já jsem jen chtěl—,“ řekl Theo a pak to nedořekl. Žádná věta tak nekončila.

Karin poslouchala. Nepřerušovala ho. Nedělala si poznámky. Za ní dělal Rasmus totéž. Voda ve spárách cihel tikala, úplně potichu: tikala tak celou tu noc, hodiny, zatímco Henning Vossberg —

Nešla za tím dolů. To nebyla její práce a žal nad mrtvými je něco, co se nese mlčky.

„Nejhorší na tom,“ řekl Theo a jeho hlas už byl skoro pryč, „nebyla policie. Nebyly to peníze. Bylo to, že už jsem k tomu nepatřil.“ Udělal gesto, které zahrnuje celou budovu. „Nebyl jsem toho součástí. Byl jsem ten, kdo —“ Zarazil se. „Držel jsem Marit za ruku. Volal jsem Antje. Mluvil jsem na pohřbu.“ „Podíval se na svoje ruce. „Pořád jsem tam stál a už to bylo pryč.“

Karin řekla: „Potřebuju, abyste to všechno řekl znovu, do protokolu.“

Přikývl. Jako by čekal, až mu někdo řekne, co přijde dál.

Vyvedli ho po schodech na světlo. Ráno bylo studené a jasné, vzácnost v tom říjnu, a fleet ležel tiše pod bílou oblohou, nízko. Ebbe. Odliv. Piloty z něj trčely, leskle černé; chalupy na zdech nábřeží, které obvykle žily pod vodou, visely suché a šedé v chladu.

Rasmus si stoupl vedle ní, zatímco hlídkový vůz Thea odvážel. Chvilí nic neříkal. Pak: „Klíč. Hodinky. Ta slova z desátého.“ Zavrtěl hlavou, ne v nevíře, ale v zamyšlení. „Kdyby sem nebyl přišel, dostali bychom—„

„Ano,“ řekla Karin. „Měli bychom to tak jako tak.,“

Věřila tomu. Samotný klíč, samotné hodinky, samotný deník — nic z toho nestačilo. Ale dohromady — sestavené tak, jak věci sestavoval sám Henning, jeden záznam za druhým, jedno fakto za dalším, dokud tvar nestál jasně — dohromady neměly žádný jiný tvar než tenhle. Nepojmenoval ho její starý hlad. Pojmenovaly ho počty a ona nechala počty, ať to udělají samy. To, pomyslela si, byl ten rozdíl. To byl celý ten rozdíl.

Rasmus dal ruce zpátky do kapes. „Možná by ho ani neobžaloval.“

„Nejspíš ne.,“

„Takže zabil člověka, který by mu nejspíš odpustil.“

„Ano.,“

Fleet se leskl v ranním světle. Někde uvnitř budovy — Blok O na Kehr wiederfleetu, čtyři generace kávy a třicet let přátelství — běželo dál chlazení archivu. Archivu, který šel Henning dolů zachránit. Archivu, který byl teď důkazem a měl být odvezen v krabicích, a firma vyždímaná oběma podvody se nakonec stejně prodá a skladiště, které odmítl prodát a za to odmítnutí zemřel, bude ztracené stejně, jako by ho byl podepsal.

Karin se dívala na vodu. Za čtyři hodiny se příliv vrátí nahoru po fleetu, přes černé piloty, přes suché chalupy, tak jako každý den po čtyři sta let a tak jako tehdy, až tu nikdo z nich nebude, aby ho počítal.

Vždycky se vrátil.

Vyvržen

Thea Reentse přivezli do výslechové místnosti v 10:47 dopoledne.

Komisařka Brandtová seděla u stolu a dívala se, jak ho přivádějí. Měl na sobě tmavě šedé sako, dobře střižené, které si sem dovnitř přinesl sám, bez cizí pomoci. Uvázanou kravatu, vlasy sčesané ke straně, jako by šel k soudu zastupovat klienta, ne sebe. Vyleštěné boty. Vypadal jako muž, který ještě nepochopil, kolik věcí se dá udělat z pouhé síly zvyku, a kolik z nich teď přestane platit.

Rasmus Petersen stál opřený o zeď u dveří a mlčel. Za ty dva týdny se to naučil. Tahle věc potřebovala ticho, ne otázky.

Reents si sedl naproti ní. Ruku nepodal, ona ji nenabídla.

Na stole leželo pět věcí v průhledných sáčkích: fotokopie záznamu z provozního deníku, výtisk e-mailu, přepis z parkovacích kamer, soupis klíčů z pozůstalostního protokolu a fotografie hodinek z patologie — bílý číselník, ručičky stojící na 22:41. Nic víc. Žádné aranžmá. Jenom věci.

„Začneme od začátku,“ řekla Brandtová.

Reents se podíval na stůl. Pak zvedl oči.

„Od čeho začínáte vy?„

„Od hodinek.“

Bylo to prosté. Mechanické hodinky s automatickým náta-
hem — a to slovo Reents znal, protože mu je Henning kdysi
ukazoval, kladl je na stůl při poradách, dával mu je do ruky —
se zastaví, když přestanou dostávat pohyb ze zápěstí. Když se
ponoří do vody. Když se muž topí. Zastavily se ve 22:41. Příliv
té noci kulminoval ve 1:52. Voda na Kehrwiederfleetu nepřeli-
la nábřeží dřív než po půlnoci.

„To jsou fakta,“ řekla Brandtová. „Nevymyslela jsem si je.
Stojí v tabulkách přílivu a odlivu, v záznamu THW a v proto-
kolu z Rechtsmedizinu.“

Reents nepřikývl. Ale ani neprotestoval.

„Čerpadlo,“ pokračovala. „V šestnáct hodin běželo. To je v
Henningově provozním deníku — čas zkoušky, výsledek: v
pořádku, jeho rukou, jeho parafa. Když jsme kalové čerpadlo
našli, byl plovák stažený kabelem dolů a jistič vypnutý. Mezi
šestnáctou hodinou a Henningovou smrtí to někdo udělal.“
Odmělčela se. „Opotřebovaný plovák se zasekne. Sám se kabe-
lem nesváže.“

Za oknem výslechové místnosti nebylo slyšet nic než kli-
matizaci. Hamburk byl venku — přístaviště, cihlové bloky,
studená řeka pod nimi —, ale sem dovnitř nedoléhal.

„Tři klíče,“ řekla Brandtová. „Od zámku na protipovodňo-
vých dveřích. Registrovaný typ, který vám žádný brusič na
rohu nezkopíruje. Henningův byl na těle. Maritin v trezoru
její kanceláře, zapечатěný den předtím. Třetí — pozůstalostní,
ten, který jste měl jako vykonavatel závěti — jste nám ukázal
v úterý,“

Posunula přes stůl sáček se soupisem klíčů.

„Ten klíč, který jste ukázal, je nový. Hrany zubů ostré, bez
otěru. Originál — vizte fotografii — visel na ošoupaném pří-

věsku s gravírováním. Váš klíč nevypadá na třicet let ležení v zásuvce pozůstalostní kanceláře.“

Reents se na sáček díval dlouho.

Pak pohlédl na hodinky. Ne na fotografii — na vlastní zápěstí. Reflex. Pak mu zřejmě došlo, co to gesto znamená, a ruce stáhl pod desku stolu.

Brandtová se ničeho nedotkla. Nechala předměty mluvit za sebe.

„Parkování,“ řekla. „Kamera ANPR na Kehrwiederu zachytila vaše auto — SPZ je v protokolu — ve 21:50. Tvrdil jste, že jste odešel v sedmáct hodin a Henning byl naživu a rozrušený kvůli firmě. To jsou vaše slova.“ Položila prst vedle přepisu, ne na něj. „Čtyři a tři čtvrtě hodiny.“

Mlčení nebylo prázdné. Bylo nacpané k prasknutí věcmi, které Reents musel narychlo přerovnat do nového pořádku, jenž by obstál.

„A pak,“ řekla Brandtová, „je tu to, co jste řekl osmnáctého října.“

Vytáhla poslední list a četla bez intonace, jen text: *Čerpadlo se vždycky zasekávalo. A Henning, znáte ho přece, šel dolů, za sebou přibouchl Schott, aby trezor chránil, a pak —*

Reents si přešel rukou přes ústa.

„Schott,“ řekla Brandtová. „Protipovodňové dveře byly zavřené. To jsme do veřejného prohlášení nedali. Lasse nevěděl, proč jsou zamčené — věděl jen, že se dovnitř nedostane. Bjarne byl celou noc na protipovodňové hlídce mezi dvaceti dalšími. Marit ve Frankfurtu. Antje na koncertě.“ Zastavila se. „Že jsou ty dveře zavřené, jste věděl jen vy. Protože jste je zavřel vy.“

Ticho trvalo asi půl minuty.

Pak Reents řekl: „Dejte mi sklenici vody, prosím.“

Rasmus se odlepil od zdi a přinesl pohár. Reents ho vzal oběma rukama jako jediný pevný předmět v místnosti a vypil polovinu. Postavil ho přesně doprostřed světlého kruhu, který na stole zanechal nějaký dřívější.

„Henning by mi odpustil,“ řekl. „Kdybyste mu dali šanci.“
„Nevím, co by udělal,“ řekla Brandtová. „Vím, co udělal s Bjarnem.“

To zabralo. Reents se nepatrně sesul — ne navenek, spíš jako by povolil jeden vnitřní úchyt.

„Napsal mu dopis,“ pokračovala. „Našli jsme ho v archivu. Podepsaný, načisto, připravený k odeslání. Plný důchod, tichý odchod, mlčenlivost, žádná policie. Bjarne ho třicet let podváděl s certifikáty, a Henning ho chtěl propustit jako slušného člověka.“ Odsunula pohár stranou, mimo jejich pohled. „Vám napsaný nebyl. Ale to neznamená, že byste ho nedostal taky.“

Reents zamrkal. Poprvé od začátku rozhovoru vypadal, že je v té místnosti opravdu přítomný — ne jako muž soustředěný na manévr, ale jako muž, který se musel postavit tomu, co udělal.

„To jsem nevěděl,“ řekl tiše.

„Ne. Protože jste mu na to nedal čas.“

Bylo to bez krutosti. Brandtová to neříkala, aby ho ztrestala — trest přijde jindy a jinak. Říkala to, protože to byl fakt. Jeden z posledních, které bylo potřeba pojmenovat.

Reents se naklonil dopředu a sepal ruce na desce. Vypadal jako člověk při modlitbě — nebo jako člověk, který se ji naučil tak dávno, že si pohyb rukou pamatuje, ale slova zapomněl.

„Selma Krohnová,“ řekl. „Ta drobná účetní. Přišla s tím za Henningem koncem září.“

„Vím.,“

„Říkal mi, že nechce skandál. Že to chce vyřešit v rodině.“
Krátce, bez veselí se zasmál. „V rodině. Já byl rodina. Třicet let. Každé Vánoce v Harvestehude. Každé výročí firmy. Každý pohřeb.,“ Odmlčel se. „Henning neplakal. Ale u otcova hrobu stál po mém boku on. Věděl jsem, že to nikdy nesplatím. Myslel jsem, že ho budu chránit. Firmu. Rodinu.“

„Chránil jste sebe.,“ řekla Brandtová.

„Ano.“

Holé slovo. Bez ozdoby.

„Od kdy?,“ zeptala se.

„Od roku 2017. Možná od šestnáctého — záznamy jsou přesné, Selma to spočítá líp než já.“ Mluvil rovně, jako by referoval. „Praxe začala ztrácet klienty. Digitalizace, mladší advokáti, jiné způsoby. V jednom roce mi odešly tři velké mandáty. Měl jsem hypotéku na kanceláře na Rothenbaumchaussee, zaměstnanec, životní styl, na který jsem si za třicet let zvykl.,“ Pohlédl na stůl. „Treuhandkonto bylo moje. Spravoval jsem ho já. Henning mi věřil, protože ho nikdy nenapadlo přemýšlet o tom. O mně.“

„Kolik?,“

„Přes šest set tisíc dohromady. Vím to přesně, vedl jsem to sám. Záznamy. Jako u cizího klienta.“ Krátká pauza. „Asi jsem si potřeboval říkat, že to vrátím.,“

Brandtová si nic nezapisovala. Tohle se nahrávalo — protokol, Rasmus jako svědek, předepsaný postup. Pero leželo na stole nedotčené.

„Šestnáctého října,“ řekla. „Schůzka v 16:30.,“

„Henning mi volal v poledne. Řekl jen: přijď dnes odpoledne, musím s tebou mluvit. Takový hlas jsem u něj neslyšel od —“ Zaváhal. „Od otcovy nemoci.“

„Co řekl?“

„Položil na stůl Selmin výtisk. Číslo. Můj podpis na příkazech. Zeptal se, jestli to umím vysvětlit.“ Reentsovy prsty se tiše stiskly. „A čekal. Henning vždycky čekal. Nedělal ukvapené závěry.“

„A vy?“

„Řekl jsem, že je to chyba v účetnictví. Že se na to podívám.“ Ticho. „Nevěřil mi. Viděl jsem to. Ale nechal mě mluvit. Byl laskavý. To bylo nejhroší.“

Brandtová to nechala chvíli stát. Za stěnou byl Hamburk, přílivy, mlha a cihlové bloky na kůlech z dubu. Někde tam teď čerpadla pracovala, protipovodňové dveře dávno otevřené, voda tekla pod bloky bez ustání.

„A pak?“

„Bjarne odešel v půl šesté. Pak udělala Greta obchůzku a šla taky. Zůstali jsme sami. Henning říkal, že musí dolů zkontrolovat archiv. Byl to jeho rituál před každou velkou vodou.“ Hlas zůstal rovný, monotónní, jako diktát. „Šel jsem s ním. Dolů do sklepa. Pomohl jsem mu přemístit nejstarší šanony na horní police. Pak jsem řekl, že si dojdu pro sako — že jsem ho nechal nahoře.“

Pauza.

„V technické místnosti jsem našel jistič. Plovák jsem stáhl instalačním kabelem, který tam ležel na polici. Trvalo to dvě minuty. Pak jsem se vrátil dolů. Henning stál u regálu, zády ke mně, a třídil papíry.“ Hlas mu klesl. „Zavřel jsem Schott. Zvenku. Zamkl jsem ho.“

Brandtová počkala.

„Bylo —,“ Pohnul rukou, jako by chtěl ukázat na hodinky, a zarazil se. „Nebyla ještě osmá. Venku nepršelo, nebo jen začínalo. Žádná voda v ulicích. Ještě dlouho ne.“ Polkl. „Šel jsem k autu a odjel.,“

To bylo to, co Brandtová potřebovala slyšet vyslovené. Čerpadlo umlčené před osmou, dveře zapečetěné, zatímco voda venku ještě stála nízko. Pak jen hodiny prosakování ve zavěsné komoře, příliv dýchající dovnitř přes kámen, dlouho předtím, než venku stoupla velká voda. Henning byl pod hladinou v 22:41. Sturmflut kulminovala až ve 1:52. Mezi tím nebyla náhoda. Byla jen aritmetika, kterou Reents sám spustil pár minut před osmou.

„Vrátil jste se,“ řekla.

„Jednou. Kolem desáté.,“ Reents se zadíval do stolu. „Stál jsem u auta na Kehrwiederu. Dovnitř jsem nešel.“

Ve 21:50. Kamera.

„Proč?,“

Dlouhá pauza.

„Nevím. Ujistit se. Nebo to odvolat. Otevřít ty dveře.“ Šepot. „Nešel jsem dovnitř. Nedokázal jsem se ani přiblížit ke schodišti. Jen jsem tam stál a poslouchal déšť a pak jsem zase odjel.,“

Voda už tehdy stoupala v komoře, kde nikdo neslyšel. Ale to Reents říct nemusel a Brandtová to neřekla za něj.

Vzala pero a poprvé si něco zapsala. Ne kvůli protokolu — kvůli sobě. Jeden krátký řádek, slovo, které by jinak zapomněla.

Stál venku.

„Henning byl laskavý,“ řekl Reents. „I to odpoledne. Mluvil se mnou, jako bychom měli čas to vyřešit. Jako bychom byli přátelé.“

„Byli jste,“ řekla Brandtová.

„Ne tak, jak si myslel.“

„Ne. Ale on si to myslel. A proto je to, co jste udělal, vražda a ne něco jiného.“

Nebylo to kázání. Bylo to konstatování, prosté jako čísla na vytištěném výtahu z e-mailu.

Reents se nepatrně narovnal.

„Vím,“ řekl.

A pak, tiše, bez gesta, bez slz, jako člověk, který skládá těžké břemeno — ne proto, že už ho nemusí nést, ale proto, že mu došly síly:

„Zapište to.“

Rasmus na ni čekal na chodbě.

Brandtová za sebou zavřela dveře výslechové místnosti a chvíli stála bez pohybu, ruku ještě na chladné kovové klice.

„Je to celé?“, zeptal se.

„Je to celé.“

Petersen si strčil ruce do kapes. Vypadal, že by chtěl říct něco, co by to uzavřelo do srozumitelného tvaru — komentář, verdikt, úlevu. Pak to nechal být. Byla to dobrá volba.

„Jdu psát protokol,“ řekla Brandtová.

Vykročila chodbou ke schodišti. Za oknem na konci bylo přístavní nebe, nízké a šedé, bez dramatu. Někde dole byl fleet, příliv a odliv, voda dýchající sem a tam pod cihlovými

bloky jako vždycky. Kehrwiederfleet, Block O. Tam, kde v suterénu jednou stála voda, bylo zase sucho.

Čerpadlo tam bylo. Běželo.

A Henning Vossberg si každé ráno natahoval hodinky.

Brandtová šla dál.

Co dluží živí

Thea Reentse odvezli v tiché středě, ve chvíli, kdy ještě nebylo sedm a mlha seděla nízko na fleetech — přílivových kanálech Špýcharského města — jako vlna, která se nestačila stáhnout zpátky. Karin zůstala v trezorové komoře pod nábřežím, dokud nezmizela světla policejních aut za křivkou Kehrwiederstraße, a pak seděla na betonovém schodu nad hladinou a čekala, až přestane slyšet vlastní dech.

Příliv začal klesat ve 02:14.

Kanceláře Vossberg & Söhne sídlily ve druhém patře Bloku O — místnosti s původními deskovými podlahami, prosáklé dekádami kávového prachu, který se vsákl do samotných trámů. Karin přišla brzy, dřív než se sešel kdokoli z rodiny, a prošla jimi sama. Rasmus počkal dole u auta.

Na Vossbergově stole zůstalo všechno tak, jak to policie dovolila nechat. Řady výtisků Selmy Krohnové. Podsložky popsané jeho rukou. A uprostřed, jako relikvie, pouzdro od ho-

dínek — prázdné, protože hodinky ležely pořád ve skladu důkazů v Eppendorfu a možná tam zůstanou dlouho.

Karin pouzdro zvedla. Vybledlá kůže, podšívka z bleděmodrého hedvábí. Uvnitř po okraji nápis švabachem: *Henning, zu seinem 30. Geburtstag, in Liebe, Vater*. Otec mu hodinky dal k třicátinám. Sám je pak nosil dalších jedenačtyřicet let, každý den, natažené a přesné — mechanické hodinky s automatickým nátahem, které se nikdy nezastavily, dokud je nezastavil on.

Přesnost jako zděděná ctnost. Přesnost, která ho nakonec zabila, protože nedokázal projít kolem čísla, jež nesesedlo.

Položila pouzdro zpátky přesně na místo, kam patřilo.

Marit Vossbergová přišla v deset. Sako bez záhybu, vlasy stažené jako vždy, ale něco ve způsobu, jakým vstoupila — opatrně, jako host — napovídalo, že jí tahle kancelář přestala patřit dřív, než o tom kdokoli rozhodl.

„Státní zástupce mě informoval minulý týden.“ Nesesdla si. „Padělání listiny. Pravděpodobně podmíněný trest, pokud budeme spolupracovat. Advokát říká, že záleží na tom, jak to zasadím do kontextu.,“

„Ano,“ řekla Karin.

„Chtěla jsem říct, že to není omluva.,“ Marit se otočila k oknu a dívala se dolů na fleet. Kalné říjnové světlo padalo na cihly a tmavou vodu. „Věděla jsem, že mu nikdy neodpustím to odmítání prodat. To bylo skutečné. A s tou listinou jsem si říkala, že —“ Zarazila se. „Nevím, co jsem si říkala.,“

„Že tím vyřešíte situaci, aniž byste musela čekat, až ji vyřeší on.“

Marit se nepřiznala k ničemu. To bylo na jejím způsobu mluvení to, co Karin oceňovala — byla přesná, i když mlčela.

„Prodáme,“ řekla nakonec. „Mě a Lasseho obklíčily dluhy, pojistné a rozvrácená účetní kniha. Nic jiného nezbyde. Developer pořád čeká. Je trpělivý.“ Trpkost na tom posledním slově: ta trpělivost ho také stála peníze. „Z Bloku O budou byty s výhledem na přístav,“

V Maritině hlase nebyl triumf. Byla v něm únava.

„Vossberg odmítal prodat,“ řekla Karin pomalu, „a byl za to zabít. A prodá se to stejně,“ Nechala to stát jako fakt, bez komentáře.

„Přesně tak.“ Marit se odvrátila od okna. „S touhle částí budu žít. Theo mu vzal život a vzal mu i důvod, proč zemřel. Chtěla bych říct, že je to nespravedlivé, ale tak mluví lidé, kteří chtějí, aby se k nim někdo lítostivě přidal,“

Vyšla z kanceláře, aniž dodala cokoli dalšího, a Karin sledovala, jak mizí za dveřmi. Na podlaze zůstalo ticho a usazený prach.

Bjarne Holm bydlel v paneláku v Barmbeku — třetí patro, bez výťahu, výhled na parkoviště. Karin přišla odpoledne, neohlášená, jak měla ve zvyku, když chtěla vidět skutečný stav věcí, ne nacvičenou verzi.

Otevřel jí v teplákách, s kávou v ruce, která se nekouřila — buď vychladla, nebo ji zapomněl ohřát. V bytě bylo uklizeno, ale tak, jak je uklizeno u muže, který ztratil rutinu: jedno místo přehnaně urovnané, jinde nepovšimnutá vrstva prachu.

„Komisařko Brandtová.“ Ani se nepokusil předstírat překvapení.

Posadili se ke kuchyňskému stolu. Žádná náhražka: skutečná káva, silná, podaná bez omluvy. Čtyřicet let v obchodě s kávou; tohle mu čas aspoň nevzal. Vůně pražení visela v kuchyni jako poslední věc, kterou v životě dělal pořádně.

„Dostal jsem dopis od firmy. Vlastně od Marit. Formálně od firmy.,, Bjarne se zadíval do hrnku. „Nabízejí mi odchod do důchodu. Plný důchod, jako by ke zfalšování certifikátů nikdy nedošlo. Přiložili kopii dopisu, který napsal Vossberg — toho, co jste našla v trezoru.“

Karin přikývla. Vossbergův dopis — načrtnutý, podepsaný, nikdy nepředaný — Bjarnemu nezajišťoval nic. Vossberg byl mrtvý dřív, než stačil rozhodnutí naplnit. Ale Marit — pragmatická, unavená Marit, která myslela v číslech a závazcích — zřejmě usoudila, že čestný úmysl jejího otce je závazný aspoň v tom smyslu, v jakém ona chce závazky plnit. Nebo spočítala, že soud s Bjarnem by stál víc než důchod. Možná obojí. Karin si nedělala iluze.

„Budu to muset přijmout.,, řekl Bjarne tiše. „Certifikáty byly reálné. Já je udělal. Říkal jsem si, že zachraňuju firmu, ale byl to způsob, jak se nenechat vykopnout z místa, kde jsem strávil třicet let. Vossberg byl natolik slušný, aby mi to řekl rovnou. Věděl jsem to.“

„Věděl jste, že to víte?.,,

Bjarne se na ni podíval. „Jo. Přesně tak.“ Dopil. „Šla jste správně, komisařko. Po té starší věci — Lasse, certifikáty, všechno ostatní. Šla jste správně, i když to nebyl vrah.,,

„Správná cesta ne vždycky vede ke správnému cíli.“

„Ne.,, Bjarne se zasmál — krátký, suchý zvuk. „Ne, takhle to nefunguje.“

Karin vstala. Ruku mu nepodala; nebylo to to loučení. Prostě odešla a nechala ho s prázdným hrnkem a tichem panelá-

ku kolem.

Selma Krohnová si vybrala kavárnu v Eppendorfu — neutrální půda, žádná vazba na přístav, žádná káva z Vossbergových zásob. Šálky byly průměrné. Selma přišla pět minut před časem a seděla s otevřeným notebookem, ale neuhnula, když Karin dorazila.

„Jak daleko jste s inventurou?“, zeptala se Karin místo pozdravu.

„Dva a půl měsíce, možná tři, podle toho, co se Marit rozhodne zahrnout do prodeje fungující části firmy a co půjde do likvidace. Díra na escrow účtu je zhruba čtyři sta sedmdesát tisíc eur — Theo byl systematický, ale ne úplně elegantní. Šest let, malé převody, vždy pod prahem, který by spustil automatický audit.“ Selma se odmlčela. „Co ho tak dlouho krylo, byl fakt, že mu Vossberg bezvýhradně věřil. Nikoho nenapadlo ta čísla přepočítat.“

„Vossberga ano.“

„Ano, ale pozdě.“ Selma sklopila pohled k notebooku, pak ho zvedla zpět. „Přišla jsem sem na šest týdnů. Teď tu nejspíš zůstanu do jara. Domluvíme se s Marit na honoráři za likvidaci.“ Řekla to neutrálně, bez triumfu. „Racionálně je to dobrý kontrakt. Emočně je to —,“ Hledala slovo.

„Pohřební četa.“

„Přesně.“ Selma zavřela notebook. „Vossberg mě najal, protože věřil číslům víc než lidem. Trochu mi to připomíná váš způsob práce, jak ho popisujete.“

Karin to nepopřela. „Čísla nezapomínají.“

„Ne. A neudělají na nás obličej, když je prosíme o laskavost.“

Chvilí seděly mlčky nad průměrnou kávou. Na okno bubnoval déšť — ne ten hamburský boční, ale slušná svislá odrůda, která aspoň uměla, co měla.

„Najdete si novou práci,“ řekla nakonec Karin.

„Vím.“ Selma to neřekla jako útěchu, ale jako fakt. „A příště si přečtu celou strukturu mandátu, než začnu auditovat.“

Lasseho Vossberga potkala Karin náhodou — nebo skoro náhodou, protože šla kolem kavárny na Grindelhofu, o které Selma jednou utrousila, že tam Lasse chodí na kávu od chvíle, kdy přestal chodit na místa, kde se čepuje pivo. Seděl u okna sám, s kávou a telefonem lícem dolů na stole.

Vypadal hubeněji než na začátku případu. Ne nezdravě — spíš jako člověk, ze kterého odešla přebytečná hmota, kterou nikdy nepotřeboval. Nevypadal dobře. Vypadal opravdově.

„Komisařko,“ řekl, bez leknutí.

Karin si nesesla. „Jak to jde?,“

„Čtyřiaadvacet dní.“ Nedělal si iluze, co tím myslí. „Poradce mluví o realistických cílech. Jeden den po druhém.“

„Dobrá taktika.“

Lasse pohlédl na telefon, pak zpátky na ni. „Nevím, jestli se mám omluvit za tu lež o té noci. Vlastně vím, že mám. Ale vždycky to zní, jako by omluva srovnala věci, které se srovnat nedají.“

„Nemusíte mi nic srovnávat,“ řekla Karin. „Lhal jste z hanby, ne ze zlého úmyslu. To vás neomlouvá, ale taky to není zločin.“

„To bylo přesně to, co jsem od vás potřeboval slyšet a nevěděl o tom.“

Karin si na minutu sedla, protože ho nechtěla nechat stát s tím samotného. „Váš otec napsal dopis Bjarnemu Holmovi,“ řekla. „Chystal se ho poslat do důchodu bez skandálu. Věděl, že Bjarne udělal něco špatného, a rozhodl se dát mu odchod, ne rozsudek.“

Lasse na ni upřel oči.

„Pro vás by udělal totéž,“ dodala Karin. „Kdybyste o tom přemýšlel.“

Víc neřekla. Vstala, zaplatila u baru za kávu, kterou měl Lasse na stole, a odešla do deště.

Antje Vossbergová bydlela v harvestehudské vile, za plotem z černého kovaného železa, v domě, kde káva chutná jinak, protože ji nalévají do jiného nádobí. Karin přišla naposledy — formálně za sebe uzavřít případ, dát Antje vědět, co bude dál.

Antje ji nepustila dál než do vstupní haly. Ne hrubě — prostě nepustila. Stála v tmavém límci a poslouchala.

„Theo půjde před soud,“ řekla Karin. „Státní zástupce je připravený. Bude to delší proces — obhajoba se bude opírat o detaily časování — ale důkazy drží.“ Odmlčela se. „Nemusíte tam být.“

„Nebudu.“ Antje to řekla jako někdo, kdo se rozhodl už před týdnem a víckrát se k tomu nevracel. „Theo byl na pohřbu. Mluvil o Vossbergovi věci, které byly pravdivé a krásné. A celou tu dobu —,“ Nedořekla. „Nevím, co by to se mnou udělalo, sedět v soudní síni a poslouchat to.“

„Nic pěkného,, přiznala Karin. „Ale pravdu se dozvíte tak jako tak.“

Antje se na ni podívala — poprvé přímo, bez té zdvořilé bariéry, za kterou se celou dobu skrývala. „Ptáte se mě, jestli mě to mrzí. Vossbergova smrt.,,

„Ne. To je vaše věc.“

„Mrzí,, řekla Antje tiše. „Léta jsem ho nemilovala. Ale vydržet s někým v manželství je taky druh náklonnosti, i když to tak nevypadá. A on byl —“ Hledala. „Byl přesný. Přesnost se mi na lidech líbí. Je jí tak málo.,,

Karin přikývla.

Antje otevřela dveře. „Děkuji vám, komisařko.“

Rasmus na ni čekal dole před domem, ruce v kapsách, límeček kabátu vyhrnutý. Vypadal jako detektiv — opravdu, bez pózy. Tohle byl nový Rasmus, který vznikl z posledních dvanácti dní.

„No?,, zeptal se.

„No.“ Karin se k němu připojila a šli spolu k autu. „Jak se cítíš po prvním případě, kde sis vybral správnou stranu a trochu se spálil?,,

Rasmus se zamyslel. „Jako by mě bolela záda z toho, jak jsem seděl jinak.“

„To přejde.,, Karin odemkla auto. „Nebo nepřejde. Záleží, jestli v té poloze zůstaneš.“

„Zůstanu.,,

Karin se na něj podívala přes střechu vozu — mladý muž s čistým svědomím a nespokojenou hlavou, kombinace, ze které jsou dobří policajti nepohodlní. „Já vím,“ řekla.

Nastoupili. Za oknem se Harvestehude táhlo do mlhy, vily a platany a zavřené brány, a Karin si uvědomila, že Blok O na Kehrwiederfleetu bude za rok, za dva, za pět přestavěn na byty s balkony. Někdo tam bude ráno stát s kávou, dívat se na fleet a přemýšlet, jak krásně vypadá ta stará cihlová zeď. Nikoho to nebude bolet.

Jenom ji teď trochu ano.

Město vždycky přestaví to, co odmítneme prodat. Jen si počká.

Večer šla pěšky domů přes Osterbrook. Déšť ustal, ale vzduch zůstal mokrý, plný soli a nafty z přístavu, a světla na vodě se chvěla jako věci, které se snaží udržet tvar. Karin šla pomalu a neměla žádnou zbrklou myšlenku — jen ten suchý výčet, který si dělala vždy, když případ skončil: co jsme věděli, kdy jsme to věděli, co jsme mohli vědět dřív.

Theo Reents strávil třicet let jako člen rodiny, který žádnou rodinu neměl. Udělal to, co dělají lidé, kteří se bojí zůstat sami: všechno, co bylo nutné.

A Vossberg, přesný a slušný a tvrdohlavý Vossberg, zemřel pro čísla v účetní knize, která neseděla. Ne pro velkou věc. Pro díru v escrow účtu, pro čtyři sta sedmdesát tisíc, jež mizelo po malých kouscích šest let.

Karin se zastavila na lávce nad úzkým fleetem a podívala se dolů. Voda byla černá a klidná. Příliv odcházel.

Ráno si vyndá ze skříňky starý spis. Mattisův spis. Bude si ho muset přečíst znovu — ne aby ho znovu otevřela, ale aby ho konečně zavřela, jak se má.

Ještě ne dnes večer. Dnes večer stačilo stát nad vodou a nechat ji odejít.

Příliv odchází

Spis byl tenký. Čtyřicet šest stran včetně fotografií, protokolu z ohledání, pitevní zprávy a závěrečného uzavření — čtyřicet šest stran pro člověka, který byl jejím bratrem šestadvacet let, a pak nic. Karin vytáhla desky z archivní krabice a chvíli je jen držela. Papír byl lehký. V ruce zatěžkal.

Bylo čtvrt na šest ráno. Chodby LKA byly tiché — noční směna odešla, denní ještě nedorazila, a zářivky bzučely nad prázdnými stoly tím svým stálým, lhostejným tónem. Karin si sedla ke stolu s kávou z automatu ve sborovně a otevřela spis.

Fotografie byla první. Voda v Labi byla na snímku šedá, jak bývá vždycky. Mattis ležel tváří dolů na betonové rampě ve Steinwerderu, mokré vlasy přilepené ke krku. Bylo mu čtyřia-dvacet a snímek o tom nevěděl. Pro snímek mu bude čtyřia-dvacet napořád.

Přečetla protokol z ohledání. Metodicky, jak četla vždycky — větu za větou, bez přeskakování. Přečetla pitevní zprávu podepsanou lékařem, jehož jméno jí nic neříkalo a který byl teď nejspíš v penzi nebo dávno po smrti. Plicní edém. Rozsivky ve tkáni. Hladina alkoholu v krvi: 1,9 promile. Žádná zra-

nění, která by neodpovídala náhodnému utonutí. Ohledání místa nenalezlo nic, co by svědčilo o přítomnosti třetí osoby.

Přečetla výpovědi. Tři svědci ho viděli na večírku ve Wilhelmsburgu, kde pil a byl ve své kůži. Jeden kamarád uvedl, že odešel sám, kolem druhé ráno. Nikdo neviděl, jak spadl. Mezi řádky bylo cítit, že nikdo nečekal, že by ho měl vidět spadnout — Mattis byl typ, který odejde sám a v pořádku dorazí domů, dokud jednou nedorazil.

Přečetla závěrečnou zprávu vedoucího vyšetřování — tehdejšího kriminálního komisaře, jehož kariéra stoupala, dokud nestoupla. Jazyk byl přesný, úsporný, bez ozdob. Případ uzavřen čtrnáct dní po nálezů těla. Žádné okolnosti nasvědčující cizímu zavinění. Opilý muž, noční přístav, tmavá voda. Nešťastná náhoda.

Karin dopila kávu. Šálek odložila na okraj stolu a znovu si prohlédla fotografie. Tentokrát všechny. Roh jedněch desek byl ohmataný do měkka — od jejich vlastních prstů, za ta léta. Jediná stopa, kterou ten případ za šestnáct let získal, byla stopa po ní.

Šestnáct let s tím spisem dělala jednu jedinou věc: uložila ho za sklo ve své hlavě a nikdy za tím sklem nepřestala hledat skulinu. Skulinu ve výpovědích, skulinu v toxikologii, skulinu ve způsobu, jakým byl závěr napsán — příliš rychle, příliš snadno, příliš hotově. Hledala ji v každém utonutí, které jí potom prošlo přes stůl, a prošlo jich dost. Hamburk o utopené nouzi netrpí. Řeka bere a mlčí.

Teď ale seděla nad tím spisem s Henningem Vossbergem za zády — s provozním deníkem, s tabulkami přílivu a odlivu, se zastavenými hodinkami v 22:41, se shozeným jističem a plovákovým spínačem staženým k zemi vázacím páskem — a

četla znovu. A tentokrát nechala důkazy promluvit tak, jak byly.

Mattis měl 1,9 promile. Bylo mu čtyřadvacet. Stál sám na temném nábřeží ve dvě ráno v listopadu, a přístav nemá zábradlí všude tam, kde by mít měl. Výpovědi se shodovaly. Pitva neodhalila nic, co by neodpovídalo pádu. Vedoucí vyšetřování tenkrát nepostupoval líně. Postupoval správně. Případ byl skutečně uzavřen, protože byl skutečně uzavíratelný.

Nedokázala tomu uvěřit, protože nedokázala přijmout, že řeka bere lidi takhle prostě — ne ze zloby, ne ze zrady, jen z důsledků špatné noci a mokrého betonu. Nedokázala to přijmout, a tu neschopnost přijmout nejdřív nazvala instinktem, pak ji nazvala zkušeností a nakonec metodou. A ta metoda jí sloužila dobře. Posloužila Henningu Vossbergovi, který měl tu smůlu, že se opravdu utopil rukou druhého a jehož smrt by se jinak založila do stejné tmavé zásuvky jako Mattisova.

Jenže metoda je nástroj. Není pravda.

Šestnáct let chtěla, aby ten spis byl tlustší. Aby v něm bylo víc — další výpověď, kterou nikdo nesnímal, stěr, který nikdo neodebral, řádek, který někdo přehlédl. Teď viděla, že tenký není proto, že by někdo selhal. Tenký je proto, že tolik se toho dalo zjistit, a tolik se zjistilo. Zbytek nebyl utajen. Zbytek nikdy neexistoval.

Karin spis zavřela. Zasunula ho zpátky do archivní krabice. Nic nepodepsala, nic nepřipsala — nebylo co. Krabici odnesla na polici a v archivu zhasla.

Venku byla pořád tma.

Stadtparksee leželo v listopadu jako plochá deska z šedého cínu. Stromy kolem byly holé nebo téměř holé — pár posledních listů viselo na větvích s tou zatvrzelou neústupností, jež nakonec nikam nevede — a tráva u břehu byla ztuhlá jedním z těch nenápadných mrazů, které Hamburk dostává bez výstrahy: žádný sníh, žádné drama, jen noc, která se nerozehřála.

Karin přijela autem přes Barmbek, zaparkovala v ulici a sama přešla prázdné parkové stezky. Svítalo pozdě, jak v tuhle roční dobu v Hamburku bývá, a jen váhavě — nebe přecházelo z černé přes tmavou šed' do světlejší šedi bez přesvědčení, jako by si světlo nebylo jisté, jestli to za tu námahu stojí. Labe tu nebylo slyšet, ale bylo cítit. Sůl a bahno a pach dálky — přístav, který dýchal, jak dýchá pořád, lhostejný k tomu, co se děje na souši.

Svlékla se v kabině a natáhla si neoprenové rukavice. Zbytek těla vzala do studené vody jako vždy — bez obřadu, bez dramatu, krokem do mělčiny a pak do hloubky.

Studená voda je bezprostřední. To na ní Karin měla ráda. Nepřipouští abstrakci. Studená voda říká: tady. Ted'. Tohle tělo. Nic jiného.

Plavala pomalým kraulem, hladina před ní tmavá a klidná. Plíce se srovnaly. Srdce se srovnalo. Mysl — ta se srovná vždycky až nakonec.

Myslela na Henningova otce. Přesněji na Henningovy mechanické náramkové hodinky s automatickým nátahem, které bývaly otcovy, které Henning každé ráno natahoval a nosil i v den, kdy zemřel. Samonatahovací strojek se zastaví, jakmile zápěstí zajde pod vodu. Ne hned — záleží na těsnosti pouzdra — ale v dost velké hloubce a za dost dlouhou dobu ano. 22:41. Tabulka přílivu a odlivu říkala, že kulminace té noci

připadla na 1:52. Nábřeží voda přelila teprve tehdy, krátce po druhé. Ve 22:41 žádná povodeň ještě nebyla. V ulicích bylo sucho, fleet stál pod hranou nábřeží. A přesto už trezorová komora pod hladinou držela dost vody, aby člověku zalila zápěstí.

To znamenalo, že čerpadlo bylo hodiny mrtvé a dveře hodiny zavřené. Někdo tam byl, se správným klíčem, s plovákem staženým dolů, s tím tichým porozuměním tomu, jak budova zabíjí, když ji k tomu necháte.

Theo Reents. Ted' ve vazbě, čeká se na obžalobu. Advokát, vykonavatel závěti, rodinný přítel — nejhůř uvěřitelný druh pachatele, protože jeho výhodou byla právě ta víra. Nikdo nepodezírá člověka, o němž ví, že miluje rodinu, kterou rozkládá.

Tohle byla ironie, kterou Hamburk uměl: muž odmítl prodat sklad řece, kterou miloval, a řeka — pobídnutá lidskou rukou — si ho stejně vzala, a sklad ted' stejně padne. Marit prodá. Lasse prodá. Blok O na Kehrwiederfleetu dostane okna do přístavu a byty, které si Vossbergovi nikdy nekoupí. Voda nakonec dostane všechno; jen tentokrát si pospíšila, protože jí někdo pomohl.

Karin se obrátila a plavala zpátky ke břehu. Voda ji nesla.

Myslela na Henninga, jak ten večer sestupuje do trezorové komory — jako při každé výstraze před bouřkovým vzduťm, aby zabezpečil archiv a staré ročníky — s vědomím, že voda přijde, jen neví přesně kdy. Muž, který se řídil provozním deníkem a tabulkami přílivu a odlivu, který v 16:00 vyzkoušel čerpadlo a zapsal výsledek. Muž, který věřil systémům, protože systémy jsou spolehlivé, dokud na ně nikdo nevztáhne ruku.

Nevěděl, že na ně ruka vztažena byla.

Právě tam byl ten háček — přesně v místě, kde Henningova pedantská víra v systémy selhala, protože systém počítá s tím, že zůstane nedotčen. Karin na to přišla přes zápisy, ne přes intuici. Přes deník. Přes hodinky. Přes klíče.

Tohle jí Mattisův případ nikdy nedal. Nedal jí provozní deník. Nedal jí zastavené hodinky. Nedal jí tři klíče, shozený jistič a do minuty přesný čas, kdy zápěstí zašlo pod vodu. Dal jí jen ticho a řeku, která nic nevydala.

Protože nevydala nic. Protože nebylo co vydat.

Dotkla se nohou dna. Vystoupila na břeh a zabalila se do ručníku.

Bylo jasno — nebo spíš míň šedo než obvykle, což v Hamburku v listopadu platí za jasno — a světlo přicházelo nízko skrz stromy a propůjčovalo hladině jezera matný lesk. Přes park přeletěli dva havrani a táhli za sebou svůj drsný hlas. Dole za stromy probíhal běžec v reflexní vestě, sotva pár metrů daleko, a přitom jako z jiného světa — z toho světa, kde se ráno běhá, vaří káva a nikdo nikoho nezamyká pod hladinu. Karin v něm taky žila, většinu času. Jen v ní zůstalo místo, které do něj nikdy úplně nepatřilo.

Karin se oblékala pomalu. Na mokré vlasy si nedala nic.

Přemýšlela: jaký by byl svět, v němž by Mattisův případ byl jako ten Vossbergův? Svět, kde by existovaly hodinky, deník, tři klíče. Kde by byl někdo, kdo to udělal, a způsob, jak to dokázat. Šestnáct let jí ten svět připadal na dosah, dostupný, jen o jeden nenalezený detail dál. Myslela si, že ho hledá. Ve skutečnosti ho jen předpokládala.

Ted' věděla, jak vypadá případ, v němž ten detail k nalezení je. Věděla, jak to v kovu drží — tu zvláštní tíhu faktu, který pasuje — když zápěstí pod vodou ve 22:41 a kulminace v 1:52 dají dohromady rovnici s jediným řešením. Věděla, jak to ten fakt váží v ruce. Mattisův případ tak nikdy nevážil. Nikdy.

Naopak byl prázdný. Jako otevřené dveře do místnosti, kde nic není. Šestnáct let do té místnosti chodila a šestnáct let čekala, až se ze tmy v rohu něco vynoří. Nikdy se nic nevynořilo, protože tam nikdy nic nebylo — jen ona, stojící ve dveřích, a její vlastní odraz v okně, který si pletla s pohybem.

Přijmout to neznamenal být smířená. Smířená Karin být nehodlala. Být smířená s tím, jak řeka bere nepozorné lidi ve tmě, protože přístav nemá zábradlí a víno je levné a kamarádi šli domů — k tomu se nedostane nikdy. Ale o to nešlo. Otázka zněla, jestli byl Mattis zavražděn.

Nebyl.

Bylo to poprvé, co to řekla rovnou — ne jako hypotézu, ne jako závěr ke zpochybnění, ale jako fakt. Fakt zasazený do jiných faktů, do prověřování, které trvalo celou jednu kariéru.

Věci, které tam nejsou, se nedají vyšetřovat donekonečna. Šestnáct let to zkoušela. Dostala odpověď. Ne v archivu, kde spis stál zastrčený a čekal, ale ve sklepě v Bloku O, kam voda vstoupila ucpaným čerpadlem a utopila pečlivého muže, jehož hodiny zaznamenaly čas do minuty přesně: dvaadvacet hodin a jednačtyřicet minut.

Henning Vossberg byl zavražděn. Mattis Brandt se utopil. Jsou to dvě různé věci a obě jsou pravdivé.

Karin si přehodila tašku přes rameno a vyšla z parku. Vzduch byl studený a táhl od jihovýchodu — od přístavu, od Labe, od míst, kde voda a souš pořád vyjednávají, kudy vede

hranice. V dálce, sotva slyšitelně, houkl kontejnerový koráb na cestě ven přes Cuxhaven do Severního moře.

Přistání a odplutí. Příliv a odliv. Henning to věděl celý život a zemřel za to. Theo to věděl a použil to jako zbraň. Bjarne to věděl a třicet let na tom stavěl lži, z lásky nebo ze strachu nebo z obojího. Lasse to věděl, přišel a odešel a nepomohl, protože nechápal, jak velká voda přichází.

A Mattis? Mattis šel v listopadu sám na nábřeží s 1,9 promile a uklouzl, nebo zakopl, nebo se prostě neopřel o nic, o co se opřít dalo. Hamburk je plný lidí, kteří stejnou noc přežili. On ji nepřežil. To je celý příběh.

Karin zastavila u auta a chvíli stála s klíčem v ruce.

Nebyla v pořádku. To bylo špatné slovo. Byl to spíš jiný druh klidu — ne klid, že věc skončila, ale klid, že ta věc byla věcí, a ne průchodem k něčemu jinému. Mattis byl Mattis. Vossbergův případ byl Vossbergův případ. Sdílely jen vodu, a voda si nezaslouží, aby se jí přičítal úmysl. Voda jen přichází a odchází.

Bratrovi tím nic nedlužila. To si vždycky myslela — že dluží Mattisovi pravdu, a pravda že musí být horší než nehoda, jinak to není pravda hodná šestnácti let. Ale dlužit mrtvému lepší příběh, než jaký měl, není věrnost. Je to jen další způsob, jak ho nenechat odejít. Mattis si zasloužil pravdu. Pravda zněla, že se utopil. Nic víc po ní nikdy nechtěl.

Útěcha z toho nepřišla snadno. Neměla přijít snadno. Ale přišla, nakonec, jak věci přicházejí, když je necháš být tím, čím jsou, bez přetváření do tvaru snesitelnějšího než pravda.

Sedla do auta. Rádio mlčelo. Přes čelní sklo sledovala park, jak se v sílícím světle stává čitelnějším — stromy, cesty, jezero, kde plavala. Voda byla studená a tmavá a nesla ji dobře.

Hamburk se probouzel. Přes Barmbek, přes Eilbek, přes řeky a fleety a přístaviště, přes sklady na dubových pilotách, kde kdysi stála Vossberg & Söhne a možná chvíli ještě stála, než developeři podají nabídku a rodina kývne — protože teprve teď může kývnout, protože muž, který říkal ne, už není. Přes nábřeží ve Steinwerderu, kde Mattis ulehl na beton a řeka si ho vzala, jako si vzala jiné před ním a vezme jiné po něm. Přes přístav, kde koráby čekají na příliv, až bude dost vody pod kýlem.

Odliv.

Karin nastartovala a jela domů.